

ΕΠΙΘΑΛΑΜΟΣ



ΕΚΤΥΠ ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑΝ

...συνέμνη
...ή ακουστήκανε
...είναι
...γέννη...
...άσπασθήκανε!...

...λου κάποια μοίρα
...τα έχει τάξει
...των της πλημμύρα
...ριση λίγα υύρα
...ο άνθρωπου να μή στάξη.
Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ



"Ανοιξι"

"Ένα γελιδόνι φτερούγισε στο γαλανό ουράνιο. Μιά μικρή τοίλλια χαρούμενη, ένα κούνημα της μικροσκοπικής διπλής ούρας, και το πουλάκι της ανοίξης χάθηκε μέσα στα πυκνά κλαδιά του Βασιλικού Κήπου. 'Η Λίλια γέλασε.

— Είδες, Μαίρη; Μου φάνηκε πώς μās γαϊρέπησε έμās έτσι όπως πέρασε, σαν σαΐτα και μās φώναξε: «ταΐου!» είπε στην εξαδέλφη της.

— 'Η Μαίρη, η εξαδέλφη της ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Πολλή φαντασία έχεις, Λίλια. Στο παραμυθικό βλέπεις πάντα και κάτι άλλο. Ποτέ δεν τὰ παίρνεις τὰ πράγματα απλά. Είναι ένα γελιδόνι που πετάει για να φτιάσει τη φωλιά του.

— Δεν είναι έτσι απλά τὰ πράγματα, είπε η Λίλια και τὰ μαύρα της μάτια με τις μακρές βλεφαρίδες, στηλώθηκαν όνειροπόλα μακριά. Είναι τόσο δυσόρα ή πλάσι κι' έχει τέσς μυστικά!

— 'Η Μαίρη τινάξε τὰ μαύρα, πλούσια μαλλιά της που πέσαν στους ώμους της. Τό μελαχροινό, τσαχπίνικο προσωπάκι της πήρε μια γαγκινη έκφραση.

— Μάστιας ακόμα! φώναξε. Πότε νάρθει ο 'Ιούνιος να τελειώσουν πια τὰ μαθήματα του 'Ωδείου. Βαρέθηκα.

— Στριφογύρισε τη σάκκα της με τις νότες της μουσικής, την πέταξε στον αέρα, την ξανάπιασε.

— 'Η Λίλια την κύτταζε σοδωρά.

— Δεν ντοπέπεις; Τώρα που κοντεύουμε να πάσουμε τὸ δίπλωμά μας, δεν μās επιτρέπεται να λέμε πως βαρεθήκαμε.

— Άφησε την κατήχηση, φώναξε εύθυμα η Μαίρη, κι' έλα να καθήσουμε εδώ, αντίκου στη λίμνη λίγη ώρα. Μιά κι' ήρθαμε στο Βασιλικό Κήπο, τουλάχιστον να απολαύσουμε την άνοιξη.

— Κάθισε αναπνευστικά σ' έναν πάγκο και παρείσφερε την εξαδέλφη της.

— Ξέρεις, είπε η Λίλια στενωχωρημένη, η μαμά δεν θέλει να γυρίζουμε μόνες στον Κήπο.

— Και γιατί; Πρόκειται να πάθουμε κανένα κακό;

— Πριν προτάσει ν' αποκριθῇ η Λίλια, μια άνταική φωνή άκούστηκε κοντά:

— Καλησπέρα σας, δεσποινίδες!

— Γύρισαν εσθιασμένες κι' οι δύο. Πίσω από τὸν πάγκο στεκόταν ὁ γιατρός Φάνης Πιέρης.

— Ήταν ένας δυσόρφος νέος άντρας, κουφός, με φυσιογνωμία εύγενική, με καστανά μάτια που κύτταζαν γελαστά και σοβαρά μαζί τη Λίλια, καθώς κοκκίνιζε και φαινόταν άδελφία σαν παιδί, στη σαστισμά-
α της.

— Καλημέρα σας, κύριε Πιέρη, άποκρίθηκε πρώτη η Μαίρη, με θάρρος.

— Τι κάνετε εδώ; ρώτησε ὁ γιατρός, κυττάζοντας τη Λίλια.

— Νά... είπαμε να απολαύσουμε λιγάκι την άνοιξη, άποκρίθηκε η κοπελίτσα, κοκκινίζοντας ως τ' αΐτια.

— Και να σας πω, δεν έχετε άδικο, φώναξε ὁ Φάνης. "Αν θέλατε να κάνουμε καμιά βόλτα.

— Εύχαριστώ, άποκρίθηκε η Μαίρη, πριν προλάβει ν' απαντήσει η Λίλια.

— Άοχισαν να περπατούν οι τρεις μαζί, κάτω από τις φουντωμένες δενδροστοιγίες. Ὁ αέρας μισοχολούσε. Τρελλά πουλιά πετούσαν από κλώνο σε κλώνο. Ζητώντας τὸν έρωτα.

— Κι' ὁ Φάνης Πιέρης έλεγε στη Λίλια, ὅλο άστεία, κι' η κοπελίτσα γελούσε. "Ενα γέλιο παιδικό, εύτυχισμένο. Ένα γέλιο παιδούλας δεκαεννιά χρόνων που έζησε τη μικρή ζωή της περιμένοντας με λαγτάρα κάθε άνοιξη.

— Δεσποινίς Λίλια, είπε ὁ Φάνης, γιατί δεν σας έσναείδαμε με τη μαμά σας στο σπίτι; 'Η μαμά, δεν έξερετε πόσο συμπαθεί τη μαμά σας. Και πολλές φορές λέει: «Πώς δεν φάνηκε η κυρία Σούφα;»

— 'Η Λίλια γέλασε. Δεν ήταν βέβαια κανένα άστειο αυτό, αλλά όλα της φαινόταν άστεία, κι' η καρδιά της ήταν ανοιχτή στο γέλιο.

— Για θυμηθῆτε την πρώτη μας έκδοσή, κύριε Πιέρη, φώναξε η Μαίρη.

— Άλήθεια τη θυμάστε; ρώτησε ὁ γιατρός τη Λίλια, λες κι' αυτή είχε υλήσει.

— Πώς δεν τη θυμάμαι, άποκρίθηκε αυτή ζωηρά και τὰ μαύρα της μάτια άστραφταν. Περάσαμε τόσο δυσόρα.

— Και πώς φοβόσαστε στη Βάρκα, έσεις, έ;

— "Ωσπου τη διαβεβαιώσατε ὅτι μπορείτε να ανασταίσετε πνιγμένους, άποκρίθηκε γελώντας η Μαίρη.

— Δεν ήταν παλιά η γνωριμία τὸν δύο κοριτσιών με τὸν γιατρό Φάνη Πιέρη. Σε μια έκδοσή κάποιου συλλόγου, είχαν συναντηθῇ. Οι δύο κοπέλλες ήταν με τους γονείς τους και ὁ Φάνης είχε μαζί του και τὴν υπτέρα του. 'Η κυρία Πιέρη με την κυρία Σούφα ταίριασαν θαυμάσια και συμφώνησαν ν' άρξουν επισκέψεις. Πραγματικά αντήλλαξαν δύο τρεις επισκέψεις. Μά τώρα η κυρία Σούφα είχε άκετον καιρό να πάει στη υπτέρα τὸν γιατρός.

— 'Η Λίλια κι' ὁ Φάνης είχαν συναντηθῇ στο μεταξύ κάποιες φορές πότε σε καμιά έκδοσή, πότε σε συναυλία. Γιατί η Λίλια, τελειόφοιτη μαθήτρια του 'Ωδείου, πιαστιά με μέλλον δεν παρόλεπε καμιά συναυλία. Πώς είχε παρουσιάσει τό-

Παρακολουθήστε τὸ ν'ο συναρπαστικό αίσθηματικό άθηναϊκό μυθιστόρημα του Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΕΝΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ ΧΩΡΙΖΕΙ

Πρόκειται για τὴν σπαρακτική τραγωδία τὸν γονέων μίας νεαρῆς έρωτευμένης κόρης που τὸ δράμα τὸν πατέρα και τῆς υπτέρας της άποτελεί τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο τῆς ζωῆς της.

Τρυφερές έρωτικές σκηνές, δραματικές συγκρούσεις, σελίδες πόνης και δακρύων.

νέο άθηναϊκό αίσθηματικό κοινωνικό μυθιστόρημα θά σας χαρίσει μεγάλες άλυσινότητες συγκινήσεις.

σο φιλόμυθος κι' ὁ γιατρός Πιέρης, ακόμα δεν τῆς είχε δοθῇ ἡ εύκαιρία να τὸ ε-
ξακριβώσει ἡ κοπέλλα.

Με κορβέντες και με γέλοια, έσπασαν στην πόρτα τὸν Κάπου.

Ὁ ήλιος έγεννε στη δύση του έκείνη τη στιγμή. Ὁ μαγ'άτικός ὀρίζων φωτίστηκε με χρυσό φως κι' ὅλη η 'Αθήνα φαίνεται πασπαλισμένη με γουσί σκόνη.

— "Ω, άνοιξη!... φώναξε ὁ γιατρός. "Εγω κάπου να πάω... Λοιπόν, κορίτσια, γαίρετε. Κι' έσεις δεσποινίς Λίλια, ὅπως είπαμε, θυμότε στα μαμά σας πὸς την περιμένη η μαμά.

— Έσφιξε θερμά τὸ χέρι τῆς Λίλιας, γαίρεψε γελαστός τη Μαίρη κι' έφυγε, τρεγάτος.

— Λίλια, φώναξε η Μαίρη, μόλις άπομακρύνθηκε ὁ Φάνης. Βάζω στοίχημα πὸς ὁ γιατρός εἰνε έρωτευμένος μαζί σου.

— Καυτιάρες άποκρίθηκε η κοπελίτσα, και τὰ μάγουλά της έγιναν πὸς κόκκινα από τὰ σύννεφα που φλόγιζαν τὸν ουράνιο.

— Άκου πὸς σου λέω, φώναξε η εξαδέλφη της. Τὸν κατάλαβα από τὸ ὕφος πὸς σε κύτταζε.

— Δεν αλλάζουμε κουβέντα; εἶπε η Λίλια, και στα δροσερά της μάγουλα πὸς είχαν τὸ γέωμα και τὴν άπαλότητα τὸν ὀρεπέταλο τὸ αἶμα άναψε φωτιές.

— 'Η Μαίρη γέλασε.

— Πὸς κοκκίνισες! εἶπε. Βάζω στοίχημα πὸς θά είσαι κι' έσύ έρωτευμένη μαζί του.

— Δεν είσαι καλά! μουρμούρισε η παιδούλα. "Ελα καληνύκτα. "Εδώ πρέπει να χωρίσουμε. Βιάζομαι κι' έσύ έχεις ὀρεξι απόψε για κουβέντες.

Στὸ σπίτι

— Έξακολούθησε η Λίλια τὸ δρόμο που φερε στο σπίτι της στη "Νεάπολη μόνη, έγοντας τὴν παράξενη εντύπωση πὸς περτούσε. "Όλα γύρω της ήταν δυσόρα. Κι' οι στενοί δρόμοι ακόμα τῆς νεινιάς της, με τὰ πυκνογισμένα στίπια πὸς τῆς φαίνονταν άλλοτε μόνοντοι και κατ'επιπλέον, άπόψε είχαν πάρει μια παράξενη νόση.

Χωρίς να τὸ καταλαβαίνει σιγαιουμουούριζε ένα τραγουδάκι. "Η καρδιά της ξεγελιζε, και τὸ τραγουδί έξέδινε από τὴν νείλη της σαν τὸ γάναγο νερό από τὴν βουτσούλα τὸν βουλού.

— Ήταν ένα περιποιημένο διάδρομο σπιτι, με καλοφτιαγμένη σιδερένια πόρτα. "Ανοιξε η Λίλια τὴν πόρτα, και ανέβηκε τὴν λευκή μαμαρένια σκάλα άνάλαφα. "Εξακολούθησε να μουρμουρίζει τὸ εύτυχημένο τραγουδί. Κι' ίσως να κοκκίνιζε και να παραξενεύονταν, κι' η ίδια αν τῆς ελγε κανείς πὸς τραγουδούσε ένα έρωτικό τραγουδί.

— Στην άπάνω πόρτα τῆς άνοιξε η Κούλα, η υπηρέτρια.

— Καλησπέρα τῆς φώναξε εύθυμα η κοπέλλα.

— Καλησπέρα σας! άποκρίθηκε αυτή, και τὰ μικρά βαθούλα της μάτια, τὰ σκοτεινά, τὴν κύτταξαν ὅπουλα λοζά.

— Ήταν μια κοπέλλα ὡς τριάντα χρόνων, κοντή, κιτρινωπά, μὰ άφωνη στους τὸς τους. "Αλλά πότε δεν είχε ἰδῇ κανέναν τὸν γαμόνελο ν' άνιθῇ στα γέλια της.

— Ήταν τόσο εύτυχισμένη η Λίλια πὸς ὁπωσδήποτε δεν θά πούσενε αυτή τὴν λεπτομέρεια.

— Διέσχισε τὸ γάλλ με τὰ μοντέρνα μάθινα έπιπλα κι' άνοιξε ὀρυπτικά τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας.

— Τέτοια ὡρα συνήθως εύρισκε τὴν υπτέρα της ἢ να ράβει κάτι, ἢ να διαβάξει εσπλωμένη σε μια αναπαυστική πολυθρόνα. Καθόταν, τότε η Λίλια στα πόδια της και τῆς διηγείτο με ὅλες τῆς λεπτομέρειες πὸς πέρασε στο 'Ωδείο πὸς πῆγε στο μάθημα, τί τῆς είπαν τί εἶπε, τί είδε στο δόμο, ποιόν συνάντησε.

— Τάλεγε ὅλα τῆς υπτέρας της. "Ήσαν δύο αλήθινες φίλες κι' η κοπελίτσα δεν είχε σκεθῇ πὸς να κρύβη από τὴν μαμά της ὅτε καν τὰ περιάγματα πὸς τῆς γαίρεσε τὸν δόμο οἱ διαβάτες ἢ ακόμα κι' οἱ γνωστοί της γεασοί.

— 'Η υπτέρα της πότε δεν τῆς μάλωνε. Είχε άπόλυτη πεποίθησι σ' αυτήν, ἢ έρε καλά πὸς η Λίλια δεν ήταν ίκανή να κάνει κακό, ὅτε και νάχη κανένα μυτι-

κό. Κι' αν τύγαινε σαν κορίτσι να κάνει καμιά επιπολοότητα, ἡ υπτέρα της τὸ υποδείκνυε ἤρεμα, με καλωσύνη. Αὐτὴ τὴν τακτική ακολουθούσε από τὸν καιρό πὸς είχε γεννηθῇ ἡ μικρή Κι' ίσως σ' αὐτὸ να ὀφειλόταν ὁ ήρεμος τρυφερός γαλακτικός της κοπέλλας.

— Άνοιξε ὀρυπτικά τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἡ Λίλια.

— Μαμά!

— Τὴν άλλη στιγμή ὡς κέρωσε.

— Στο δωμάτιο δεν βρισκόταν μόνη ἡ υπτέρα της. "Ήταν κι' ὁ πατέρας της μέσα.

— Αὐτὸ δεν θάκανε βέβαια τὴν κοπελίτσα να γλωμιάσει και τὰ μάτια της να πεταγούν σνεδὸν από τῆς κόγχες τους από τὴν έκπληξι. Τὸ ὕφος τὸν γονέων της τὴν κοκκάλωσε.

— Μόλις άκουσαν τὴν φωνή της γύρισαν κι' ὁδὸ και σταματήσαν κάποις συζήτηση πὸς είχαν. Τὰ προσώπα τους ήταν σκοτεινά ὡς ματιές τους μαύρες. Μιά σύσπασι κακίας παρομοίωσαν και τὸν δύο τῆς θυσιογνώμης.

— Ήταν τὸση ἡ ταραχή τους πὸς ὅτε ἡ υπτέρα της ὅτε ὁ πατέρας της σκέφτηκαν να τῆς πουν καλησπέρα.

— Προσώρισε η κοπελίτσα κοντὰ τους. Τους κύτταξε έρωτυπητικά με φόβο. Κι' έπειδὴ κανένας τους δὲ μιλούσε ὡτῆσε σιγά:

— Μὰ τί συμβαίνει;

— Τίποτε άποκρίθηκε γόηγορα στενὰ ὁ πατέρας της.

— Τίποτε! εἶπε κι' ἡ υπτέρα της.

— 'Η φωνή της ὡς δεν ήταν ὅπως πάντα γλυκεία θεοῦ γαϊδεύτικη. "Ήταν κούφια ραγισμένη.

— Μὰ τί έχετε; έπέμεινε η Λίλια, και τὰ μεγάλα μαύρα μάτια της κάτω από τῆς εσθές βλεφαρίδες σκώθηκαν ὡς παρακαλπικά νεύματα παρόπινο στους γονείς της.

— "Ω τίποτε εἶπε κι' ὁ πατέρας της κι' ἡ φωνή τὸν τὸς ήταν πὸς θεομῇ.

— Κι' ἡ υπτέρα της έπανελάβε σαν ἡλώ, με τὴν κούφια ραγισμένη της φωνή:

— Τίποτε!

— Δεν εύρίσκαν ὡς άλλη λέξι να τῆς πουν. Και τὴν άφισαν να τους κυττάζει σαν γαμινε με τὸ φόβο ζωοφισμένο στο παιδικό προσωπάκι της.

— 'Η Λίλια τράβηξε με βῆμα άρόν σαν μοιζισμένη στην κάμαρά της.

— Άρσισε ν' αλλάξει να περνή τὸ φουστανάκι της τὸν σπιτιού Μά, κάτι μέσα της σαν να φτερούγιζε.

— Κι' άέσωνα τὰ νείλη της σούφωσαν και τὰ δάκρυα άνοιξαν να τρέχουν στα μάγουλά της.

— Κάθισε στην άκρη τὸν κρεββατιού της κι' έκλαψε σιγανά λίγη ὡρα.

— Έπειτα πετάντηκε.

— Είμαι κουτή! ψιθύρισε. Γιατί κλαίω; Τί λόγος έγω να κλαίω;

— Σκούπισε γόηγορα τὰ μάτια της σιγαιούστηκε λιγάκι και κατέβηκε κάτω στην τραπεζαρία σίγουρη πὸς θάβρισκε τους γονείς της να κουβεντιάσουν ἤσυχα, ὅπως πάντα φιλικὰ πρὸς γαλας.

Στὸ τραπέζι

— Μόλις τὴν είδαν οἱ γονείς της πάλι σαν να εσφιασθηκαν.

— Έλα Λίλια θά φάμε χωρίς εἶπε ἡ υπτέρα της. Είμαι λιγάκι αδιάθετη και θά ἤθελα να πέσω.

— Ὁ πατέρας της δεν εἶπε λέξι. Πῆγε και κάθισε στη θέσι του κι' άρσισε ὅπως τὸ συνήθιζε ὅταν ήταν νευρικός να γτυπή τὰ δόντυλά του στο τραπέζι.

— 'Η Κούλα σερβίρισε τὸ φαγητό. Τὰ μάτια της κύτταζαν πονηρά και γαιρέκακο πὸς τὸν ένα πὸς τὸν άλλον.

— 'Η Λίλια ένοιωσε πάλι κάτι παράξενο σαν ένα μούδιασμα σαν κάτι πὸς τῆς πάγωνε τὴν καρδιά.

— Θέλοντας ὡστόσο να κόψη τὴν σιωπή πὸς τῆς βάαινε τὸ στήθος έπιασε μια κουβέντα.

— Λοιπόν, φώναξε προσπαθώντας να δώσει στη φωνή της ένα τὸνο συννησιμένο καὸς γυρίζαμε με τὴν Μαίρη συναντήσαμε τὸν κύριο Πιέρη, τὸν γιατρό. Θυμάσαι μαμά;

— "Α, ναί! άποκρίθηκε ἡ υπτέρα της, και τὰ μάτια της πὸς κύτταζαν άλλου, έδειχναν πὸς ὁ νους της έτρένε μακριά.

— Μας εἶπε πὸς ἡ υπτέρα του σε πεθύπησε, πὸς δεν πῆγες να τὴν ἰδῇς κατ'όλου.

— Μου... έκανε ὁ πατέρας της. Κι' ἡ κουβέντα πάλι σταμάτησε.

— 'Η Λίλια τάνοσε ὀλότελα. "Ήερε καλά, πὸς σ' άλλη περίστασι ἡ υπτέρα της, θά ενδιαφερόταν θά τῆ ρωτούσε πὸς τὸν είδαν τὸν γιατὸ Πιέρη τί ακριβὸς τὸς εἶπε, κι' ὅλες τῆς λεπτομέρειες πὸς ενδιαφέρουν συνήθως τῆς γυναίκας. Αὐτὴ ἡ σιωπή ἡ άπόλυτη άδιαφορία τὴν άποσβόλωσε.

— Έτσι τέλειωσε τὸ δείπνο, βουδὸ.

— Καληνύκτα, παιδί μου, εἶπε ἡ υπτέρα της ἡ "Αγγέλα με μια σιωπή φωνῇ πονεμένη μόλις σκώθηκε από τὸ τραπέζι. Πάω να πέσω.

— Μαμά, ὡτῆσε δειλὰ ἡ κοπελίτσα. ἡπως θέλεις να σου έτοιμώσω τίποτε;

— "Όνι άποκρίθηκε γόηγορα ἡ υπτέρα. Θέλω ἡσυρία.

— Κι' έφυγε γόηγορα λες και 'ιαζόταν να μείνη μόνη.

— Ὁ πατέρας έφερε δύο βόλτες στην τραπεζαρία.

— Νά πέσες κι' έσύ Λίλια, τῆς εἶπε.

— Ήταν περητῇ αὐτὴ ἡ σύστασι. γιατί πάντα μετὰ τὸ φαγητὸ έπέπρε να κοιμηθῇ ἡ Λίλια.

— Μπαμπά, τὸλμησε να ρωτήση ἡ κοπέλλα πὸς μου συμβαίνει τίποτε με τὴν μαμά;

— Τί θέλεις να συμβαίνει; τῆς άποκρίθηκε έκείνος νευρικός. Αὐτὸ δεν εἶνε δική σου δουλειά. "Εέ άλλου δεν εἶνε σπουδαίο πρᾶγμα αν έτυχε να διαφωνήσουμε σε κάτι. Καληνύκτα.

— Έφυγε γόηγορα κι' αὐτός, σαν θυωμένος, σαν λυπημένος... Κι' ἡ ἴδια ἡ Λίλια δεν υποούσε να γαλακτοποίηση τὴν έκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τὸν πατέρα της. Τὸν πατέρα της τὸν έλάτρευε. Τὸν έθαύμαζε και τὸν άναπαύσε.

— Ὁ Πάνος Σούφας είχε μια λαμπρὴ θέσι στην κοινωνία. "Ήταν ανώτερος υπάλληλος διεθυντῆς σ' ένα ὕπουρειο, και συνγνώριος ήταν κατωτὸς λογοτέχνης. Τὸς ὡρε πὸς δεν είχε γραφεῖο καθόταν στο σπίτι του κι' ένορασε. "Όταν κυροαζόταν έπαιονε συνήθως τὴ Λίλια ἢ τὴν γυναίκα του και πῆγαινε πὸς περὶτογο πὸς εἰ κανένα βέατρο ἢ κινυματογρᾶφο κι' άλλοτε σε καμιά φιλική συγκέντρωσι.

— Ὁπου και νὰ πῆγαινε σπηματίε γυρὰ του έναν κύκλο πὸς τὸν θαύμαζε. Τὸ έξωτερικό του ήταν έλκυτικό. Ψῆλός, κομψός, με πρὸςωπο λεπτὸ συμπαθητικό με τὰ μεγάλα μαύρα, έξυπνα μάτια του πὸς τὸ εἶνε κληρονομήσει ἡ Λίλια τραβούσε τῆς ματιές. "Ήταν σσάντα γρόνων, άλλα δεν φαίνονταν νάχη πατήσει καν τὰ τριανταπέντε. Τὰ καστανά μαλλιά του δεν είχαν ὅτε μια άσπρη τριάντα και τὸ δέωμα του με τὸ γέωμα τῆς ὕγλαις τὸν έδειχνε νέο. "Όταν πῆγαινε με τὴν Λίλια καμάρωνε ὅταν τῆς γαίρεσε τὸν ρωτήσουν άφελέστατα:

— 'Η κυρία σας;

— 'Η "Αγγέλα ήταν δύο γόονια πὸς μικρὴ από τὸν άντρα της. Τριαντασκότ γρόνων γυναίκα. Φαίνονταν ακριβὸς στην ηλικία της ὅταν ήταν περιποιημένη και ξεκούραστη. "Αλλά ὅταν τῆς γαίρεσε να εἶνε κουρασμένη, στο πρὸςωπό της φαίνονταν κάποιες ρυτίδες πὸς τὴν έδειχναν σασανταπέντε γρόνων γυναίκα. Πάντοτε ὡς υποστά στον άντρα της φαίνονταν αὐτὴ ἡ πὸς μεγάλη, άλλου σαν μια μεγαλύτερη αδελφή, παρά σαν γυναίκα του.

— "Αγαπιόνταν τρυφερά. "Από τὸν καιρό πὸς θυμόταν ἡ Λίλια τὸν έαυτό της άκούγε γλυκά λόγια στορνικά, φράσεις νεύατες καλωσύνη κι' άγάπη. "Ο Πάνος μεταχειριζόταν τὴν γυναίκα του με ὅλη τὴν άδρότητα πὸς υπορεί να δείξη ένας εύνετικός κι' έρωτευμένος σύζυγος. "Ο τι υποούσε τὸκανε γι' αὐτὴ με γαρά του.

— 'Η "Αγγέλα εἶνε γιὰ τὸν άντρα της μια στοργὴ συζύγου έρωμένης και μανας μαζι. Τὸν θαύμαζε άπειρόοισα κι' είχε μετὰδῶσει στην κόρη της αὐτὸ τὸ θαυμασμό. "Ο Πάνος πάλι μιλούσε στη Λίλια γιὰ τὴν υπτέρα της με συγκίνηση και άπόλυτο σεβασμό. Κι' έτσι οἱ τρεις αὐτοὶ άνθρωποι, ἡ μικρὴ οἰκογένεια ήταν άπόλυτα εύτυχημένοι στην άγάπη πούνοιωθαν ὁ ένας γιὰ τὸν άλλον.

— Κάθισε ἡ Λίλια σε μια πολυθρόνα, στην τραπεζαρία και με τὸ σανόνι άκούπιμένο στην παλάμη της άρσισε να σκέπτεται.

— Τὸς είχε ξαναἰδῇ έτσι τὸς γονείς της. Ναί... Πότε-πότε τῆς γαίρεσε να λογοφέρουν. "Αλλά, πάντα σε τὸνο εύνετικό κι' ἡ λᾶμψις τῆς άγάπης δεν έφευγε από τὰ μάτια τους κι' ὅταν ακόμα φαίνονταν θυωμένοι.

— Σήμερα ὡς: "Ανατριχίαζε ἡ Λίλια μ-



Μόλις τὴν είδαν οἱ γονείς της εσφιασθηκαν

νάνα που συλλογίζονταν τις ματιές τους. Πώς είχε ζωγραφιστή τόσο μίση στο αυτί του πατέρα της, που ήταν πάντα τόσο τρυφερός; Πώς είχε ζωγραφιστή τόσο μίση στο αυτί της μητέρας της, τα καστανά που ήταν σαν ένα νάδι;

Ήταν έξυπνη κοπέλλα η Λίλια. Πρώτη πάντα στο σχολείο και στη μουσική, ταλέντο γερό. Στις συνομιλίες έδινε ζωή με τις εύθυμες απαντήσεις της, κι' όλοι έλεγαν πως μοιάζει του πατέρα της και στο εξωτερικό και στο πνεύμα. Τον κόσμο όμως δεν τον ήξερε. Δεν της είχε τύχει η ευκαιρία να γνωρίσει τις μιζέριες των ανθρώπων. Ίσως επειδή ήταν πολύ ευτυχισμένη μέσα στο σπίτι της.

Η φαντασία της λοιπόν δεν την βοηθούσε.

«Θα τσακώθηκαν, συλλογίζονταν. Θα τσακώθηκαν... Άλλα για ποιο λόγο;»

Σκεφτόταν όλες τις αιτίες των διαφορών μικροκαυκάδων που τύχαινε να συμβούν. Καμιά δεν της φαινόταν ικανή να φέρει τόση ψυχρότητα και τόση δυστυχία.

Ο χειρότερος θυμός του πατέρα της ήταν μια φορά που η υπτέρα της είχε αρνηθεί σε κάποια επίσκεψη. Ο πατέρας της είχε ανησυχήσει πολύ, κύτταζε από το παρόθυμο, έβαζε γίλια δυο κακά στο νου του. Κι' όταν επί τέλους γύρισε η γυναίκα του, η γασά του που την ξανάβλεπε γερό και ζωντανή, έπνιξε το θυμό του. Και της είπε άγριες λέξεις:

— Αν το ξανακάνεις ν' αρνήσεις έτσι, χωρίς να με ειδοποιήσεις θα τρέξω στην αστυνομία, να το ξέρεις.

Το γεγονός αυτό είχε τελειώσει με φιλία και με γάδια κι' από τότε η υπτέρα της όταν τύχαινε ν' αρνήσει πουνόθεν, έπαινε το τηλεόραση και ειδοποιούσε.

Τί να είχε συμβεί; «Αν ρωτούσε την Κούλα; Αυτή σίγουρα θα ήξερε. Αυτή είχε τη συνήθεια να κρυφαίχονταν και να κρυφοκυτάει από τις κλειδαρότρες και θα ήξερε σίγουρα να της πη.

Μα η Λίλια αντρίχισε μονάχα με την ιδέα πως μπορούσε να ταπεινωθεί και να κάνει τέτοια ερώτηση σ' αυτήν την κοπέλλα. Την αντιπαθούσε. Αυτή που δεν αισθανόταν μίση στην καρδιά της για κανένα άνθρωπο, ένοιωσε κάποια άποστολή γι' αυτή τη γυναίκα με τα μικρά βαθουλά αυτιά, και με το υγιεινό ύψος.

Διασθανόνταν πως κι' η Κούλα δεν τη γνώριζε, όπως δεν γνώριζε κανέναν. Σ' αυτή και στη υπτέρα της έδινε την κακία της σε κάθε περίπτωση. Στον πατέρα της όμως, έδινε εξαιρετική προθυμία, κι' ότι έλεγε ο κύριος ήταν γι' αυτήν νόμος. Την άνηγονταν επειδή ήταν πολύ αξία στη δουλειά της.

Δεν μπορούσε να ξεδιαλύνει το μυστικό. Και υ' αυτό το βάρος στην παιδιατρική άγνη ψυχή της έπεσε να κοιμηθεί.

Λίλια δάκρυα, πολλά όνειρα

Έκλαψε πρώτα κάμποση ώρα η Λίλια. Έδρασε το προσκέφαλό της με τα δάκρυά της. Ήταν η πρώτη φορά που κλάιγε την ώρα που έπεφτε να κοιμηθεί. Είχε ακούσει πως κλαίει οι πομενές γυναίκες, όταν σβύσουν το φως όταν μείνουν μόνες, μόνες με τον πόνο τους. Και δεν φανταζόταν ότι θα μπορούσε κι' αυτή να κλάψει έτσι μόνη, έτσι έρημη. Γιατί πάντα, στις παιδικές, στις κοριτσιάτικες λυπές της, όταν της έρχονταν να κλάψει, έγενε στην αγκαλιά της μαμούλας της, κι' εκεί τα δάκρυα ήταν γλυκά. Μα τα δάκρυα αυτά πούγινε τώρα η κοπελλίτσα είχαν μια πρωτόγνωρη πικρή γεύση. Δεν βάσταζαν όμως πολύ.

Καθώς δεν είχε ρίξες ή λύπη της, καθώς δεν ήξερε καλά-καλά για ποιο λόγο στενοχωριόταν, τα δάκρυα σταμάτησαν. Και υποστά στα αυτιά της φαντασίας της παρουσιάστηκε ο Φάνης Πιέρος.

Άκουσε τη φωνή του, γλυκειά, παιχνιδιάσα:

— Δεσποινίς Λίλια... η υπτέρα μου επιθυμεί πολύ τη υπτέρα σας.

Είδε τα καστανά του αυτιά, γελαστά και σοβαρά μαζί, είδε τα καλοφτιαγμένα χείλη του που έπαιναν μια έκφραση χαϊδευτική, όταν της μιλούσε. Κι' ένοιωσε μέσα στο σκοτάδι τα μαγούλια της να φλοινώνονται, και τα χείλη της να γιογονελούν. Τό κοριτσιάτικο μυαλό της δούλευε, δούλευε.

— Είπε συμπαθητικός. Δεν μπορεί να πη κανένας πως δεν είναι συμπαθητικός, έλεγε. Και είναι βέβαιο πως του άρεσε η συντροφιά μου. Κρίμα που δεν μπόρεσα να μιλήσω της μαμάς πιο πολύ γι' αυτόν, άποψε.

Αναστράναξε βαρειά, κι' αποκοιμήθηκε, με τα αυτιά βορκαμένα, με την καρδιά πλημμυρισμένη από δυο πρωτόγνωρα συναισθήματα. Την αληθινή λύπη, που πρώτη φορά τη δοκίμασε στη ζωή της. Και κάτι άλλο, κάτι άλλο που δεν είχε ακόμα όνομα, αλλά ήταν γλυκό και ορόδινο, σαν το καυόγελο της αυγής.

Συνάντησις

Πήγαινε η Λίλια το άλλο απόγευμα να πάρει την εξάδελφον της τη Μαίρη, για να πάνε μαζί σε κάποια συναυλία. Φορούσε ένα ταγκαράκι ανοιχτόχραιο, που πηγαινε θαυμάσια με τα καστανόχρυσά μαλλιά της και με τα αυτιά της ματιά. Ήταν άφρονη. Ο νους της έτρεχε στο σπίτι της.

Η σημερινή ημέρα είχε περάσει φαινομενικά ήρεμη. Άλλά η Λίλια, που γνώριζε και τις παραμικρές απογοητεύσεις της φωνής των νοιών της, καταλάβαινε και στον δυό τον τόνο μια προσπάθεια, κάτι αψύσικο και στενοχωρημένο.

«Κάτι σοβαρό θα συμβαίνει. Άσφαλώς κάποιο περιουσιακό ζήτημα», σκεφτόταν.

Αυτό το συμπέρασμα είχε βγάλει μόνη της. Και τώρα στο δρόμο, συλλογίζονταν πως θα μπορούσε να ρωτήσει κι' αυτή, να μάθει γωρίς όμως να τους στενοχωρήσει. «Άσφια, σκούνησε πάνω σ' έναν κύριο. Και πρην προστάση να συνέλθω από την ταραχή της άκουσε τη φωνή του Φάνη Πιέρος:

— Καλησπέρα σας, δεσποινίς Λίλια. Για που τόγχε βάλει πλώρη, κι' είσαστε τόσο ασημένιος;

Η κοπελλίτσα γέλασε όλόκληρη και κοκκίνισε ως τ' αυτιά.

— Πάω να πάρω την εξάδελφον μου τη Μαίρη για να πάμε στη συμφωνική συναυλία, απάντησε.

— Όχι! Τί συμπτωσι!... φώναξε ο Φάνης. Κι' εγώ εκεί πηγαίνω.

— Έχετε εισιτήριο;

— Όχι, τώρα θα πηγαίνα ν' αγοράσω... Έσείς, έχετε συνεννοηθεί με την εξάδελφον σας; Σας περιμένει;

Η Λίλια δίστασε μια στιγμή. «Έπειτα αποκόρηκε λέγοντας την αλήθεια:

— Όχι. Δεν με περιμένει... Έγώ έ-



Πήραν μαζί το δρόμο για το θέατρο

τσι ξαφνικά σκέφθηκα να πάμε. Και δεν ξέχω αν θα τη βρω σπίτι.

— Τότε δεν κάνουμε μια άλλη δουλειά; ρώτησε ο Φάνης γελαστός. Να μην κάνετε τον κόπο να πάτε ως το σπίτι της εξάδελφης σας...

— Μα δεν είναι μακριά. Έδώ στη Βόρην.

— Πώς δεν είναι μακριά; Όσοπου να πάτε εκεί κάτω και να ξαναγυρίσετε στα «Όλυμπα» θα γινεί ανόησις η συναυλία. Κι' αν τη βρείτε. Αν δεν τη βρείτε;

— Έ, ένας κόπος να γυρίσω, γέλασε η Λίλια.

— Και γιατί δεν κάνουμε κάτι πρακτικότερο; Να πάμε μαζί στη συναυλία, τώρα έμεις οι δυο, όπως είπατε.

Τα μαγούλια της παιδούλας έγιναν πιο κόκκινα ακόμα. Τα αυτιά της όωτος αστραφάν κι' η φωνή της άκουστηκε άποστοποίητη, γαρούμενη:

— Μου φαίνεται πως έχετε δίκιο. Άς πάμε κατ' ευθείαν στη συναυλία.

Πήραν μαζί το δρόμο για το θέατρο. Άλλήθεια! φώναξε ο Φάνης. Παρά τοίνα να το ξεχάσω, Αύριο θα ερχόμουν στο σπίτι σας να σας καλέσω εκ μέρους της μαμάς. Την Πέμπτη έχουμε σπίτι μια μικρή μουσική συγκέντρωση. Και σας παρακαλεί να έδεστε με τη μαμά σας, με τους γονείς σας...

— Την Πέμπτη;

— Ναι. Θα το θυμηθίτε; Να μάς παίξετε κι' εσείς κάτι. Θα είναι ένας μικρός κύκλος φιλικότατος.

— Πολύ ευχαριστώ να σας παίξω, δ.τι θέλετε, είπε η Λίλια.

— Ευχαριστώ... Μα φτάσαμε... Ένα λεπτό να βγάλω εισιτήρια.

Μπήκαν μαζί στην αίθουσα της συναυλίας. Κάθισαν πλάι-πλάι, κι' άσπου ν' ανόησις η συναυλία ο Φάνης της μιλούσε. Της μιλούσε δημοφιλώς, ευγενικά, πολιτισμένα, κι' ένα τρόπο παιχνιδιάτικο και τρυφερό.

Η Λίλια γελούσε, ήταν ευτυχισμένη. Έκείνος την κύτταζε καλά στα αυτιά, λέει κι' ήθελε να διαβάσει ως τα βάθη της ψυχής της. Κι' η Λίλια ευχαριστιόταν με τη σκέψη πως ο Φάνης όλη την ώρα που μιλούσαν τη μελετούσε προσεκτικά. Ποτέ δεν ένοιωσε πιο συγκλονιστικά τη γοητεία της μουσικής ή το κοπέλλα, παρά αυτή τη φορά. Λες και τα δονατα μιλούσαν μια παρόξενη γλώσσα, λες και της φανερώσαν για πρώτη φορά τις κορυμμένες τους ψυχές.

Ένοιωσε έτσι βαρειά κι' ο Φάνης αυτή τη νοησία: Δεν θα μπορούσε να πη. Το μόνο βέβαιο ήταν πως κάθε φορά που τύχαινε να γυρίσει προς αυτόν το κεφάλι της έβλεπε τα αυτιά του σπληνμένα από την κόρη της κι' όλη προς την οργάνωση. Κοκκίνιζε τότε κι' ένοιωσε ακόμα πιο βαρειά την ερωτική γλώσσα της μαλώδιας.

Να ιδούμε!

— Ποιός είναι σπίτι; ρώτησε η Λίλια την Κούλα, μόλις άνοιξε την πόρτα της. Μόνη η κυρία, ο κύριος δεν γύρισε ακόμα, αποκόρηκε η υπτέρα της.

Προγώρησε γαρούμενη προς το δωμάτιο της υπτέρας της η κοπέλλα. Καλύτερα έτσι. Ήταν ευχαριστημένη που δεν ήταν κι' ο πατέρας της σπίτι. Πρώτα-πρώτα, έπειδη έτσι δεν υπήρχε φόβος να πέσει πάνω σε καμιά κακή στιγμή παρεξηγήσεως, κι' έπειτα επειδή αυτά που είχε στην καρδιά της να πη, καλύτερα ήταν να τα πη μονάχα με τη υπτέρα της.

— Καλησπέρα, μαμά! φώναξε με φωνή γαρούμενη.

— Καλησπέρα, παιδί μου! Η φωνή της υπτέρας της είχε έναν πονεμένο τόνο. Μα, η Λίλια ήταν πολύ ευτυχισμένη για να σταματήσει τώρα σ' αυτή τη λεπτομέρεια.

— Μαμά! φώναξε η συναυλία ήταν έκτακτη. Καλά που πήγα. Και έρεσις ποιόν συνάντησα; Τό γιατί τό τον κύριο Πιέρο.

— Α, έτσι; ρώτησε σιγά η υπτέρα της.

— Ναι, μαμούλα. Καθούσατε πλάι...

— Ιηλαδή πηγαίνα μαζί.

— Μα δεν μου είπες πη πως θα πηγαίνας να πάσης τη Μαίρη;

— Έρεσις, μαμά, αποκόρηκε κοκκινίζοντα, αλλά με άπολυτη ειλικρίνεια η παιδούλα, όταν συνάντησε τον κύριο Πιέρο άλλαξε γνώμη και πηγαίνα μαζί.

Κύτταζε τη υπτέρα της με τα μεγάλα

της μαύρα αυτιά που αστραφάν και γύρευε να την ψυχολογήσει, να καταλάβει κατά πόσον την ευχαριστούσε ή τη δυσαρεστούσε αυτό τό πράγμα. «Όσο και να προσπαθούσε όμως να διαβάσει μέσα στη ματιά της υπτέρας της δεν τό κατάφερε. Αυτά τα αυτιά που άλλοτε αντανακλούσαν τη δική της τη σκέψη, τους δικούς της τους πόθους, τώρα, σαν να ήταν θολά, σαν να μην είχαν την ικανότητα ν' αποκοιθούσαν στη δική της τη ματιά.

Βλέποντας πως η υπτέρα της σώπαινε, η Λίλια ρώτησε δειλά:

— Πες μου, μαμά, έκανα καλά; Ή δεν ήταν σωστό;

— Δεν ήταν και κακό, είπε η υπτέρα της.

— Μαμά! φώναξε η κοπέλλα, με γαρόμενη και μια πόσκληση οίκομενειακή. Την Πέμπτη έχει η κυρία Πιέρο μια μουσική συγκέντρωση και μάς καλεί για να τους παίξω πιάνο κι' εγώ.

— Μουσική συγκέντρωση; Τί σέσι έχει η κυρία Πιέρο με τη μουσική;

— Δεν ξέρω, μαμά. Μια φορά θάρχόταν ο γαστός να μάς καλέσει αν δεν τύχαινε να συναντηθούμε. Θα πάμε βέβαια, μαμά, δεν είναι έτσι;

— Έ, ως την Πέμπτη βλέπουμε αποκοιθίθηκε η υπτέρα της.

Η κοπέλλα κοκκάλωσε.

— Μαμά! φώναξε πως τό λες έτσι; Δεν σ' ευχαριστεί αυτή η πρόσκλησις; Έγώ φαντάζομαι πως θα περάσουμε θαυμάσια.

— Να ιδούμε ως την Πέμπτη, ξανάπε η υπτέρα της κι' αναστράναξε.

Η Λίλια πηγε στο δωμάτιό της, Μια άπεραντη μελαγχολία έζωσε την ψυχή της. Ένοιωσε γλώση της την ερημιά Ζαλιζόταν. Πίστρηκε από τό κορεδδάτι της για να μην πέσει.

Τί είχε πάθει η μαμούλα της; Γιατί είχε αλλάξει έτσι; Δεν ήταν η ίδια γυναίκα. Όχι. Τη θέσι της είχε πάρει μια άλλη γυναίκα δυστυχισμένη κι' αδιόφορη.

Πρην ένα μνη... Ναι, ακριβώς πριν ένα μνη που είχαν συναντηθεί πάλι σε μια έκδοσή με την κυρία Πιέρο, και τό νυιό της η Άννέλα έλεγε τό βράδυ στην κόρη της θεούα υ' ένθουσιασμό:

— Έκτακτος νέος αυτός ο Φάνης Πιέρος. Χαριτωμένος. Και ένει όλο τό μέλλον υποστά τό.

Η Λίλια έκανε τότε την αδιόφορη και γύρισε τό πρόσωπό της άλλοι νά να υή καταλάβει η υπτέρα της πως κοκκίνιζε.

Γιατί έκανε τότε την αδιόφορη; Γιατί τότε ήταν σίγουρη πως η υπτέρα της θα φρόντιζε με κάθε τρόπο για την ευτυχία της Κι' ο Φάνης αν δεν την άναπούσε και δεν τη ζήτοσε απ' ευθείας σε γάμο ή μαμούλα της θα καλλιέγονόσε τη σκέσι θα πηγαίνα συνά στή κυρία Πιέρο... και που έρεσις...

Αυτά σκεφτόταν με τό κοριτσιάτικο μυαλό της πρην ένα μνη η Λίλια. Τώρα όμως πως είχαν αλλάξει τ'αι όλα; Γιατί η υπτέρα της φαινόταν σαν να υή θυμόταν τίποτε από αυτά όλα;

Άλλά δεν ήταν μονάχα υ' αυτή την κουβέντα έτσι ψυχρή κι' αδιόφορη η Άννέλα. Ότι και να της έλεγε η Λίλια και για τό μαθήματά της που άλλοτε τάπαινε τόσο επί πόνο, τώρα περιουσιζόταν να άπαιτά υ' ένα αδιόφορο:

— Α, έτσι; Μπαόδο!

Ίδια νύνη πέρασε πάλι η κοπελλίτσα Λίνα δάκρυα πολλά όνειρα. Και τό πρωί μόλις έύπνησε βλέποντας τους γονείς της βρυβούς υ' έκείνο τό πανωμένο ύψος πρην πάντως κι' αυτήν πησε με αυτί βορκαμένο τό δρόμο προς τό σπίτι τη Μαίρης.

Είπε ανάγκη να μιλήσει υ' ένα πόθος πρην φιλικό υ' ανόησις την καρδιά της.

Δυό ξεδεσφοφύλες πρην άγκαλιεύονται και ζηλεύονται

Άκουσε από μακριά τό πιάνο της Μαίρης. Ή εξαδελφούλα της μελετούσε με κάποιο πρωί-πρωί. Της φάνηκε παρόξενο αυτό της Λίλιας Κι' όμως πρην λίγες ήμέρες κι' αυτή μόλις σπκωνόταν καθόταν στο πιάνο της και τό μεσμημένο την ευίσια να μελετάει ακόμα λίγη κουρασμένη, αλλά άπόλυτα ευτυχισμένη. Θάδιναν μαζί τον ίδιο γρήγορο έστράσε για τό διπλωμά τους

Η Μαίρη ήταν τρία γρόνια μεγαλύτερη της. Είκοσιένος έτους Είχε άνοήσει νωρίτερα από αυτήν τό πιάνο, αλλά η Λίλια, ταλέντο πηγαίο, την είχε φτάσει κι' έτσι θα παρουσιάζονταν την ίδια ώρα στην έπιτοπή που θα τις έκρινε για τό διπλωμά τους. Είχαν τον ίδιον καθηγητή και μετξύ τους είχε άναπτυχθεί μια άμυλλα που τις ώφελούσε και τις δυό.

Η Μαίρη ζήλευε λιγάκι τη Λίλια. Ήταν φυσικό, κι' ανθρώπινο. Η Λίλια είχε καλύτερο άποτέλεσμα με λιγώτερο κόπο. Άλλά κι' η Μαίρη έθεωρούσε μια πολύ καλή πιανίστα, με μέλλον κι' αυτή κι' η φυσική της έξυπνάδα τη βοηθούσε εκεί που σταματούσε τό ταλέντο.

Όταν είδε τη Λίλια πετάγτηκε ένθουσιασμένη κι' έκπληκτη.

— Ό, τί ήταν αυτό; Πως άποφάσις υ' άφισσε τη μελέτη σου πρην πρην και να μάς κάνης αυτή την ευχαριστήσι;

— Έτσι! άποκόρηκε ξερά η Λίλια και γέλασε.

Τό νέλιο της όμως δεν είχε την ξεγνοιασιά που είχε άλλες φορές.

Σά να τό παραιτήθηκες η Μαίρη και της έρεσις να γρήγορη ματιά. Την άλλη στιγμή όμως η Λίλια, φώνασε:

— Έρεσις γιατί πησα; Για να σου άναγνείλω κάτι; Συνάντησα νθες τον κύριο Πιέρο.

— Άλήθεια! φώναξε η Μαίρη και τό αυτιά της άσπασαν.

— Ναι, και υού είπε πως μεθαύριο την Πέμπτη έχει στο σπίτι του μια μουσική συγκέντρωση και με περιμένει να πάω με τους γονείς μου κι' εγώ για να τους παίξω πιάνο.

Τα αυτιά μικρά και εύκλιντα αυτιά της Μαίρης γωμένα βαρειά στα μελαγχολία της μαμούλας, στο φονούζαν άνήσυχια όσο μιλούσε η Λίλια.

— Και, για μένα; Δεν υπάρχει πρόσκλησι για μένα; ρώτησε γρήγορα.

— Δεν μου είπε τίποτε γά σένα αποκόρηκε η Λίλια στενοχωρημένη.

— Δεν με θυμήθηκε καθόλου; Δεν θυμήθηκε πως είμαι κι' εγώ πιανίστα;

— Δεν μου μίλησε για σένα, είπε στενοχωρημένη πάλι η Λίλια.

Ένα σύννεφο ζήλειας πέρασε πάνω στα μαύρα αυτιά της Μαίρης. Την άλλη στιγμή όμως γέλασε, έγένουασα.

— Βλέπεις; Δεν σ' έλεγα; Είμαι έρωτευμένος μαζί σου. Έλα, τώρα, μην κάνης την κουτή. Τό καταλαβαίνεις κι' εσύ πολύ καλά. Άν ήταν μια άπλη συγκέντρωση, αν σε ήθελε μονάχα για να του παίξης πιάνο, θα με καλούσε και μένα. Ήταν φυσικό. Την ίδια γνωριμία έχουμε.

— Έσένο δεν έτυχε να σε συναντήσω. Έπειτα... τους γονείς σου δεν τους γνωρίζεις, βλέπεις. Πηγαίνεις παντού μόνη, σ' έκδρομές, σε συναυλίες, παντού όπου έτυχε

να συναντηθείς μαζί του, σε βλέπει μόνη. Ένώ έμεις έχουμε τώρα σαν να πούμε οικογενειακή γνωριμία, άφου γνωρίστηκαν οι γονείς μου με τη υπτέρα του.

— Καλά είναι όλα αυτά, αλλά είναι φιλολογία, εξαδελφούλα μου. Τό μόνο βέβαιο είναι ότι σου δείχνει εξαρετική συμπάθεια. Ίσως, ψιθύρισε η Λίλια και χαμογέλασε.

— Τί ίσως, που είναι φως φανερό. Δεν μου λες όμως τον άγαπάς κι' εσύ; Θέλω την αλήθεια! Πρόσεχε!... Θα σε στενοχωρούσε η ιδέα να γίνης κυρία Πιέρη;

— Ούφ! Έκανε η κοπελλίτσα. Άρχισες πάλι;

— Γιατί δεν μου λες; Τί κάνεις τώρα τό μωρό; Είσαι δεκαοχτώ χρόνων. Δεν θα είναι δά και τόσο πορρένο να σ' άγαπήσει κανένας και να σε ζητήσει απ' τους γονείς σου.

— Δεν πιστεύω να μ' άγαπήσει. Έσύ τ'α βάζεις όλα με τό νου σου.

— Καλά, είναι φαντασία μου, έστω. Άλλά αν την Πέμπτη που θα πάς, σε βρην μια στιγμή μόνη και σου κάνη καμιά έκμυστήρευσι, τί θα του απαντήσης;

— Ό,τι υούβη εκείνη τη στιγμή στο νου, άποκόρηκε η Λίλια και κοκκίνισε.

— Όχι! φώναξε ζωηρά η Μαίρη. Να σου πω εγώ τί θα του απαντήσης.

Πηρε τό ύφος της Λίλιας, τό άδρό, τό άριστοκρατικό και λιγάκι ομαντικό, την άπαλη μελωδική φωνή της και τη ψιθύρισε:

— Ό, κύριε Πιέρο... πως υποσώ να σας στενοχωρήσω με μια άνοησι μου;

Γέλασε με την καρδιά της η Λίλια. Έπειτα σοβαρώθηκε.

— Δεν είναι άπθανο αυτά που λες Μαίρη. Ίσως να υού έρθη να του απαντήσω έτσι.

— Και θα είσαι κουτή αν του απαντήσεις αλλοιώς, είπε η Μαίρη. Ποανματικά, ο Πιέρος είναι ένας καλός ναυπρός. Μοναγόνιος, με περιουσία άρεκτη με πελατεία και δουλειά στασιμένη μπορεί να πάρη την καλύτερη κοπέλλα της. Άθνηας.

— Γι' αυτό ακριβώς άμειβάλλω αν θα διαλέξη ευένα είπε δειλά η Λίλια.

— Άν τό λες σοβαρά αυτό, είσαι κουτή. Μήπως εσύ δεν είσαι μια καλή νύνη; Όμορφη, έξυπνη, από καλή οίκογένεια, και με προκούλα όχι εύκαταφορήτη. Βέβαια, μπορεί να πάση ποοίκα δέκα φορές μεγαλύτερη απ' τη δική σου, αλλά ο Πιέρος δεν υού φαίνεται άνθρωπος υ' αποβλέψη μονάχα στον παρό. Κι' η υπτέρα του φαίνεται λεπτή γυναίκα. Ιδεολόγος. Έπειτα, έχετε στην κοινωνία μια καλή θέσι. έρεσις Λίλια. Μπορεί να τό υπολογίσει κι' αυτό. Στον κύκλο σας, η πελατεία του θα μενολώση.

Αυτά τα τελευταία λόγια, τό είπε με κάποια πίκρα η Μαίρη. Κι' ήταν φυσικό, γιατί έκείνο ακριβώς που την έκανε να υ-



— Τί γίνεται λοιπόν γιατρέ; Έβρασε ή ακόμα!... (Εκίτσο του Άρκελάου)

στερεί από την Εσθλέρη της ήταν η κοινω-
νική θέσις

Ένας εύθυμος μουζικάντης

Η υπέροχη της Μαρίνας η Ματίνα ήταν αδελφή της υπέροχης της Λίλιας. Σπάνια η τύχη έκανε τόση διάκρισι ανάμεσα σε δυο αδελφές.

Η Ματίνα, ήταν η μεγαλύτερη κι' η Άγγελα, η μικρότερη κόρη ενός παπά, ενός φτωχού και καλού ανθρώπου που δεν όνειρευόταν για τα κορίτσια του τίποτε καλύτερο παρά να δροβή κανέναν που θα γίνει παπάς να εκτιμήσει την ήθική τους και τη υσώφωσι που με γίλιες θυσίες είχε κατορθώσει να τους δώσει και να τις πά-
ρη. Η τύχη όμως του επεφύλασσε κάμπο-
σες εκπλήξεις

Στην αλήθεια όπου κατοικούσαν έμενε και μια γήρα μ' ένα μοναχογυιό, ένα άωστοφο παλληκάρι, που κέρδιζε τη ζωή του παί-
ζοντας κιθάρα σε λαϊκές όρχηστρες, στα διάφορα κέντρα. Είχαν μεγαλώσει μαζί με τα κορίτσια — ήταν δυο τρία χρόνια πιο μεγάλος από την Ματίνα και πολλές φορές στα παιχνίδια την είχε ξελοφορτώ-
ση άνοια

Όταν όμως έγινε παλληκάρι, σταμάτη-
σαν αυτά. Αντί για έζυλο της έδινε χάδια, αντί για αστόχαστες παιδαίτικες ασχημίες λέξεις της ψιθυρίζει λογάκια που καναν την κοπέλλα να κοκκινίζει. Και χωρίς να το κα-
ταλάβουν πως, ένοιωσαν μ' αμέτα τα δυο παιδιά πως δεν μπορούσαν να ζήσουν το ένα χωρίς το άλλο.

Ο παπά Βασίλειος, ο κακομοίρης, τάχα-
σε. Να πάρει η Ματίνα του, η μεγάλη του κόρη τον Φώτη το Σαμπέλο, το γυιό της χήρας της κυράς Τοιανταφυλίδας που τον είχε αναστήσει δίδοντας μπουγάδες...
Όσο και να ήταν ταπεινός δεν το γουρού-
σε το μυαλό του αυτό το συνοικέσιο.

Τουλάχιστον να είχε κανένα επάγγελ-
μα της προκοπής το εύλογημένο το παιδί. Έλεγε και εσάναλε στην κόρη του, Άλλα μουζικάντς! Τι δουλειά είναι αυτή; Τη μια μέρα θάην παράδες την άλλη θα παθαίνετε της πείνας

Τον άγαπο πατέρα, άπαντούσε η Ματίνα και στα μελαχροινά, χλωμά της μάγουλα έτρεχαν άσθονα τα δάκρυα. Δεν ήταν και πολύ άωροφος οι κόρες του παπά Βασίλη. Κοντούλες μελαχροι-
νούλες γλυκές όμως και συμπαθητικές.

Δεν είναι νόμος αυτός για σένα ε-
σάναλε ο παπά Βασίλης. Ο σκοπός είναι να παντρευτείτε κι' αν δεν υποδέστε ν' ανεβήτε στην κοινωνία, τουλάχιστον να μην πέσετε πειο κάτω. Να πάρετε κι' εσείς ε-
να που θα γίνει παπάς.

Μα άσού άναπνήθαμε; Φταίμε έ-
μείς; Έλεγε η Ματίνα. Που θα βρώ, μπα-
μπά έναν άλλο άντρα που νάχη την όμορ-
φιά και τη λεβεντιά του Φώτη;

Όταν κουραζόταν να λήν ο παπά Βασί-
λης έφεανε και το τελευταίο επιχείρημα:

—Μην ξεχνάς ότι ένεικ και μικρότερη
αδελφή. Όταν πάρης εσύ αυτό το μουζι-
κάντη, ποιόν θα πάρη πειιά η Άγγελα;

Πάντως έπειδη ο παπά Βασίλης δεν ή-
ταν άνθρωπος ατσαρνικός, ούτε πεισιματά-
ρης, κι' έπειδη η άνάπη του Φώτη και της Ματίνας ήταν άληθινή ο γάμος έγινε. Για
μόνη προίκα έδωσε ο παπά—Βασίλης στην
κόρη του την ευνή του

Η ευνή όμως αυτή φαίνεται ήταν θαυ-
ματουργή. Γιατί άδηγησε το καινούργιο
άντροννο στο δόδιο της άληθινής ευνί-
γίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Έκδόσεις

Μετα την εξάντλησι της πρώτης έκδό-
σεως της «Γαλάζιας Συμφωνίας» του κ.
φ. Άνατολέα θα κυκλοφορήσιν λίαν προ-
σεχώς δευτέρα εικονογραφημένη έκδοσις
σε χαρτί πολυτελείας και ο' άριθμημένα
αντίτυπα. Τα έναπομένοντα έλαχιστα αν-
τίτυπα της πρώτης έκδόσεως εύρισκονται
στα κεντρικά βιβλιοπωλεία των Άθηνών
και στο βιβλιοπωλείο του κ. Λουκάτου στην
Καλλιθέα.

★

Κυκλοφόρησε και πωλείται η νέα έπιτυ-
χία της τριάδος Μάνεσε—Ρηγοπούλου—
Άνδρονίκου το ταγκό «Στα δυο σου χέρια
κρατιέται η ζωή μου».

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ



ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

20^{ον} 'Η Κατερίνα είπε του σωφείο να
πειριμένη και γτύπησε δυνατά
πολλές φορές την έξωπορτα. Κα-
νείς δεν άνοιξε. Ξανατύπησε

Στην τρίτη φορά μόνο βνήκε η σπιτονοι-
κοκυα του Βάσου.

—Ποιος είναι;—ρώτησε

—Ο κύριος Βάσος είναι μέσα:—

Η φωνή της Κατερίνας έκδήλωνε πεισι-
σώτους από άδηνουσία—άγανία...

—Μέσα προέπι νάνε μέσα—άπάν-
τησε η νοπά μ' ένα ύφος άσκετά ένοχλη-
μένο γιατί τη ρωτούσανε για ένα νοικάρη
που άσφαλώς θάχε να πληρώση άσκετών
υπνών νοίκια

—Καλά πως δεν άπαντάει:—

—Ξέρω γώ:— Ξανατύπησε... είπε
η νοπά σπκώνοντας τους άμους της.

Και υπήκε μέσα κλεινόντας δυνατά την
πορτα 'Η Κατερίνα πήνε τώσα και γτύ-
πησε στο παράθυρο του Βάσου.

—Βάσο!... Βάσο!... φώναξε.

Κανέναν δεν άπάντησε, το παράθυρο
δεν άνοιξε. 'Η Κατερίνα ξανατύπησε με
τα δυο της γέρια δυνατά σ' α νάθελε να
σπάση το έζωφυλλο. Αντί ν' άνοιξη όμως
το παράθυρο εσάναλινε η πόρτα κι' έυ-
φανίστηκε πάλι η νοπά, όχι πια δυσρε-
στημένη και ποράξενη, μ' απραγματικά θυ-
ωμένη

—Δε μου λές:— είπε στην Κατερί-
να. Του λόγου σου θές να νκοευίσης το
σπίτι:—

—Κυρία... με συγχωρείτε... Είν' ά-
νάγκη μεγάλη να βω το Βάσο.

Το ύφος της ήταν ίκετευτικό. δάκρυα
γεμίζανε τα μάτια της. Μα η νοπά δε
φαινότανε να συγκινηθή από κάτι τέτοια
—Θες να τον βοήθς βρέστον;—άλλα υπή
νκοευίσης το σπίτι

—Δεν έχει καιμιά άλλη είσοδο που να
μπορούμε να τον φωνάσουμε;—

—Μπα... Για να υπή άκούση θα πη
ότι δεν είναι μέσα:—

—Κι' αν έπαθε τίποτα;— ρώτησε η
Κατερίνα μ' ένα έσφιγμένο σφίξιμο στην καρ-
διά της.

—Κυρία... Πρέπει ν' άνοιξουμε την
πόρτα του... Έγω ένα προαίσθημα πως
είνε μέσα

—Πως να την άνοιξουμε;— Έλα με-
σα να δης πως είναι κλειδωμένη...

Μπήκε η Κατερίνα στην αλή πίσω ά-
πό τη νοπά και γτύπησε δυνατά με τις
γροθιές της την πόρτα του Βάσου.

—Βάσο!... Βάσο!... Ξαναφώναξε

Ένας πνιγμένος άναστεναγμός της ά-
πάντησε από μέσα

—Χοιστός κι' η Παναγιά!... φώναξε
η σπιτονοικοκυά κάνοντας τρουαγμένη
το σταυρό της.

Η Κατερίνα είχε σταθή, κατακίτρινη
—Θεέ μου!... κατάφερε μόνο να ψι-
θυρίση.

—Γάτορο στρίγκλισε:
—Βάσο!...—

Δεύτερος άναστεναγμός σ' αν πνιγμένο
μουγκρητό, άκούστηκε...

—Πρέπει να σπάσουμε την πόρτα!...
φώναξε η Κατερίνα

—Την πόρτα;— είπε σ' α ναιμένη η
νοικοκυά

—Ναι... ο Βάσος κινδυνεύει... Γρή-
γορα... Έναν άντρο δυνατό που να τη
σπρώξη και να πάη μέσα...

—Έτοξε ως την είσοδο η Κατερίνα σ' αν
τοελλή και φώναξε:

—Βοήθεια!—

Μαζευτήκανε δυο τρεις άνθρωποι. Πίσω
από την Κατερίνα η σπιτονοικοκυά σταυ-
ροκοπιότανε συνεχώς λέγοντας:

—Χοιστός κι' η Παναγιά... τ' είν'
αυτά που γίνονται σήμερα στο σπίτι μου;

Δυο άντρος μπήκανε στην αλή δόνη-
μένοι από την Κατερίνα.

—Σπάστε την πόρτα!... τους είπε
Έσπρωξαν οι δυο άντρος δυνατά την
πόρτα στην τρίτη σπρωξιά ύποχώρησε...

Η Κατερίνα νύνηξε στο σπυρικό δωμά-
τιο άμέσως όμως ύποχώρησε ζαλισμένη

Μια έντονη υυρουδιά από κάδοννο νέμισε
την άτυόσφαιρα Πίσω της ο ένας από
τους δυο άντρος δάζοντας το μαντήλι στη
μύτη του άρωσε κι' άνοιξε το παράθυρο.

Ύστερα πιδόνοντας το Βάσο που δαισκό-
τανε εσπλωμένος στο πάτωμα χωρίς ζωή
τον τράβηξε έξω στην αλή

—Μπα Χοιστός κι' η Παναγιά!... Τί
έγινε με το παλληκάρι;— ρώτησε η σπι-
τονοικοκυά του Βάσου ενώ σταυροκοπιό-
τανε τρουαγμένη

—Φαυμακώθηκε με άναμμένα κάδον-
να... άπάντησε ο ένας από τους δυο δια-
βάτες

—Ένα ταξί... φώναξε η Κατερίνα.

—Άνασάινει όμως έκανε ο άλλος
άπ' τους διαβάτες

Σταμάτησε ένα ταξί κι' ανεβάσανε το
Βάσο. Δίπλα του κάθησε η Κατερίνα, σκα-
τεινή, άμιλητη. Το ατμόκινητο ξεκίνησε

Η Κατερίνα κυτούσε το Βάσο που
δαισκότανε πεσμένος δίπλα της σ' αν πε-
θαμένος. Το πρόσωπό του ήταν πελιδνό

Τ' άνακατωμένα κατάμυαυα αλλιά του
κολλημένα στους κοστάφους του από τον
ιδρώτα της άγωνίας

Η άνάσα του δεν
άκούοντανε. Τα γέλια του ήταν πανω-
μένα.

Όσο έτοξε το ατμόκινητο τόσο έτρεχε
και της Κατερίνας το μυαλό. Κατακυλού-
σε στη νλυστορη άδυσσο της δυστυχίας

έκει που την έσευσε με πείσμα η κακή της
υορία.

Έκλεισε τα μάτια της για να
υή βλέπη τον άνθρωπο αυτόν πουνε δι-
πλα της που φαίνονταν δόλοτα πεθαμέ-
νος και τότε στη θύση της πόρδαλλε ο
άλλος άνθρωπος ο γλωμός έτοιμοθάνατος

της «Σωτηρίας» που άπ' όλο το στενω-
μένο του πρόσωπο μόνο τα δυο μάτια
στέλνανε την άπελπιμένη στεροή λάμψη

τους σ' εκείνη, την πολυαγοπημένη του...

Οι δυο άντρος αυτοί ο Στοάτος ο Βάσος
οι δυο πόλοι της ζωής της να που τώσα
είχανε ντυπηθή από τον ίδιο κεραυνό και
τους πορακοθυούσε με φοική πεσμένους

και τους δυο κάτω άψωνους άνίκανους
και να την κυττάζουν άκούα και με τις πιο
λυπημένες τους ματιές.

—Αν τους έκανε
και τους δυο:— Που θάχε να σπνινηθή;
Γί θάχε να πειριμένη πια από τη ζωή
της;

Ο Στοάτος περίμενε από το σανα-
τόριο το Βάσο κι' ο Βάσος άνοιότανε να
πάη ποσοπαθώντας να έκδίαση την πόρ-
τα του θανάτου. Γιατί το είχε κάνει αύ-
τό;— Άνιπτοίσι με κάδοννα!... Πως
νάχε συμβη αυτό;— Ούτε στινιη δεν άυ-
πέβαλε η Κατερίνα πως ήταν αυτοκτο-
νία!— Ναι υπ νιασι:— Μέσα της κά-
τι της έλεγε πως εκείνη η ίδια ήταν η
τρανική άφορη που τον εινε δόνημένη σ'

αυτή την τρελλή άπόφασι του έκούσιου θα-
νάτου... Έκείνη, που τον είχε άποακρύ-
νει από κοντά της έπειδη δεν ήθελε να πι-
κρήνη τις τελευταίες άερες εκείνον που έ-
σβυνε στη «Σωτηρία».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια



«Βεντέττα» και άφθαση

χορεύτρια

ΤΙΣ 8 κάποιου Μαρτίου,

στο Άμαρίλιο του Τέ-
ρας, ο ταχυδακτυλουργός

Έρνεστ Φινκλεα και η γυ-
ναίκα του Τούλα νιόρταζαν

την γέννησι του δευτέρου
παιδιού τους.

Αυτή τη φορά δεν ήταν ά-
γορί, ήταν ένα μελαχροινό
κοριτσάκι. Το έβγαλαν Σύντ.

Όσο μεγάλωνε έδειχνε ε-
ξαιρετική κλίσι για τον χορό.

Σε ηλικία όκτώ ετών, ο πα-
τέρας της που ήταν λάτρης

του μπαλέτου της διεκδύσε
καταλλήλως ένα δωμάτιο

στο όποιο τοποθέτησε έναν
μεγάλο καθρέφτη και μια

μπάρα στον τοίχο για να έ-
σασκπται.

Δεν θα μπορούσαν να
μου κάνουν καλύτερο δωρό

έλεγε η μικρή Σύντ, στις φι-
λες της.

Και πραγματικά όλη την ή-
μέρα ήταν κλειμένη εκεί

μέσα και νυμναζόταν. Μα κι'
όταν δεν νυμναζόταν ο πα-
τέρας της της μιλούσε δια-
ρκώς για χορό και για μπα-
λέττο.

Σε ηλικία 12 ετών έπαψε ο
πατέρας της να της δίνη υα-
θμόσια και την έστειλε στην

σχολή μπαλέττου του Άμο-
ρίλιο

Δυο χρόνια άρνότερα ο
δάσκαλός της είπε στον πα-
τέρα της ότι δεν είχε να

την διδάξη τίποτε περισσό-
τερο γιατί η μικρή Σύντ ήταν
μεγάλο ταλέντο και το Άμο-
ρίλιο ήταν μικρό νι' αυτήν

Τότε ο πατέρας της άπε-
φάισε να την στείλη στο
Χόλλυγουντ

Έκει ένεγράφη στη σκολή του Νικυ Χάρρις. Δυο χρόνια
σκληρής έργασίας για την τελειοποίησι της έκαναν τον Χάρ-
ρις να υπερφανεύεται για την μικρή Σύντ.

Έκείνη την εποχή έφτασε στο Λος Άντζελες για να δώση
μερικές παραστάσεις ένα ρωσικό μπαλέττο υπό τον συνταγ-
ματάρχη ντέ Μπαζιλ. Ο Χάρρις σύστησε την Σύντ στο Μπαζιλ
κι' αυτός την προσέλαβε στο θέατρο του που θα έδινε παρα-
στάσεις κάνοντας τουργέ στις 'Ηνωμένες Πολιτείες επί ένα
χρόνο. Ο πατέρας της Σύντ με υπερφάνεια είδε την κόρη
του σε πολλές πολιτείες να χορεύη ως σολιστ.

Τον επόμενο χρόνο η Σύντ ήταν έτοιμη να ταξιδέψη στην
Ευρώπη με το ρωσικό μπαλέττο όταν εσφινικά έλαβε ένα π-
λεγραφήμα από το Άμαρίλιο. Την είδοποιούσαν ότι ο πατέρας
της ήταν έτοιμοθάνατος.

Άμέσως τότε τα παράτησε όλα κι' έτρεξε κοντά του. Τον
πρόλαβε λίγες ώρες πριν πεθάνη. Έκείνος έσφιξε με ίκανο-
ποίησι το χέρι της κόρης του και την συνεχόρη για τις έπιτυ-
χιες της. Έτσι έκλεισε για πάντα τα μάτια του εύχαριστη-
μένου.

Το ρωσικό μπαλέττο είχε φύγει στο μεταξύ. Τον επόμενο
χρόνο όμως που ξαναγύρισαν στο Λος Άντζελες την ξανα-
προσέλαβαν ως πρώτη μπαλαρίνα και τον Νικυ Χάρρις ως χο-
ρογράφο. Έφυγαν κατόπιν για την Ευρώπη. Κατά την διάρ-
κεια του ταξιδιού ένας φλογερός έρωας ανεπτυχέη μεταξύ του
Νικυ και της Σύντ.

Όταν έφτασαν στη Γαλλία παντρεύτηκαν. Η Σύντ ήταν την
εποχή αυτή 17 ετών. Μετά το γάμο τους επήρσαν άδεια από
τον διευθυντή τους και πήγαν στο Μόντε—Κάρλο για να πε-
ράσουν τον μήνα του μέλιτος. Δεν χάρηκαν όμως πολύ την
εύτυχία τους γιατί 2 ημέρες μετά την έγκατάστασι τους εκεί
τα γερμανικά στρατεύματα εισέβαλαν στην Πολωνία.

Κατόπιν αυτού το ζεύγος ξαναγύρισε στην Άμερική όπου
ο Νικυ άνοιξε πάλι τη σκολή του. Η Σύντ όμως δεν μπορούσε
να χορεύη πια γιατί περιμενε «διάδοχο». Στις 7 Μάιου 1942
άπόκτησαν τον πρώτο τους γυιό τον όποιον νώνασαν Νικυ.

Μια ημέρα ο Ντέιβιντ Λιτσαίν, ο μεγάλος χο-
ρογράφος που είχε ιδη την Σύντ να χορεύη
στο ρωσικό μπαλέττο μίλησε γι' αυτήν στον
Γκρέγκορυ Ρωτφ, ο όποιος την προσέλαβε
ως χορεύτρια σ' ένα φίλμ στο όποιο θριάμ-
φουσε. Μετά την έπιτυχία της στην ταινία
αυτή γύρισε άλλη μία την «Άρστολή στη
Μόσχα».

Ένας αντιπρόσωπος της Μέτρο—Γκόλν-
τουν Μάγερ όταν είδε τις ταινίες αυτές κα-
τάλαβε ότι η Σύντ δεν είχε μόνον χορευτικό
ταλέντο άλλα και τσάενο ήθοσιου.

Έτσι την προσέλαβε η εταιρία αυτή ως
πρώτη μπαλαρίνα στο φίλμ της «Ζιγκφλιντ
Φάλλις 1946». Η Σύντ απέδειξε με την εύ-
καιρία αυτή το ταλέντο της και ως ήθοσιου.

Από τότε γύρισε κι' άλλα φίλμ, όπως το
«Ός που να φύγουν τα σύννεφα». «Φιέστα» κ.
ά.Το φίλμ που στάθηκε η μεγαλύτερη της έπι-
τυχία ήταν «Ο Μισοτελειωμένος χορός».

Στην ταινία αυτή η Σύντ
έδειξε όλην της την τέχνη
κι' έκανε τον διάσημο χορο-
γράφο Ντέιβιντ Λιτσαίν να
πη ότι την θεωρεί ως την
καλλίτερη μπαλαρίνα των
'Ηνωμένων Πολιτειών.

Η Σύντ είναι μια μελαχροί-
νη κοπέλλα γεμάτη ζωή.Στις
φάδες της τρέχει σκωτικό,
ιρλανδικό, γαλλικό και άγ-
γλικό αίμα.

Ζη με τον άντρο της και
το παιδικί της σε μια ώρα
βλανε και δεν κάνει τίποτε
άλλο από το να χυμνάεται.

Θέλει και το κατάρθωνει κά-
θε φορά που εμφανίζεται σε
μια νέα ταινία να είναι καλ-
λίτερη απ' ό,τι ήταν στην
προηγούμενη. Τώρα είχ ε
συνκεντρώσει όλες της τις
φιλοδοξίες και τις προσπά-
θειες στην κινηματογραφική
της καριέρα.

Τα δυο της άναπημένα
άπορ είναι το κούμπι και η
ιππασία. Άλλα δυστυχώς ο
άντρος της δεν την άφινει
να τ' άπολαύση. Όχι ως σύ-
ζυγος, άλλα ως καθηγητής
της, γιατί της λέει ότι και
τα δυο βλάπτουν στο χορό.

Και η Σύντ τον υπακούει
γιατί επάνω απ' όλα επιθυ-
μεί να φτάση ως χορεύτρια
στην άπόλυτη τελειότητα.

από ζενιθ της τέχνης. Η οι-
λοδοξία της αυτή είναι εύγε-
νης και δικαιοανημένη. Κά-
ποις κτώνται τ' άναθά. Και η
Σύντ είναι άπορησιμένη να
υποβλήθ σε κάθε κόπο για
να θη πραγματοποιήσουν το
μεγαλό όνειρό της ζωής της.

—Τίποτε δεν ύπορει να την
συνκρατήση απ' τις χορευτι-
κές άσκήσεις της, είπε γι'
αυτή κάποιος φίλος της. Ού-
τε η κούρασις ούτε η άρρω-
στεια. Ο χορός είναι μέσα
στο αίμα της.





... Μας περίμενε η άπροσδόκητη εύτυχια
ένος χωριάτικου τζακιού.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ περιπέτεια στη Θράκη

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Παραμονή Χριστουγέννων του 1925. Στην Κομοτηνή. Βοήθηκα μ' ένα βορειοελλαδίτη συνάδελφο στην πρωτεύουσα της Θράκης από επαγγελματική υποχρέωση. Πισσακλουθούσαμε στην περιόχρησή του, τον τότε Δικτάτορα, ο οποίος είχε εκστρατεύσει στη Μακεδονία και τη Θράκη για να προπαγανδίσει υπέρ των φίλων του υποψηφίων εν όψει δημοτικών εκλογών. Ταξιδεύσαμε με την επίσημη αυτοκίνητο του Δικτάτορος. Στην Κομοτηνή μείναμε μία μέρα κάναμε το ρεπορτάζ μας, στείλαμε τα τηλεγραφήματά μας κι' ετοιμαζόμασταν να φύγουμε για την Ξάνθη. Το είδικό τραίνο θα ξεκινούσε στη μία μετά το μεσημέρι της παραμονής των Χριστουγέννων.

Πώς το γάσαμε; Μυστήριο. Κάτι φιλικές επικοινωνίες, κάτι ασκοπές βόλτες στα καλντεριμιά της πόλεως μας έκαναν το κακό. Όταν φτάσαμε στο σταθμό η ειδική αμαξοστοιχία έτοιμε ήδη προς την Ξάνθη.

Κούρο απείροιστο Χιονιάς. Κι' έσπεπε όπως δὲν ήταν να προλάβουμε τον Δικτάτορα στην Ξάνθη, ώστε να συνεχίσουμε με το τραίνο του το μέγιστο Θεσσαλονίκης ταξίδι. Μά δεν ήταν πολύ εύκολο. Τακτική αμαξοστοιχία δεν θάφενε εκείνο το απόγευμα. Δεν υπήρχε παρά το μέσον του αυτοκινήτου. Κατά συνήθειαν βοήθηκα και μια κυρία που βιάζονταν να φτάσει εντός της ημέρας στην Ξάνθη. Κάναμε συμβούλιο, πήραμε τη σκεπτική απόφαση και βγήκαμε εἰς ἀναζήτησιν του αυτοκινήτου.

Κανείς σωφείδ δεν δέχονταν να κάνει τη διαδρομή. Εἶνε βρέξει σανδαί τις προηγούμενες μέρες κι' ο δρόμος — κατεστραμμένος άλλως τε — ήταν αδιάβατος. Οι λάσπες σκεδόν είχαν εξαφανίσει τα ίχνη του. Έν τούτοις ένας νεαρός Τούρκος, νεοφώτιστος αυτοκινήτιστής και πωλητήν αμαξών, προθυμοποιήθηκε να μας μεταφέρει αντί ενός χιλιάδικου. Το αυτοκίνητό του ήταν λίγο-περίεργο. Τα εξαρτήματά του ήταν δεμένα με σχοινιά, σπάνγους και σύματα. Συμφωνήσαμε όμως και ξεκινήσαμε κατά τις τέσσερις το απόγευμα.

Ός ένα σημείο πηγαίναμε καλά. Ύστερα γάσαμε τα ίχνη του δρόμου. Αυτό όμως δεν μας αναστάθηκε, γιατί είχαμε εμπιστοσύνη στην ικανότητα του σωφείδ μας. Αὐτός όμως μας απέκλυσε μετά μία ώρα ότι ήταν η... πρώτη φορά που πηγαίναμε στην Ξάνθη κι' ότι δεν είναι παρά μία εβδομάδα που έκανε αυτό το επάγγελμα.

— Μ' όλα ταύτα — πρόσθεσε — θα φτάσουμε κατά το βραδύ στον προορισμό μας Μην ανησυχείτε!

Κατά πόσον ανησυχούσαμε ή όχι, εἶνε άλλο ζήτημα. Γεγονός εἶνε ότι βολτάσαμε τώρα μέσα από τα χωράφια, ότι κάθε τόσο το αυτοκίνητο κολλούσε στις λάσπες κι' αναγκάζομασταν να το σκονιτσούμε ἀν-

άοιζε να νυχτώνη, ότι πηγαίναμε στην τύχη κι' ότι θα ήταν κάπου η δεκάτη νυκτερινή όταν καταπληκτικοί αντικρούσαμε τη... θάλασσα. Απλούστατα ἀντί να πάμε στην Ξάνθη, βοήθηκα στο Πόρτο Λάγος! Α' φηγήθηκα την περιπέτειά μας σε μερικούς ψαράδες, οι οποίοι, αφού έμαθαν τα... κάλλιστα στον σωφείδ, του υπέδειξαν κάποιο δρόμο, από τον οποίον θα μπορούσε... πιθανώς να φτάσει στην Ξάνθη. Προσηυθεύθηκα για κάθε ἐνδεχόμενο υπενζίνα και ξεκινήσαμε για το δεύτερο μέρος της διαδρομής. Ός ένα σημείο, πραγματικά υπήρχε ένα είδος δρόμου. Απ' εκεί και πέρα όμως μπλέκαμε πάλι με τα χωράφια. Και γινόμζε. Κι' είχαμε κοκκαλιάσει από το κούο.

Σε λίγο, όπως ήταν έπόμενο, συνέβη και το αναπόφευκτο: έπιβάτες και αυτοκίνητο βοήθηκα μέσα σε μία τάφρο. Το αυτοκίνητο υπέστη τόσο ζημιά, ώστε δεν αποκλείεται ν' αναπαύονταν ακόμη εκεί τα σίδερά του. Έμεις ευτυχώς, δεν πάθαμε τίποτε το αξιόλογο. Τι άλλο όμως έπρεπε να πάθουμε από τη συμφορά που μας βόηκε και που μας υπονόησε να περιπλανηθούμε, μεσάνυχτα σκεδόν, παραμονή Χριστουγέννων, μέσα στην έρημια της Θράκης, με σκοτάδι καλώςω, με λάσπες που έφταναν ως τα γόνατά μας, με τον κίνδυνο να γκρεμοσλακισθούμε σε καυμιά γαράδα.

Αφάσαμε τον σωφείδ κλαίοντα και οδυρόμενον και προχωρήσαμε με βήμα σημειωτόν, αφού προηγουμένως παραχωρήσαμε ιπποτικώτατα τα κασκόλ μας στην επίσημη ολοφυρομένη κυρία, η οποία έδεσε μ' αυτά τα πόδια της, δεδεμένου ότι δεν υπορούσε να βαδίσει με τα φιλοτάκουντα σκαρπινάκια της. Πλησιάζαμε, μετά μισή ώρα περίπου, στο πρώτο φωταόκι που αντικρούσαμε. Ασφαλώς θα ήταν κάποια άγροτική καλύβα. Αλλά μας υπεδέχθησαν απειλητικά γαυνίσματα εξαγριωμένων μαντοό-



ΤΑ ΜΑΝΝΕΚΕΝ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ποιος εἶπε ότι τα μαννεκέν υπηρέτουν τη μόδα χωρίς να την έπηρεάζουν; Συμβαίνει κάποτε το αντίθετο... Αυτό ακριβώς έγινε στην περίπτωση της Ζακελίνας, ενός από τα καλύτερα μαννεκέν του περιφημού ραπτού Ζαν φάτ. Η Ζακελίνα είχε κανονικό και αρμονικό σώμα, αλλά ήταν λίγο ευτράφης. Ο φάτ δημιουργός τότε πάντα στο σώμα της έβαν νέο τύπο γυναικείου φορέματος που ταιριάζει στις γυναίκες με κάπως ευτράφες σώμα... Όσο για τη Ζακελίνα, οφείλει την τύχη της στο λανσάρισμα αυτής της νέας μόδας. Γιατί ένας από τους πλουσίους επισκέπτες της εκδήλωσης φάτ την αγαπήσε και την έκαμε άμέσως γυναίκα του. Αλλά η Ζακελίνα δεν έλασε το πειλότο επάγγελμά της. Αντί για φορέματα, όμως, λανσάρει νέες μόδες κολλιές, βραχιολιών και άλλων κοσμημάτων καθώς και τις περιφημες «έληνες» που τοποθετούνται στον ώμο, στο άνοιγμα του στήθους ή στη ράχη...

σκυλών κι' αναγκαστήκαμε ν' αλλάξουμε δρόμο.

Ένα άλλο φωταόκι, λίγο αργότερα, υπήρξε το πραγματικό άστρο των έλπίδων μας. Κανένα μαντοόσκυλο δεν ενδιαφέρθηκε για τις πανθελίες και αξιοθρήντες προσωπικότητες μας. Όταν γυπήσαμε την πόρτα της δεύτερης καλύβας, Ένας γέρος, κάπου εβδομήντα χρονών, ήθε και μας άνοιξε. Μας είδε στην άρχη ύπωμα και δεν φάνηκε πρόθυμος να πιστέψη την περιπέτειά μας. Έπενεθε όμως η γοπή του και τον καθισάνασε:

— Τι κάθεται και κουβεντιάσεις; του εἶπε. Οι άνθρωποι δεν φαίνονται για... ληστές. Δεν τους βλέπεις σε τί γούλα εἶνε; Περάστε στο φτωγικό μας...

Περάσαμε στο φτωγικό τους. Το μοναδικό, καθαρώτατο, δωματάκι ήταν στρωμένο με υάθες και κουρελούδες. Στο βάθος έκαινε το τζάκι. Κι' απάνω στη φωτιά μία κατασκόλα με γουρουνόπουλο. Μία πελώρια ψωμάρα με το σταυρό γαργαμένο στη μέση, μόλις θα είχε βγεί από το φούρνο. Μπροστά στις εἰκόνες έκαιγαν δύο κεράκια. Χριστούγεννα...

Αλήθεια. Το είχαμε ξεχάσει. Ξημέρωναν Χριστούγεννα. Κι' οι άνθρωποι αγρυπνούσαν — η οικογένεια ήταν προσωπική από τη Μικρασία — για να γιορτάσουν λίγο μετά τα μεσάνυχτα, κατά τα παλιά έθια, τη Γέννησι του Χριστού. Σε λίγο θα επέστρεφαν από την εκκλησία του γειτονικού χωριού τα δυο παιδιά τους και θάτρωγαν το γουρουνόπουλο και το σταυρωμένο. Η λειτουργία στην εκκλησία εἶνε άρχισει ακριβώς τα μεσάνυχτα.

Έτσι, γιορτάσαμε τη Γέννησι μ' ένα άπροσδόκητο μεταμεσονύκτιο τραπέζι. Ψάλαμε όλοι μαζί και το «Χριστός γεννιέται, δοξάσατε...». Κατά τα εἰρημονα τα δυο παιδιά της προσωπικής οικογένειας μας ώδήγησαν ως το δημοτικό δρόμο της Ξάνθης, από την οποία άλλως τε δεν απέχουμε πολύ. Έκει μάθαμε από ένα μοιόροχο ότι όλη η χωροφυλακή της Θράκης εξεστράτευσε τη νύχτα, κατόπιν άνωτέρας έντολής εἰς ἀναζήτησιν μας. Στην Ξάνθη μας περίμεναν το απόγευμα της παραμονής και η υἱ εὐφάνισέ μας δημιουργήσε την εντύπωσι ότι είχαμε πέσει στα γέλια ληστών. Έντεθεν κι' ο γιοστοιγεννιάτικος συναγεμός της χωροφυλακής...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Η στερνή στή τετράπεδα

Τα τρυφερά αισθήματα δεν είναι μονοπώλιο του ανθρώπου. Διάφορα ζώα συμβαίνει συχνά να υιοθετήσουν όρσανά μικρά άλλων ειδών, και μάλιστα φυσικών εχθρών τους.

Μία σκύλα, στη Μπόστον ανέθρεψε 8 κουναλάκια τα οποία είχε εγκαταλείψει δόττελα η άστοργη μετέρα τους. Υπαρχουν επίσης έμέτρητες περιπτώσεις σκυλών που υιοθετούν γάτες, ή και αντίθετως. Στα άλεπουδοτροφεία των Ήνωμ. Πολιτειών είναι κάτι συχνό η άνοτροφή μικρών άλεπουδοπούλων από γάτες.

Οι γουρούνες είναι κακές μητέρες. Μία απ' αυτές, στο Μίτσιγκαν, ποδοπάτησε άπρόσεκτα και σκότωσε 10 απ' τα παιδιά της. Γλύττωσαν μόνο 2, τα οποία παράδωσε ο κτηματίας σε μία σκύλα για να τα μεγαλώσει μαζί με τα κουτάβια της.

Αλλοτε πάλι μικροί σκύουροι έγιναν τα θετά παιδιά μίας γέρινης σκύλας η οποία τα μεγάλωσε στοργικώτατα και δεν άφισε σ' όλο αυτό το διάστημα να τα πλησιάσει καθόλου η γάτα του σπιτιού — που ήταν ώστόσο φίλη της προηγουμένης.

Πιο παράξενη απ' όλες είναι μία περίπτωση υιοθεσίας υοσχαραίου από θηλυκό μουλάρι. Ός γνωστόν, τα θηλυκά μουλάρια δεν γεννούν ποτέ. Κι' όμως αυτό για το οποίο μιλούμε, απέκτησε γάλα ίσως γιατί το μοσχάρι τρώδους τους μαστούσε του. Έθρεψε δέ μ' αυτό το γάλα το μοσχάρι περισσότερο καιρό απ' όσο θα το θήλαζε η πραγματική μητέρα του.

Τα θετά παιδιά ανταποδίδουν συνήθως την άγάπη της δεύτερης μητέρας τους. Ένας μικρός άγριοχόρος, που ανατράφηκε από μία κατοίκα, έγινε κατόπιν πιστός φύλακας του κοπαδιού, καλλίτερος από μαντοόσκυλο. Και μία λέαινα, στο Μίτσιγκαν άρρώστησε απ' τη λύπη της για το θάνατο μίας σκύλας που την είχε αναθρέψει.

Παραμονή... του Άρχελαου



—... Ένα πράγμα δεν μπορώ να θυμηθώ... Τι ήρθα να κάνω παραμονιάτικα στην Αγορά!...

— Αχ!... Τι μούρθε παραμονιάτικα να της εξομολογηθώ τον... έρωτά μου;...



— Δεν μου λές, γυναίκα, θα γιορτάσουμε εφέτος η θαρρή ή... μαμά σου;...

— Νά τα... πούμε!...



— Εφέτος που θα τα πούμε στις ταβέρνες, Κωστάκη μου, θα τρελλαθούμε στο... γιοματάρι!...

— Μά αφού σάς βεβαιώνω, γιατρέ πως είναι ΑΑΑ ή γαλοπούλα!...



Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Η κατάλληλη στιγμή

(Έκείνη προσπαθεί να ξεγλήσει που οφείλεται ή να υποχρεώσει Έκείνου. Κάθεται δίπλα του, στο χέρι της βαθείας έγγλεξικης πολυθρόνας και του χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά. Ενώ Έκείνος καπνίζει με απάθεια το τσιγάρο του).

ΕΚΕΙΝΗ: "Ωστε, είνε βέβαιον πως πιά δε μ' αγαπάς."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού το κατάλαδες;

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρω, έχεις τη γνώμη ότι είμαι άνοητη και πολλών έχεις δικιο... "Αν δεν έχω όμως εξυπνάδα, έχω διαίσθηση..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σβύνει το τσιγάρο του): Μπά... Και σ' αντ' αίσθησής σου τώρα να πούμε στην περίπτωση σου...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): "Ότι η ιστορία μας έχει πάψει, δυστυχώς, το γλυστό κατήφορο, που οδηγεί κατ' ευθείαν στο άδυσωπτο τέλος..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται): Είσαι πολύ τραγική... (κάνει δυο-τρία βήματα με τα γόνατα στίς τσέπες του).

ΕΚΕΙΝΗ (κουνιάει το κεφάλι της): Δυστυχώς, είμαι μόνον αληθινή... Αν η αλήθεια ταυτίζεται με μια μικρή τραγωδία δεν είναι, φυσικά, δικό μου λάθος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ας τα πούμε τώρα και ντύσου για να πάμε σε κανέναν κινηματογράφο..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Όχι... Δε γοητεύεται..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δε χορεύεται;

ΕΚΕΙΝΗ: Κανένας λόγος δεν υπάρχει να σου επιβάλω την παρουσία μου... "Αν είν' απαραίτητο να βγής, αν νοιώθεις την ανάγκη να βγής, δε βόσκω πως πρέπει να σ' ενοχλήσω κι' εγώ..." Καλύτερα πηγαίνε μόνος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άσπετα νεύει):

Παρακολουθήστε απ' το σημειώμα μας τεύχος την νέα εξαιρετική ενδιαφέροντος σειρά:

Οι τέσσερες αισθήσεις ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(ΣΕΛΙΣ 23)

Εκλαϊκευμένα επιστημονικά άρθρα του γνωστού λογοτέχνη και ακαδημαϊκού κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΛΑ.

Ο σπουδαίος ρόλος των αισθήσεων στην αγάπη: Το γάμο το φίλο τα άδωματα τα λουλούδια ή μουσική ή φωνή ή ωμορφιά και ή υγεία. οι ξανθές και οι μελανοεινές κτλ.

Πρώτη φορά γράφεται τόσο ενδιαφέροντα μελέτη με διαφωτιστικά αποσπάσματα ξένων επιστημόνων και λογοτεχνών.

χονται πάντα στην πιο κατάλληλη... Να σου πω μερικά παραδείγματα: Τώρα σ' ένα παραθαλάσσιο κέντρο, κι' ενώ την ώρα που πίνεις το ούζο σου για όρεχτικό δεν έχει κανένα μεζέ και υσάσας ξερό ψωμί, ύστερα, όταν φας και γροτάσης, νάσου τον τσούπ! ο πλανόδιος με το πανέρι των θαλασσιών... «Πού ήσουν, εύλογημεν χριστιανέ, τσόν την ώρα που πίνανε το ούζο μας ξεροσφύρι;» "Υστερα, όσον ας τσώσε σε τριγυρίζουν όσα μίνες πενήτα φυστικαδες... Τί να τους ώρα που πίνανε το τσώσε;... "Αια άποφας όμως και λαγαρώσεις κανένα φυστικά, ψάχνεις δεξιά, αριστερά, τίποτα... "Ανοιξε ή γή και τους κοτάει όλους τους φυστικαδες των Βαλκανίων!"

ΕΚΕΙΝΗ: Τί σχέσι έχουν τα θαλασσινά και τα φυστικά με τον ερωτά μας; ΕΚΕΙΝΟΣ: Μεγάλη!...

Οι γυναίκες δε διαφέρουν καθόλου από τους πωλητές θαλασσιών και τους φυστικαδες: Έμφανίζονται μπροστά μας την ώρα που ή παρουσία τους δεν είναι καθόλου άσχετα, κι' ίσως αλίστα λιγάκι ενοχλητική, και χάνονται όταν τις ζητάμε μ' όλες μας τις αισθήσεις, μ' όλη μας τη δύναμη, μ' όλη μας τη λαγνεία!...

ΕΚΕΙΝΗ: Με γυρφές καμιά φορά, και δεν με βόσκεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε φορά που σε ζητάω δε σε βόσκω, και σε βόσκω όταν δε σε ζητάω.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, σύμφωνα να πούμε, σου είμαι βάρος, υπελάς; ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι μόνον υπερβολική, τίποτ' άλλο... Σήμερα απλά δε μου είσαι τόσο απαραίτητη όπως άλλοτε, που διωχόσα για σένα κι' εσύ δε με ξεδίωγες ούτε με μια στανόνα τοί' έαυτού σου...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τους ώμους της): Περίεργα πράγματα δλ' αυτά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περίεργα, ξεπερίεργα, έτσι είνε...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, εγώ τί ποτέ να κάνω τώρα να πούμε;... Νά βγώ στους δρόμους Χριστουγεννιάτικα, και να μ' ήν ξαναγυρίσω, παρά όταν θα μ' ήν κινής την ύμηση τιμή να νοιώσης δίπλα για μένα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό ίσως βότανε το προτιμότερο. Κάτσε όμως, μιά κι' είνε Χριστουγεννιάτικα...

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, έτσι: 'Από το συγκατάβασι;..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αντί να ετοιμάζω να γ' άρσις τη γκρίνια, πρόσφερε μου καλύτερα κανένα κουραμπιέ, κανένα μελομακάρονο..."

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' αν, τρώγοντας ένα απ' αυτά, τινάξω τα μαλλιά σου σ' όλην άέρα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι άνοητη!... "Όταν μ' ήν πρόσφερεσ ποίν, δεν ήταν ή κατάλληλη στιγμή. Τώρα είνε..."

ΕΚΕΙΝΗ: "Απολύτως..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ότι ό ζουλουανδός είνε το κοστούμι που θα σου πηγαίνε σ' άντί!..."

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιόν δα διαλέξη Η ΜΑΡΓΚΑΡΕΙ;

Μιά άνεξιχνίαστη τρυφερή καρδιά

Στα τελευταία 15 χρόνια ή Άγγλια γνώρισε μιά σειρά από βασιλικά και ποιητικά ρωτικά ρομάντσα: το γάμο της Μαρίας με το δούκα του Κέντ, την παραίτηση του Έδουάρδου Η' απ' το θρόνο γάμου της αγαπημένης του, το γάμο της Έλισάβετ και του Φιλίππου.

Τώρα λοιπόν περιμένουν όλοι να μιλήσει ή καρδιά της Μάργκαρετ-Ράϊ, της μικρότερης αδελφής της Έλισάβετ. Αυτή είνε ή ζωηρότερη προσωπικότητα, τελείως αντίθετος τύπος απ' τη σοβαρή και μετρομένη αδελφή της.

Δεν της άρσσει να την καθοδηγούν. Έννοεί να κάνει το κεφάλι της — πάντως μέσα στα όρια που της επιτρέπει ή βασιλική έθιμοτυπία. Η Έλισάβετ ξαντλούσε όλη την υπομονή της, αλάνοντας ή συμβουλευόταν την. Μά έκείνη της απάντησε συνήθως: — "Εσύ να κυττάς την Αυτοκρατορία σου και μ' άφίσης ήσουν!"

Είνε γίνε ό... υπελάς των δυο έρωτευμένων, του Φιλίππου και της Έλισάβετ! Μόλις έβρισκαν μιά ήσυχ γωνιά, για να τα πούν σαν άρραβωνισμένοι, ξεφύττωνε ή Μάργκαρετ, καθόταν κοντά τους κι' άνοιζε να φλυαρή ή έμμε σιωπηλή και σοβαρή κρατώντας ένα βιβλίο χωρίς καν να το ξεφυλλίζει! Ο Φίλιππος έχει όρκισθή να την έκδικηθή μιά μέρα για όσα τσάβηζε εκ μέρους της.

— "Όταν άρραβωνισθής και σύ, της έχει πη, θαρρή ή δική μου σειρά να διασκεδάσω με τον ίδιο τρόπο!"

Πλησιάζει άραγε ή ήμερα αυτή; "Εται πιστεύουν οι Λονδρέζοι... "Άλλά το σχετικό κουτσομπολιό δεν έχει αποκυσταλλωθή άκόμη σε μιά ώριμμένη μορφή.

Η Μάργκαρετ είνε μόλις 17 έτών, κι' ό βασιλεύς δήλωσε τελευταία ότι δεν σκοπεύει να την παντρώη πριν περάσουν άλλα 3 χρόνια. "Αν όμως το θέληση ή ίδια, κανείς δεν θα μπόρεση να της άσνηθή... Φαίνεται δε ότι έχει θαμπωθεί κι' έχει ζηλέψει, απ' τις τελετές του γάμου της αδελφής της. Θέλει ν' άκούση κι' αυτή τις ζητωκραυγές του πλήθους στο πέρας της... Ποιός θάνε όμως ό εύτυχής έκλεκτός της καρδιάς της; Όλοι πρόσεξαν ότι την περιποιήθηκε πολύ ό καθάλιος της στους γάμους της Έλισάβετ: ένας ώραιος, ψηλός κι' εύχρηστος άξιωματικός του ναυτικού, ό λόρδος Μίλφορντ Χάδεν. Τελευταίος, έμφανίστηκε μαζί του σ' ένα άριστοκρατικό νυκτερινό ρεστοράν του Λονδίνου. Δεν χρειαζόντουσαν περισσότερα στοιχεία για να προσητέουν πολλοί το γάμο τους. Η Μάργκαρετ διασκεδάσει με την καρδιά της, διαβάζοντας τα διακριτικά και σκεπασμένα... κουτσομπολιά για την άρχη του είδωλλίου της με το Μίλφορντ Χάδεν. Γελάει... κι' έτσι δεν φανεώνεται τίς βαθύτερες σκέψεις της!

Πρέπει να σημειωθή ότι, όσο απλή είνε ή Έλισάβετ άλλο τόσο ή αδελφή της είνε πολύπλοκη. Χρειάζεται εξαιρετική επιτηδεότητα, για να την κάμει κανείς όμοιογήση ένα αίσθημα που θέλει να κρύψει...

"Αφ' ότου είχε έμφανισθή μαζί με το νεαρό βασιλέα Μιχαήλ της Ρουμανίας σε μιά μεγάλη κινηματογραφική προείρα, στο Λονδίνον, οι «καλώς πληροφορημένοι» είχαν άρχισει να μιλούν για προσεχή γάμο τους. Τελευταίος όμως άνήγγειλε ό παγκόσμιος Τύπος ότι ό Μιχαήλ πρόκειται να παντρευτεί με μιά άλλη νέα της άνωτάτης άριστοκρατίας. "Ετσι, ό λόρδος Χάδεν έμεινε ό μόνος υποψήφιος — τουλάχιστον για τους κουτσομπολίδες...

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ του 'Ορφανίδη

Του συνεργάτου μας Χ. Δ. ΓΑΙΟΠΟΥΛΟΥ

Άκριβος υποστά στη σημεινή είσοδο του παρκου του Ζαππείου, υπήρχε στα χρόνια του 'Οθωνος, ένα μεγάλο περιδόλι και μιά ωραιότατη αγροτική κατοικία, που συνάρωνε με το παλιό βασιλικό περιδόλι (τόν σημεινόν Έθνικό Κήπο) και άνήκαν στον περίφημο βοτανολόγο, συγγραφέα και ποιητή Θεόδωρο 'Ορφανίδη, που ήταν και απ' τους πρώτους καθηγητές του Πανεπιστημίου Άθηνών.

Σ' αυτό το άνορκτημα, μιά Χριστουγεννιάτικη Βραδιά, ό 'Ορφανίδης προσκάλεσε τους φίλους του με δυο σκοπούς: Για να ξεκοκκαλίσουν μιά εκλεκτή γαλοπούλα, την καλύτερη απ' το κοπάδι που έτρεφε στο κοτήσι του στο βάθος του περιδολιού του, και για να τους διαβάσει ένα καινούργιο σατυρικό έργο του.

Η γαλοπούλα με άφθονες πατάτες, σ' ένα τεράστιο ταψί, είνε σταλή από κωρίς σ' ένα φούονο της γειτρικής Πλάκας και ψιντότανε, ενώ οι καλεσμένοι του 'Ορφανίδη άρχισαν να φάνουν ένας-ένας στο άροκτημά του, στο στολίζόμενο στην πρόσοψη, μ' ένα απ' τα ωραιότερα περιδόλια των Άθηνών.

Σ' όλη την Άθήνα της 'Οθωνικής εποχής ήταν περίφημα τα λουλούδια του περιδολιού του 'Ορφανίδη. Και ίδιος τα τριαντάφυλλα του και οι καμειές του. Ο σπουδαίος αυτός περιδολόος ήταν Σουανός και είνε σπουδαίος βοτανολόγος στο Παρίσι, όπου τον είχε στείλει ό πρωθυπουργός Κωλέττης, ό οποίος θαύμαζε το πηγάδι ταλέντου του στη σατυρική ποίηση και τη φιλολογία, αλλά και την κλίση του και την αγάπη του στην κηπουρική.

Γι' αυτό κι' όταν επέστρεψεν ό 'Ορφανίδης απ' τις σπουδές του στη Γαλλία, ώργάνωσε το περιδόλι του κι' άνάμεσα στη μεγάλη έκταση με τα θαυμάσια λουλούδια του έκαμε την ιστορική «σκιάδα», όπου δεχόταν στις μεγάλες νιοότες και στα καλοκαίρια τους φίλους του και τους σπουδαιότερους απ' τους σύγχρονους του ποιητές: τον Άχιλλέα Παράσχο, που έπινε εκεί τον «έρατεινόν» του καφέ, το Βολαωρίτη που άπήγγειλε εκεί την περίφημη όδη του ποδός τον Πατριάρχη Γρηγόριο, ποίν τον άπαγγείλη ποδ του Πατριάρχη, και πολλούς άλλους που ήσαν θαυμαστές του περιδολιού του και της εύθυμης συναναστροφής του.

Για τον Άχιλλέα Παράσχο μάλιστα, περιωρήθηκε και ένα ώραιό ανέκδοτο σχετικά με τις θαυμάσιες καμειές του 'Ορφανίδη. Μπήκε ένα άπόγευμα στο ιστορικό περιδόλι, σε ώρα που ό 'Ορφανίδης έλειπε. Και έκοψε μόνος του την ωραιότερη καμειά για την προσέοψη σε μιά «Εκείνη» του.

Ο 'Ορφανίδης, όμως, που αγαπούσε πολύ τα άνθη του και γινώτανε έξω φρενών, όταν τάκοδαν οι επισκέπτες του μόνου τους, χωρίς την άδεία του — ήθελε να τα κόβει και να τα προσέορη ό ίδιος — επέστρεφεν εκείνη τη στιγμή στο κτήμα του και είδε άμέσως ότι έλειπε απ' τη θέση της ή ωραιότερη καμειά.

Σε λίγο είδε στο βάθος του περιδολιού, και τον Παράσχο που την κρατούσε με ποιητική υπερφάνεια και ή δυσφορία του έεπασσε: — "Απίστευτο μοί φαίνεται! Άχιλλέα! Δεν το περίμενα από σένα! Ο Παράσχος, τότε, αντί κάθε

άλλης άπολογίας, χαμήλωσε το κεφάλι του και με τον ποιητικό τόνο της φωνής του, άπάντησε, λακωνικά στο φίλο του:

— "Ηγάπησα. Θεόδωρε!"

Κατάλαβε, τότε, ό 'Ορφανίδης ότι ή ώραία του καμειά έπρόκειτο να στολίση τα στήθη της φίλης του Παράσχου και... άφωπλίσθη. Και ό θυμός του έγινε άμέσως έκφραστικό χαμόγελο προς τον συμπαθέστατο ποιητή του Άλφρεδού.

Τό Χριστουγεννιάτικο, λοιπόν, Βράδυ του 1857, στο ιστορικό άρόκτημα που έγινε, άργότερα, το σημερινό πάρκο του Ζαππείου, ό 'Ορφανίδης κάλεσε τους φίλους του και πρόσφερε την καλύτερη γαλοπούλα του, που ζύγιζε περισσότερο από τέσσερες όκάδες.

Αυτή ή χριστουγεννιάτικη πανδαισία με τ' άλλα έδέσματα της πλούσιας κουζίνας του πρώτου περιδολιού των Άθηνών κράτησε παραπάνω από δυο ώρες. Μαζί με το σερβίσιομα του καφέ ό ποιητής συγγραφέας έφρε, απ' το γραφείο του, και το καλύτερο φρούτο: τή γερόγραφα του πολυκροτού «Τίρι-Λίρι» του, του μεγαλύτερου ήρωϊκοσατυρικού ποιητή τους που σ' έλινον κοινό άπεσθηζίζε το πανελλήνιον.

Τό διάβασε, τότε, για πρώτη φορά — σαν Χριστουγεννιάτικο δώρο του — ό 'Ορφανίδης στους καλεσμένους του και τους έπαιε μάλιστα, προκαταβολικά, με την μετριοφροσύνη που τον διέκρινε:

— Ξέρω, τώρα, τί σημαίνει, μετά τη γαλοπούλα, λαπάς!

Και έξήγησε γιατί το τιτλοφόρησε «Τίρι-Λίρι» — με τις δυο αυτές γνωστές λέξεις στο τότε κοινό, από ένα διατικό του Άλ. Σούτσου που δημοσιεύτηκε στην «Πλαστιγγα».

Η «Πλαστιγγα» — σπανιωτάτη πλέον σήμερα και δυσεύρετος — ήταν ένα περιοδικό-έφημερίς, μικρού σχήματος, που εξέδιδε ό άμελιτικός σατυρικός Άλξς. Σούτσος, άδελφός του Παναγιώτη Σούτσου, επίσης ποιητή. Στο ποίημα αυτό ό Σούτσος περιπαίζει ένα φανατικό θυμαστή του πρωθυπουργού Κωλέττη για μιά έπιστολή του πολιτικού που είχε δημοσιευθή: "Ίδου το διατικό:

"Τό γράμμα του Κωλέττου σου έτύπωσεσ Σωτήρη πλύν, δεν με λές: Τί σημαίνει αυτό το Τίρι-Λίρι;"

Κ' ενώ οι καλεσμένοι, κρεμασμένοι απ' τα χείλη του, τον άκούγαν και γελούσαν με την καρδιά τους, αυτός άρχισε να παρουσιάζει με τους ώραιους σατυρικούς στίχους του, τους ήρωες του έπους που ήσαν: ό κυρ-Ζολώτας «εμπρός» εκ των εύκαταστάτων και κυνηγός εκ των κυνηγών και τρεις άλλοι έμμενεις Σουανόι κυνηγοί: Μηνάς του Κρούση, ό Νικόλης Κωσάκης και ό τόντος:

«... Σίδο Δημητράκη Σπανδωνής καλούμενος και Μύτος!»

"Όταν τελείωσε, μέσα σε πολύ εύθυμη και χαρούμενη άτμόσφαιρα, το διάβασμα του «Τίρι-Λίρι» ό ποιητής, με το νιομύο που τον διέκρινε έζήτησε από τους καλεσμένους συγγνώμη, διότι, έτόλμυσε, μετά τη γαλοπούλα, να προσέορη και το δικό του ποιητικό μαγειρείο!

Και τότε ό Άχιλλέας Παράσχος που είχε φάει το ένα ποδί της γαλοπούλας για να έκφραση τον ένθουσιασμό του για το καινούργιο έργο του 'Ορφανίδη, έπαιε:

— Μ' έκαμεσ άδερφέ Θεόδωρε, να λησμονήσω τας κινήμας της Γαλλίδος!

Ένωρούσε τη γαλοπούλα.

Δ. ΓΑΤ.



— "Αχ φτώχειες Ρίρκα μου έφέτος, ούτε ένα... κορροτσάκι δεν μπορέσαμε να νοικιάσουμε για να μεταφέρουμε τα ψώνια μας!..." (Σκίτσο Άρχέλαου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Ψώνια

Δημόσιος ύπάλληλος, έπήγε να ψωνίση και είδε γάλους και άρνιά την αγορά γεμάτη τόσο άφθονία βέβαια τον είχε συγκινήσει, κι' ό άνθρωπος έχορτασε... περιπύο με το μάτι!...

"Εδάκρυσεν ό άνθρωπος και μ' όλ' αυτά που βλέπε θυμήθηκε της Άγοράς τις δόξες τις παλές, κι' ενώ κρατούσε ένα μισθό ολόκληρο στην τσέπη κατάρωσσε κι' αγοράσσε... μισή όκά έλπες!...

Ένας χρόνος

Μεθαύριο Πρωτοχρονιά. "Ανθη, γλυκά και δώρα!... Τρεις μουσικοί, δυο τύμπανα και μιά κλαποδόρα παντού θα περιέρχονται ήσυχως και άνετως για να μας πούν πως έφτασε και πάλι Νέον Έτος!

Καλά, μωρέ, το ξέρουμε, το νοιώθουμε μονάχοι μας πως λιγοστεύει ό καιρός που πρόκειται να ζήσουμε μιά χρονιά ολόκληρη φορτωμένη στην πλατή μας, θα πρέπει και με μουσική να το πανηγυρίσουμε!

Λίρες!

Μιά και μας ήρθον τόσες λίρες και θάνε το πουργί μας πλήρες βλέπουμε όλοι με χαρά πως θα γεμίσουμε παρά!...

"Αφού μας τόγγαψαν οι Μαίρες καθένας θα παρατηρή σαν έχομε παρά και λίρες ό κόσμος θα... πάρα — ληρή!...

Τό στοιχείο

Δύο του κρασιού ήπιότες και γεροί κι' οι δυο πέτες πείσμα βάλανε να βρούνε, πίνοντας μισή-μ ή ποιά ταβέρνα στην Άθήνα, έχει πιο καλό κρασί!...

"Αφού γύριζαν τη νύχτα, κάθε τους γνωστή ταβέρα κι' ήταν κανονισμένοι, με το κέρνα-κέρνα — κ' όνα λυσι για το ζήτημά τους δεν εύρηκαν καμιά γιατί έν τέλει κοιμηθήκαν... μέσα στην Αστυνομία

Βιταμίνες

"Ένας σφόδς Έγγλέζος που έχει άναλυσει κάθε κρασί του κόσμου, και μπουσκά και ρετινές συμπεράσμα έχει βγάλει και το διακρίνει πως το κρασάκι έχει σπουδαίες βιταμίνες!

Και τώρα που ό Έγγλέζος, έσκέφθηκε να βγάλη τα συμπεράσματά του τα κρασιολογικά, στον κάπελα θα λέμε, με πίστι πιο μεγάλη: — Πιάσε μας Βιταμίνες — σώσσε, μισή όκά!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ



Τα Χειμερινά Σπόρ

Πώς πρωτοεμφανίσθηκαν στην Εύρωπη

Από όλα τα σπόρ, εκείνα που έκαναν τελευταία την εμφάνισή τους ήταν τα χειμερινά. Γιατί οι άνθρωποι ποτού σκεφθούν ν' αναζητήσουν ένα τρόπο διασκέδασης πάνω στον χιόνι και τον πάγο έπρεπε πρώτα πρώτα ν' αντιμετωπίσουν τις δυο αυτές υατίσεις του χειμώνα, που τους καθήλωναν μέσα στα στίτια τους και δεν τους επέτρεπαν να έπισκεφθούν τους γείτονές των ή ν' άφοσιωθούν στις συνηθισμένες ασχολίες των.

Και άλλωστε, αυτά που άποκαλούμε σήμερα χειμερινά σπόρ ήταν στην πρώτη τους εμφάνισή απλά μέσα που είχαν επινοήσει οι κάτοικοι των βορείων χωρών, για να υποστούν να έπικρινον με ταξί των, όταν ή γη ήταν σκεπασμένη με ένα πυκνό στρώμα χιονιού ή πάγου.

Οι έφευγαν από το σκί φαίνεται ότι είναι οι Λάπωνες. Αυτοί το δίδαξαν κατόπιν στους Νορβηγούς, που το έκαναν ένα είδος εθνικού σπόρ. Κατά τον 16ον αιώνα, τα σκί των Λαπώνων έκαναν έντύπωσι σ' ένα Γάλλο έξερευνητή, τον Ρενάο, που είχαν έπισκεφθεί τη χώρα των.

Ο Ρενάο ήταν ένας πλούσιος πλοιοκτήτης, αλλά είχε τον άτυχον να μην είχε ευγενής. Η έλλειψις τίτλου ευγενείας ήταν γι' αυτόν ένα σοβαρό μειονέκτημα. Και το κατάλαβε όταν πήγε να έκυμασθρευθεί τον έρωτά του σε μια νέα από άριστοκρατική οικογένεια, την Αιαλία ντε Σαίντ - Αιάν. Έκεινη όχι μόνο άρνήθηκε να δεχθί τον έρωτά του, αλλά και του άπάντησε μ' έναν τρόπο πολύ περιφρονητικό.

Απογοητευμένος έπειτα απ' αυτό το πάθημα του, ο Ρενάο πήρε την άποφασί, να μην εναυαίλησι ποτέ σε γυναίκα κι' έπειδή όπουδήποτε κι' αν πήγαινε θα ήταν άδύνατο να μην έχη να κάμει με γυναίκες άποφάσισε να φύγη για τις άγνωστες χώρες του Βοορά, όπου έλπιζε ότι το «ωραίο φύλον» δεν θα τον ένοχλούσε.

Πραγματικά, έφτασε ως τη Λαπωνία και είχε πιθανόν ότι οι γυναίκες των Λαπώνων δεν του έκαναν έντύπωσι γιατί έλάγιστα μιλάει γι' αυτές στα άπομνηνεύματα που δημοσίευσε κατόπιν. Αντίθετα, του έκανε έντύπωσι ένα μέσον που χρησιμοποίησαν οι Λάπωνες για να τρέχουν πάνω στο χιόνι.

Ο Ρενάο μιλάει για «δυο σανί-

δες από έλατο, που είχαν μήκος δυο δαγυιές, πλάτος μισό πόδι και άναγκώνονταν προς τα έμπρός σε σχήμα αίκυπας». Ο Γάλλος συγγραφέας μας πληροφορεί επίσης ότι αυτές οι σανίδες είχαν μια τούπα στη μέση από την όποια περνούσε ένας δεομάτινος ίμας, που χρησίμευε για να συγκρατή ακίνητα τα πόδια.

Θα καταλάβετε, βέβαια, ότι πρόκειται για τα σκί. Έτσι ο Ρενάο έγινε ο πατήρ του νέου σπόρ στην Εύρωπη.

Το πατινάζ, έξ άλλου, φαίνεται ότι έχει την προέλευσί του από την Ολλανδία. Για πολλόν καιρό, μάλιστα, οι Ολλανδοί έθεωρούσαν ως οι καλύτεροι πατινέοι του κόσμου.

Κατά τον 18ον αιώνα, το πατινάζ ήταν ένα από τα πιο διαδεδομένα σπόρ. Οι ευγενείς των Βερσαλλιών τρελλαινονταν μ' αυτό. Μανιώδες για το πατινάζ ήταν επίσης η Βασίλισσα Μαρία-Αντουανέττα, αντίθετα με το σύζυγό της, που άπευθονόταν αυτό το σπόρ, όπως και όλα τα άλλα.

Μεταξύ των κοινών «πατινέο» των Βερσαλλιών ήταν κι' ένας Βέλγος, ο Βαρώνος ντε Γκάντ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας αληθινός άκορόβητος του πατινάζ. Όπως άφηνόταν οι σύγχρονοί του νομικονόμοι πηδούσε με ένωμένα τα πόδια έφτά καρέκλες, που ήταν ή μια πίσω από την άλλη.

Ένας ήρωϊκός πατινέορ ήταν, έξ άλλου, ο ουσάρος Μπιγιό, που υπηρέτουσε στο στρατό του Πισενγκρού. Όπως είχε γνωστόν, μια μοίρα του όλλανδικού στόλου άποκλείσθηκε από τους πάγους μέσα στον ποταμό Ζουίντελ κατά το 1795. Και τότε συνέβη το μοναδικό στην ιστορία γεγονός ότι αυτή ή μοίρα αϊμαλωτίσθηκε από... ένα σύνταγμα ουσάρων, που το διοικούσε ο συνταγματάρχης Λαγουά.

Μεταξύ αυτών των ουσάρων ήταν και ο Μπιγιό. Ένώ, λοιπόν, συνηίζονταν οι διαπραγματεύσεις για την παράδοσι, φόρεσε τα πατινια του, πήγε κοντά στην όλλανδική ναυαρχίδα και άρχισε να διαγράφει χαριτωμένες καμπύλες πάνω στον πάγο.

Οι Ολλανδοί, που ήταν είδικοί στο πατινάζ, τον θαύμασαν στην άρχή. Αλλά κατόπιν σκέφθηκαν πως ήταν ένοχος και πως το καθήκον τους ήταν να τον σκοτώσουν. Άρρισαν, λοιπόν, να τον πυροβολούν. Αλλά ήταν τόση ή έκρηκνισή και ή έπίδειξή του Μπιγιό, που κατάρθαν να ξεφύγη πάντα, μ' όλο που από πείσμα είχε πλησιάσει σε άπόσταση μόλις μερικών μέτρων από την όλλανδική ναυαρχίδα.

Στο τέλος ο Ολλανδός ναύαρχος δεν θέλησε να παραδώσει το έιφος του παρά μόνον σ' αυτόν. Αλλά, για την ιστορία, πρέπει ν' αναφέρουμε ότι το πατινάζ έπαιξε κάποτε ένα σημαντικό ρόλο στις τύχες του κόσμου.

Αυτό συνέβη στις 5 Ιανουαρίου του 1791.

Ο Μέγας Ναπολέων ήταν τότε ύπολοναγός του πυροβολικού στην Όζον και διακρινόταν μεταξύ των καλύτερων πατινέορ.

Το πρωί της ημέρας εκείνης ο μέλλων κυρίαρχος της Εύρωπης και δυο συνάδελφοί του πατινάζαν πάνω στην παγωμένη λίμνη. Ξαφικά, δημιουργήθηκε ένα μεγάλο όηγμα και οι τρεις πατινέορ βοέθηκαν πάνω σ' ένα κομμάτι πάγου, που βυθίζονταν μέσα στο νερό. Αλλά ο Ναπολέων κατάρθηκε να πηδήσει πάνω σ' ένα άλλο κομμάτι, που ήταν περισσότερος συμπαγές και από κεί με καταλλήλους έλιγμούς πέσσεσε πάνω στο στρώμα του πάγου. που είχε παραμείνει άθικτο. Οι δυο σύντροφοί του, όμως, βρήκαν οίκορό θάνατο μέσα στο παγωμένο νερό.

Οι προλήψεις στον έρωτα ΕΧΟΥΝ ΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Ένα μέσον ψυχοφυλογίας

Ακόμη και στις παραμικρότερες έκδηλώσεις της καθημερινής ζωής μας, στα μικροπράγματα που προκαλούνται από μια άφηρημάδα μας ή μια άδειότητα ή ένα λάθος, κρύβεται κάποια μυστική αϊτία, μια ένδομηκη θέλησις, μια ύποσυνείδητη έπιθυμία που ξεφύγει απ' την αντίληψί κι' απ' τον έλεγχο μας κι' έπηρεάζει για λίγο τις πράξεις μας, τα λόγια μας, τη νηψή μας.

Έχουν δίκιο οι έρωτευμένοι νανε λίγο προληπτικοί. Γιατί τα περιστατικά που άφορούν οι προλήψεις των, είναι συχνά οίονοι σημάδια της ψυχικής των καταστάσεως.

Ας πάρουμε όμως μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις.

Εχάσατε κάτι; Τα αντίκειμενα που μας θυμίζουν αγαπημένα πρόσωπα, που μας τάδωσαν έχουν κάτι το κοινό μ' αυτά. Αν τα χάσουμε ή τα έγκαταλείψουμε σημαίνει ότι άδιαφορούμε έν μείρι ή όλοτελα για το δωρητή. Γι' αυτό άλλωστε καταστρέφουμε συνήθως γράμματα και ένθυμια, όταν τελιώνη μια άγάπη μας.

Αν λοιπόν ο αγαπημένος σας γάση το ποταίο σας, το πρώτο έρωτικό γραμματάκι που του στείλατε, ή το μαντηλάκι με το άρωμά σας, μπορείτε να συμπεράνετε ότι άπομακρύνεται από σας, ότι ο δεσμός σας άρνίξει να χαλαρώνεται. Ο χωρισμός σας δεν θα άφειλεται στο γάσιομ' αυτού του αντίκειμένου, όπως θέλει ή προλήψις. Αλλά το χάσιμο δείχνει ότι πλησιάζει ο χωρισμός.

Και σείς επίσης, αν χάσετε τη βέρα σας, είναι πιθανότατο ότι άπομακρύνεθε ψυχικά απ' τον άοραθωνιαστικό σας ή τον άντρα σας ίσως χωρίς να το καταλαβαίνετε άκόμη.

Κάνετε ζημιές; Αν σπάσετε αβέλα σας ένα δώρο ή ένα ένθυμιο, σημαίνει ότι άρχίζετε να έχθρεύεσθε το πρόσωπο απ' το όποιο προέρχεται, ότι δεν θέλετε πια να το ίδητε, ότι θα έπιθυμούσατε έτσι να του κάμετε κακό. Αν έσχισηθ ένα φορεμά σας, που σας έχει χαρίσει ο αγαπημένος σας ή ο άντρας σας είναι πιθανόν ότι θ' άρνήθητε να συμμοφωθήτε με τις έπιθυμίες του κι' ότι θα τον έγκαταλείψετε. Κι' αν έκείνος κακουχευαίρεται — όχι έκ προθέσεως — το στυλονόφο ή τον άναπτήρα που του χαρίσατε, αυτό θα πη ότι δεν νοιώθει για σας τα αίσθήματα που άξίζετε, κι' ότι ύπάρχει κίνδυνος να σας κάνει κακό.

Η χειρνομία των θυμωμένων έρωτευμένων, που καταστρέφουν τα ένθυμιά τους, κούδει στο βάθος της μια έπιθυμία φονική.

Ξεχνάτε την ώρα του ραντεβού σας; Διερωτηθήτε τότε μήπως αυτός που πρόκειται να συναντήσετε, σας είναι άντιπαθητικός κατά βάθος, ή μήπως σας προκαλεί ένα συναίσθημα κατωτερότητας από φόβο, από έλλειψί έμπιστοσύνης.

Αν άργητε στο ραντεβού άπλάς και μόνον από έρωτική στρατηγική, σημαίνει ότι είσαστε... αληθινή γυναίκα! Στις άλλες όμως περιπτώσεις, το ν' άργοπορήτε, είναι το ίδιο σαν να ξεχνάτε. Κάποια μυστική θέλησις σας άποτρέπει να συνεχίσετε την αϊσθηματική ανέσι σας.

Απεναντίας αν ξεχάστε τα γάντια σας ή την τσάντα σας ή την ποικτοίερα σας στο μέρος της συναντήσεως σας μ' έναν άντρα, να είσθε βέβαια ότι πλησιάζετε να τον αγαπήσετε. Το ίδιο συμβαίνει και για κείνον, αν ξεχάση το καπέλλο του, τα γάντια του, την πίπα του στο στίτι σας. Είναι μια ένδειξις ότι άναζητεί μια εύκαιρία για να ξεάοθη να σας ξεναίδη.

Τα νράματα ά σας είνε δυσάναγνωστα; Αν περιέχουν λέξεις κακογοραυμένες διορθωμένες σβυσμένες τα αϊσθήματά σας έχουν άδυνατίσει. Αν πάλι έκείνος δεν έρμυνεση σωστά το γράμμα σας δεν συμμορίζεται τα αϊσθήματά σας. Αν σας στείλη κατά λάθος ένα νράμμα, προοριζόμενο για άλλη πρότε, να κολακευθήτε, κι' όχι να θυμώσετε. Σημαίνει ότι σας αγαπάει. Ίσως, χωρίς να το έξορ άκούσι. Αν τέλος ή γλώσσα σας «λανθάνεται» προσέροντας το όνομά του και το προσομοιάζει με μια λέξι ύδριστική ή κολακευτική, έκδηλώνετε έτσι αθύρομπα το τι αϊσθάνεσθε γι' αυτόν.

Όταν τα έχετε όλα αυτά ύπ' όψιν σας θα είσαστε σε θέση να μαντεύετε τις διεθέσεις της αγαπημένης σας ή του αγαπημένου σας. Έξ ένυχος τον λέοντα, λέει το σοφό ρητό. Προσέχετε λοιπόν.



Τζόαν Μπένετ

Οι «δηλητηριάστρες» ΤΟΥ Χ ΑΛΛΓ. ΥΝΤ

Ένας από τους δυσκολότερους ρόλους

Το Χόλλυγουντ, όπως γράφουμε και άλλοτε, έχει τους τύπους του. Π. χ. τον τύπο της καροδοκλέφτας κλπ. Ένας άναμεσα σ' αυτούς τους τύπους είναι και της δηλητηριαστικής. Και είναι ο δυσκολότερος απ' όλους.

Οι περισσότερες από τις διαθήσεις Βεντέττας έχουν άποτύχει σ' αυτόν, όπως συνέβη π. χ. με τη Τζόαν Φονταίν.

Στο έργο «Ιδύ», που έπρόκειτο να προβληθή στο φεστιβάλ των Καννών, η Τζόαν Φονταίν έπρεπε να δηλητηριάσει το σύζυγό της, που ήταν ο ήθοποιός Ρίτσαρντ Νέυ (πρόκειται φυσικά, για το σύζυγο που είχε σ' αυτό το έργο). Η σκηνη της δηλητηρίασε έπανεληφθη, λοιπόν, δέκα έπτά φορές, γιατί ή διασημη Βεντέττα νόμιζε κάθε φορά πως ή λευκή σκόνη που έριχνε μέσα στο κύπελλο, που έπρόκειτο να προσφέρη στο Νέυ, ήταν άρσενικό, όπως απαιτούσε το έργο. Και άλλοτε το κύπελλο της έπεφτε από τα γέρια, άλλοτε ή σκόνη γινόταν έξω και άλλοτε ή Τζόαν έκανε τα βήματα της και παραπατούσε σαν μεθυσμένη...

Μια φορά, τέλος κατώρθωσε να πλησιάση το Νέυ και να του προσφέρει το κύπελλο. Αλλά, ξαφνικά, του το άρπαξε από τα γέρια του και άρχισε να του φωνάζει:

Μην το πιής! Είναι δηλητήριο!

Οι άλλοι ήθοποιοί και οι τεχνικοί του γυρίσματος έξαοδίστηκαν στα γέλια. Αλλά ο σκηνοθέτης τραβούσε τα μαλλά του.

Τέλος, έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατώρθωθη το γύρισμα αυτής της σκηνής. Αλλά οι κοιτικοί έχουν τη γνώμη πως είναι μια από τις άσθενέστερες του έργου.

Ός ιδεώδης «δηλητηριάστρια» θεωρείται ή Τζόαν Μπένετ. Κατά τη γνώμη των είδικών, το βέμμα της έχει μια ήρεμη και σκληρή άποφασιστικότητα, όπως πρέπει να συμβαίνει σε μια γυναίκα που προσχεδιάζει ψύχραιμα και χωρίς νευρικότητα το έγκλημά της.

Η Τζόαν Μπένετ δημιούργησε έναν περίφημο τύπο δηλητηριαστικής στο έργο «Η γυναίκα του ποταμού». Στο έργο αυτό, ή διασημη Βεντέττα πρέπει να βγάλη από τη μέση έναν άστυνομικό, που την ένοχλεί. Τον προσκαλεί λοιπόν, στο στίτι της και του προσφέρει ένα κοκτέιλ, μέσα στο όποιον ρίχνει μια ποσότητα δηλητηρίου. Αλλά ο άστυνομικός το ύποπτεται και της λέει με ευγένεια ότι πρέπει να πιή αυτή πρώτη. Η δηλητηρίαστρια και ο άστυνομικός προσπαθούν τότε να πείσουν ο ένας τον άλλον να φέση στα γέλια του το κύπελλο με το δηλητηριασμένο κοκτέιλ. Είναι ένας συναγωνισμός έπιτότητας και ευγενείας μεταξύ των. Αλλά τα ευγενικά λόγια που ανταλλάσσουν μεταξύ των κούδουν το θάνατο. Στο τέλος, το κύπελλο άνατρέπεται...

Η Τζόαν Μπένετ είναι ύπέρουχη σ' αυτή τη σκηνη, που άπειται έξαιρετική τέχνη και μεγάλη αυτοκυριαρχία. Μια άλλη περίφημη «δηλητηριαστική» είναι ή Μέρλε Όυπερρόν. Πολλοί Βοίσκιον, μάλιστα, πως έχει μια καταπληκτική όμοιότητα με τη Λουκρετία Βοργία, την πρόγονο όλων των δηλητηριαστικών των νεωτέρων γόρων.

Ένα χαριτωμένο έπεισόδιο συνέβη πριν από λίγο καιρό στο Χόλλυγουντ, κατά το γύρισμα της «Πειρασμός» στην όποιαν πρωταγωνιστούσε ή Μέρλε Όυπερρόν και ο Τζωρτζ Μπρέντ.

Λητηριαστικής στο έργο «Η γυναίκα του ποταμού».

Η Τζόαν Μπένετ είναι ύπέρουχη σ' αυτή τη σκηνη, που άπειται έξαιρετική τέχνη και μεγάλη αυτοκυριαρχία. Μια άλλη περίφημη «δηλητηριαστική» είναι ή Μέρλε Όυπερρόν. Πολλοί Βοίσκιον, μάλιστα, πως έχει μια καταπληκτική όμοιότητα με τη Λουκρετία Βοργία, την πρόγονο όλων των δηλητηριαστικών των νεωτέρων γόρων.

Ένα χαριτωμένο έπεισόδιο συνέβη πριν από λίγο καιρό στο Χόλλυγουντ, κατά το γύρισμα της «Πειρασμός» στην όποιαν πρωταγωνιστούσε ή Μέρλε Όυπερρόν και ο Τζωρτζ Μπρέντ.

Κατά το γύρισμα της ταινίας, ο Μπρέντ δήλωσε κατηγορηματικά:

«Όσο και αν ύποκριθώ, δεν θα ύπορέσω να παραστήσω τον ήρωον που έχει δηλητηριασθή. Και, έπειδή σέβομαι τον έαυτό μου, άνομωμαι να πω ένα ποτήρι νερό ή ένα φλυτζάνι τσάι, αντί δηλητηρίου, όπως γίνεται συνήθως. Θα μου δώσετε να πω ένα πραγματικό δηλητήριο, σε τέτοια δόσι, όμως, ώστε να μην κινδυνεύσω. Του κάκου ο σκηνοθέτης Ιαβινγκ Πίτσελ προσάθεσε να τον μεταπέσει. Στο τέλος, συμβαίνει όσον ότι θα του έδιναν μια δόσι μπλελλαντονας, που θα ήταν άρκετή για να τον κάμει να ύποφωρη.

Έτσι και έγινε. Η Μέρλε Όυπερρόν έριξε τη λευκή σκόνη που της έδωκαν μέσα σ' ένα κύπελλο και κατόπιν το προσέφερε στον Μπρέντ.

Ο τελευταίος το ήπιε κι' έπειτα από μερικά λεπτά έπαιξε άοιστοφυσηματικά, το ρόλο του ανθρώπου που είχε δηλητηριασθή. Τα μάτια του είχαν πεταχθή έξω από τις κόγχες, ένας κρύος ιδρώτας έλούζε το πρόσωπό του και το σώμα του ταραζόταν από σπασμούς. Τέλος... πέθανε.

Ο Πίτσελ, ένδομισμένος έτρεξε κοντά του.

«Ήσουν ύπέρουχος, Τζωρτζ, του είπε, γυρνώντας τον στον ώμο. Σήκω τώρα... Τελειώσαμε.

Αλλά ο Μπρέντ ήταν πανομένος κι' άκίνητος.

Γόηγορα, στο νοσοκομείο! φώναξε ο Πίτσελ.

Έκει, ο Μπρέντ έμεινε τρεις ημέρες. Και, στο διάστημα αυτό, είχε την έντύπωσι, πως καίγονταν τα σωθικά του. Γι' αυτό, οι γιατροί του έκαναν πολλές πλύσεις του στομάχου. Όταν συνήλθε έμαθε κατάπληκτος ότι το δηλητήριο ήταν... λίγη σόδα! Είχε άπλούστατα πάθει άδυποβολή.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Μυαλό με καθυστέρησι

Πολλές φορές έχω άπορήσει με το μυαλό μου κι' έχω άναρωτηθί πως διάβολο να είναι φτιαγμένο αυτό το πράμα και του λείπει μια μικρή βιδίτσα. Όχι πως τάχα είμαι άνισόρροπος. Κάτι τέτοιο ούτε να σας περάση από το νου. Αυτό που μου λείπει είναι το λεγόμενο μνημονικό. Διλαδή αυτό το μικρό σωραράκι που είναι γεμάτο από ένα σωρό πράγματα που πρέπει να τα θυμάται κανείς όταν πρέπει. Στην κατάλληλη στιγμή είτε γιατί το άποητήρι κανείς είτε και μόνο του, ξεπηδάει κάτι που πρέπει να θυμηθί και που παρουσιάζεται μπροστά σου σαν να το βλέπεις ζωγραφισμένο. Κι' αυτό το κάτι μπορεί να είναι ό,τι θέλεις, ανάλογο με την περιστάσι: Άριθμοί τηλεφώνων, ονόματα πόλεων χωριών, άνωματα κάποιων έζων, θρώπων και κατοικίδιων ζώων, ώρες ραντεβού, όδοι και άριθμοί σπιτιών, τιμές πολλών και διαφόρων ειδών και άλλα διάφορα. Αυτό το σωραράκι είναι άπορητικό για κάθε άνθρωπο που θέλει να είναι έν τάξει στις κοινωνικές του υποχρεώσεις. Κι' αυτό το σωραράκι λοιπόν, έχω δεν τόχω. Η μάλλον όχι. Τόχω, αλλά φαίνεται πως το έλατήριό του είναι χαλαρό κι' άργει πολύ να λειτουργήσι. Κι' αυτό που πρέπει να μου θυμίζει στην καταλληλη στιγμή, μου το ξεφουρνίζει πολύν καιρό άργότερα, σαν να με κοροϊδεύη όλοσθ. Και όχι να πη πως δεν προσπαθώ να του κινήσω το ζήλο. Ίσα - ίσα, που κάνω ό,τι μπορώ για να του θυμίσω πως πρέπει να μου θυμίσω αυτό που πρέπει να μου θυμίσω. Αλλά έκείνο δεν έννοει να συμμορφωθί. Κι' έτσι παθίνω μεγάλες δουλειές που μούκουν στοίκοις πολλές παρεχνηψίες.

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε

Αισθάνομαι την υποχρέωσι να εκθώ μερικές από τις περιπέτειές μου όχι τάχα πως μπορεί να σας ενδιαφέρουν αλλά έτσι σαν άπολογία μου για τις πολλές γκάφες που έχω κάνει και τις πιο πολλές άκομα που χωρίς άλλο θα κάνω στο μέλλον.

Λοιπόν, πρώτα θ' άρχισω από τις έστές. Κάποια κοινωνικά βήμα — πότεν να το έχετε



τε άκούσει — διατάζει και λέει, πως όταν γιορτάζει ένας άνθρωπος οι φίλοι του και οι γυναίκοί του πάνε στο στίτι του και του λένε τα χρόνια πολλά, να ζήσης και τα λοιπά. Όταν είναι του Άγιου Νικολάου π.χ. βλέπει το στίτι του κάθε Νίκου να πλημμυρίζει από κόσμο που πάει να του εύχθί. Όλοι οι συγγενείς του, οι φίλοι του, οι γνωστοί του, θυμούνται του Άγιου Νικολάου πως γιορτάζει ο άλφα ή ο βήτα Νίκος και του δίνουνε για κεί.

Όλοι, εκτός από μένα. Γιατί έχω όταν έρχεται του Άγιου Νικολάου φάκων να βρώ ποιοι από τους δικούς μου έχουν το όνομα του άγιου που προστατεύει τους θηλασίνους και δεν θυμάται κανένα. Τρεις και τέσσερες ώρες τυραννάω το μυαλό μου και το σωραράκι του δεν μου βγάει κανένα. Σαφώς όμως, όταν περάσουν κάμπορες μέρες ή και βδομάδες, στα καλά καούμενα, άνοίγει το σωραράκι και μου τους φέρνει όλους στην άράδα!

Του Άγιου Νικολάου γιορτάζει ο Νίκος ο έξοδερφός σου, ο βείος σου ο Νικόλας, ο φίλος σου ο Λάκης (Νικολάκης) και ο συνάδελφός σου ο Νίκος.

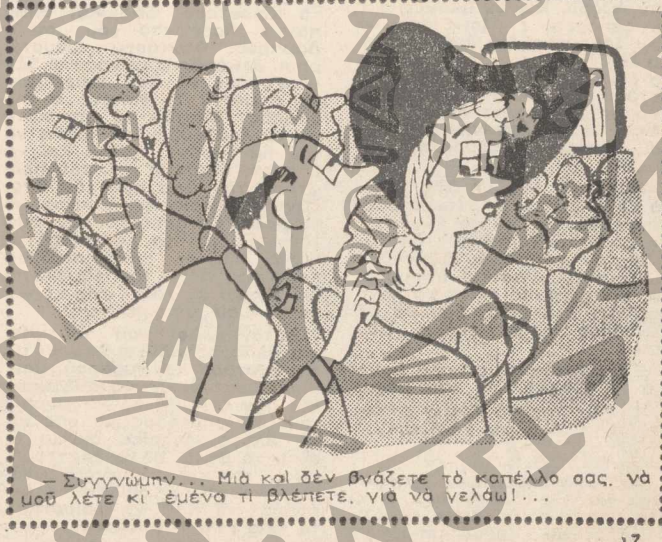
Και έπειδή δεν θέλω να με περνάνε για άκοίνοπτο άνθρωπο ξεκινάω καθυστέρημενος με τα λουλούδια στο χέρι και παρουσιάζομαι.

Γεια σου Νίκο. Ήρθα να σου εύχθω για την εορτή σου. Ο άνθρωπος με κυττάει με βλέμμα χαμένο.

Μά ή εορτή μου ήταν εδώ και δυο μήνες...

Το ξερω, Νίκο μου. Αλλά είμαι πολύ άπορημένος και το ξεχάσα. Σήμερα το θυμήθηκα κι' έτρεξα έμέσως. Χρόνια πολλά Νίκο μου, να ζήσης και να χαίρεσαι την εορτή σου.

Αλλά το πράμα δεν σερματάει εδώ. Το τραγικό σ' αυτή την ιστορία είναι ότι έκείνους που γιορτάζουν μια ώριμένη εορτή τους θυμάται πάντα μια άλλη ώριμένη εορτή. Διλαδή, του Άγιου Νικολάου θυμάται του Παναγιώτηδες. Της Ά-



— Συγγνώμη... Μια και δεν βγάδε το καπέλλο σας, να μου λέτε κι' έμένα τι βλέπετε, για να γελαθί...

γίας Αικατερίνης τους Νίκους. Του 'Αγίου 'Αντρέα τις Κατίνες. Τη Χριστούγεννα τις Βαρβάρες. Τη Λαμπρή τους Χρίστους. Της Παναγίας τους 'Ανοστάσους. Και ούτω καθεξής. Και να πώς γίνεται αυτό το μπερδεύμα. Έρχεται του 'Αγίου 'Ιωάννου. 'Ανακατεύω το υσιλό μου και του λέω:

— Σήμερα είναι του 'Αγίου 'Ιωάννου. Βρές μου τους Γιάννηδες να πάω να τους ευχθώ.

Και το άτιμο το μυαλό μου, αντί να μου βρή τους Γιάννηδες τι κάνει; Γυρίζει πίσω και μου παρουσιάζει τις Κατίνες.

— Της 'Αγίας Αικατερίνης γιόρταζε η θεία σου η Κατερίνα ή ξαδέλφη σου η Κατινίτσα; και η Κατούλα, η κόρη του προϊσταμένου σου...

Παρατάω, λοιπόν τους Γιάννηδες και τρέχω στις Κατίνες, με καθυστέρηση δυο μήνες και κάτι ή παρα κάτι. Είναι να γελάς με το χάλι μου...

Αυτή η δουλειά μου έχει κάνει ζημιές και στο έρωτικό ζήτημα. Η τελευταία ζημιά ήταν με τη Μαίρη, μια πολύ χαριτωμένη κατακτητούλα, που μ' ενδιέφερε πολύ. Είχαμε συνδεθεί Μάη μήνα. Τα πηγαίναμε καλά οι δυο μας όλο σχεδόν το καλοκαίρι μέχρι τέλους Αυγούστου. Τότε είχε αρχίσει να κρυώνει το πράμα εκ μέρους της κι' ένα βράδυ μου είπε:

— Αποφάσισα να χωρίσουμε. — Γιατί;

Την έκανα θεό να μου πη το γιατί. Άλλα αυτή δεν έννοούσε να μου φανερώνει την άφορη. Κάθε τόσο μούλεγε:

— Τό γιατί το ξέρεις!... Τί να ξέρω, πού να ξεραθώ; Δεν ήξερα τίποτα.

— Είναι σοβαρό;

— Σοβαρό μπορεί να μην είναι. Άλλα από μια λεπτομέρεια μπορείς να κρίνεις τον άνθρωπο.

— Πές μου τη, βρέ πουλάκι μου αυτή τη λεπτομέρεια. Πές μου γιατί θές να χωρίσουμε και φύγε...

— Τό γιατί το ξέρεις! Ήταν πάντα η απάντησι.

— Σου όρκίζομαι ότι δεν τό ξέρω. Και απαιτώ να μου τό πης!

— Θα στο πω αλλά όχι τώρα. Θα στο πω αργότερα. 'Αν τύχη να ξανασυναντηθούμε και μια φορά. 'Αντίο.

Ξανασυναντηθήκαμε ύστερα από τρεις μήνες. Δεν ήθελε πάλι να μου πη. Στο τέλος την κατάφερα και μου είπε:

— Υπάρχουν μερικές τυπικές υποχρεώσεις, που τις ξέρεις κι' ο τελευταίος των ανθρώπων. Της Παναγίας είχα την εορτή μου. Και ήμαστε μαζί εκείνη την ημέρα. Και ού έκανες πως τό ξεχάσες... 'Ισως για να μην ξεδεστής. Μα εγώ δεν είχα απαιτήσεις για κανένα μεγάλο δώρο από σένα. Ένα μπουκετάκι λουλούδια, ένα τίποτα ένα απλό «χορόνια πολλά Μεράκι» θα μ' έφτανε... 'Αλλά εσύ φάνηκες γαϊδούρι άπέναντί μου!

Τι έκανα για να της δώσω να καταλάβη το ελάττωμά μου. Δεν έννοούσε να τό έννοηση. Κι' όταν της είπα πως δεν άξιζε τον κόπο να χωρίσουμε για μια τόσο άστεία άφορηούλα, και πως της έδωνα το λόγο μου ότι στο εξής δεν θα τό ξεχνούσα ποτέ, εκείνη μου είπε:

— Δυστυχώς είναι πολύ άργα πιά... Είναι άλλος στη μέση.

Μ' όλο της τό δίκιο ή κοπέλλα. Μ' όλο της τό δικιο...

★

Ας αφήσουμε όμως τό Μοιράκι με τον άλλον που είναι στη μέση και άς πάμε σέ άλλο πρόσωπο. Καθυστερημένος όπως πάντα έκει που καθόμου-

να κι' έρριχνα πασιέντζες για να περάση ή ώρα, τό σουτάρι του μυαλού μου άνοίγει αίφνης διαστικά — όπως τό πορτάκι των παλτών ρολογιών που άνοίγει και ξεπετάει τον κούκο για να πη την ώρα και να τον ξανακλείση — και μου θυμίζει:

— Ξέχασες να ευχθής τον 'Ορέστη!

— Μα οι 'Ορέστηδες δεν γιορτάζουν.

— Ναι, αλλά ή 'Ορέστης παντρεύτηκε εδώ κι' όκτώ μήνες. Πήγες να τον ευχθής για τό γάμο του, να πης σ' αυτόν και στη γυναίκα του «να ζήσετε και να ευτυχήσετε»;

— Όχι... Τό ξεχάσα.

— Λοιπόν, άρπάξε ένα μπουκέτο και τράβα τώρα.

Και άρπάξα τό μπουκέτο και τράβηξα. Και χτυπάω τό κουδούνι κι' άνοίγει ή πόρτα και μπαίνω στο σπίτι και βλέπω τον 'Ορέστη και του δίνω τό λουλούδια και χαμογελώ και του λέω:

— 'Ορέστη μου με συγχωρείς για την παράλειψή μου, αλλά ξέρεις την άφηρημάδα μου. 'Ηρσα να σου ευχθώ για τό γάμο σου. Ευχομαι ή ζωή σας να είναι σαν αυτά τό λουλούδια.

— 'Ο 'Ορέστης κούνησε τό κεφάλι του, χαμογέλασε πικρά και είπε:

— Άρνησες λιγάκι, 'Αχιλλέα. — Γιατί;

— Με τη γυναίκα μου χωρίζουμε. Προχθές υποβάλαμε αίτηση διαζυγίου!...

— Μή μου τό λές!

— Μάλιστα φίλε μου, αυτή είναι ή αλήθεια.

— 'Απίστευτο!...

Βρέθηκα σέ πολύ δύσκολη θέση. Δεν μπορούσαν τάχα να περιμένουν κανένα μήνα ακόμα;

★

Μα μήπως είναι μικρότερο τό ρεζιλίκι μου με τό Γιώργο; Έδώ τό σουτάρι, μου πιά είχε καθυστέρηση άπιστευτη. Μου θυμισε πως ή φίλος μου ή Γιώργος, παντρεμένος εδώ και μερικά χρόνια, είχε άποκτήσει ένα χαριτωμένο παιδάκι. Και δεν είχα πάει τότε που έπρεπε να του ευχθώ να ίδω τό μικρό του μεγάλο και να τό καμαρώσω. Θα πάω — λέω — έστω και άργά. Και πηγαίνω. Του λέω τό σκοπό της επίσκεψής μου και ζητώ να ίδω τό μωρό. 'Ο Γιώργος γελάει και μου άπαντά:

— Τόν έχω στείλει στο περίπτερο να μου αγοράση τσιγάρα...

Βρέ, πως είχε μεγαλώσει κι' όλας!...

Άλλα τό τελευταίο ήταν και τό χειρότερο. Σαφνικά, όπως πάντα ήρθε στο νου μου ή Λάμπρος, φαντάσου καθυστέρησι. Δεκέμβρης μήνας και δεν είχα πάει να τον χαιρετήσω τη Λαμπρή. Τι θάλεγε ή άνθρωπος; Βουτώω τό μπουκέτο με τό λουλούδια και τρέχω να του πω «χρόνια πολλά και να ζήσης». Ευτυχώς που τον πρόφτασα την ώρα που τον βγάζανε τέσσερις κι' ή χήρα με τα όρφανά χτυπιόντουσαν πίσω του. Έρριξα τό λουλούδια άπάνω του κι' ευχαριστήθηκα πολύ που ήρθε τό πράμα έτσι και βγήκα έν τάξει στις κοινωνικές μου υποχρεώσεις.

Αυτά, καλοί μου άνθρωποι και άλλα πολλά συμβαίνουν με τό σουτάρι του μυαλού μου. Είμαι δυστυχισμένος άνθρωπος και δεν ξέρω τί θα κάνω μαζί του. Θα μπορούσα να σάς πω κι' άλλες ιστορίες ακόμα σ' αυτό τό θέμα αλλά σκέπτομαι πως έχουμε Χριστούγεννα, πως γιορτάζουν οι Χριστοί, και πρέπει να πάω να χαιρετήσω τό θείο μου τόν Κώστα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

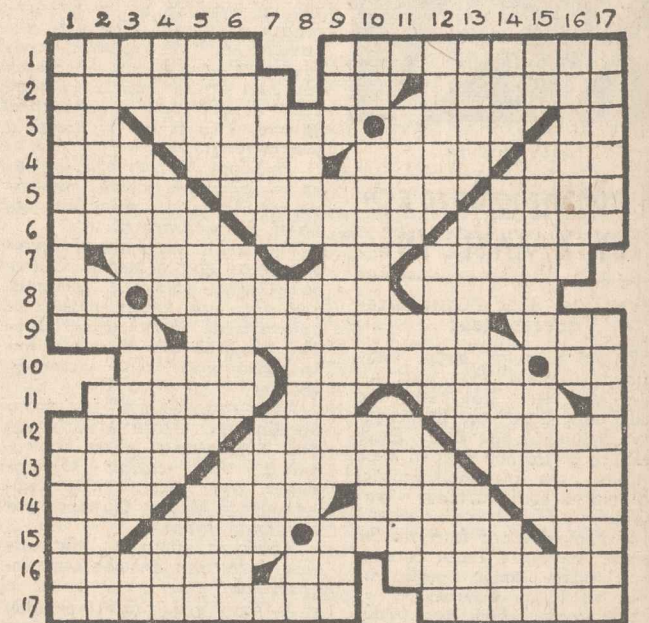
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.152

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Ποτό που μας ζεσταίνει τώρα τό χειμώνα. Βοηθά τό παιδιά να κάνουν οικονομία.
- 2) Χώρα της Β. 'Αμερικής (αίτ.). — Πρόθεσις. — Τό σύνολο των άπαραίτητων σ' ένα ι-στιοφόρο σκευών (δημοτ.).
- 3) Έρωτηματική άντωνυμία (οὐδ.). — Έλεεινά, αξιολύπητα. — Κατάρες (πληθ.). — Στο

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Καθρέφτης. — Τό φάσμα της τρομοκράτσης δολοκλήρη την άνθρωπότητα.
- 2) Συμπεριλαμβάνουν τό σύνολον. — Ιρλανδός συγγραφέας. — Αφορά ένα άπ' τά σημεία του ορίζοντος (οὐδ.).
- 3) Τελικός σύνδεσμος. — Αφασέ το (δημοτ.). — Δημόσιοι υπάλληλοι που... σπηρίζουν τον προϋπολογισμό. — Μόριο



άλφαβητο κατέχουν την πρώτη θέση.

- 4) Μέτρο βάρους. — Αθικτοι, γεροί. — Δεν πρέπει ποτέ να τα υπερβαίνουμε. — «... Γκάρν-τερ» βεντέτα του κινηματογράφου, τέως σύζυγος του Μίκυ Ρούνεϋ.
- 5) «... Ρεστάντ». — Προκαλώ συναίσθημα λύπης ή χαράς. — Κτητική άντωνυμία (οὐδ.).
- 6) Ρωμίσος Αυτοκράτωρ. — Παιχνίδι που παίζεται κι' από μακρυνά. — Τό άσανέρ είναι προτιμώτερο από αυτή.
- 7) Αίχμηρος. — Πρόθεσις (δημ.). — Την φοράν οι στρατιωτικοί.
- 8) Άναφορική άντωνυμία. — Βασιλίσσες (καθ.). — Πανδοχείο (λέξις τουρκική).
- 9) Βιβλικό πρόσωπο. — Διαχειρίζεται τά χρήματα μιας εκκλησίας. — Χρονικό επίρρημα (δημοτ.).
- 10) Είδος καπέλλου. — Γάλλος καρδινάλιος που έμεινε στην ιστορία. — Άρθρο (πληθ.).
- 11) Τά στέλνει ένας στρατός στους έχθρους του (δημ.). — Υποθετικός σύνδεσμος. — Προσωπική άντωνυμία (πληθ.).
- 12) Συνοδεύεται πάντοτε από μουσική. — Τά όποία. — Μόγια ή περιστατικά άνάμωστα και μάλλον άτρεπή.
- 13) Διάταξις, συμφωνία. — Τμήμα της Γιουνγκοσλαβίας. — Άντιπροσωπεύει την Αυστραλία στον Ο.Η.Ε.
- 14) Νόμισμα της Ρουμανίας. — Ποσοτικόν επίρρημα. — Ότι άπομένει μερικά χρόνια μετά θάνατον. — Χρονικό διάστημα (πληθ.).
- 15) Υποθετικός σύνδεσμος (άρχ.). — Μας τά δίνουν τά πρόβατα. — Κόβει ζύλα. — 100 τετραγωνικά μέτρα (γαλλ.).
- 16) Κάθε τι που προέρχεται από ένα νποι της Δωδεκανήσου. — Άρθρο. — Δεν έχουν καταγγελθή (οὐδ.).
- 17) Έορτή της Χριστιανισμού. — Γραμμή (δημοτ.-γεν.).

χρησιμοποιούμενο ως επίτιμο κατάφάσας ή άπορία.

- 4) Τό κρατά ή φάλτης. — Άρχαία όπλα. — Τό βασίλειο των κουνουπιών. — Ένας.
- 5) Μυτερό άκρο. — Περίοκεψις. — «Φόξ...»: χορός.
- 6) Έπίρρημα: όχι όπως έπρεπε. — Όροῦτα για πέταμα. — Σύμβολα άγνόητος.
- 7) Είδος λουτρού. — Νότα μουσικής. — Μονωδία που βρίσκει σε πολλές όπερες.
- 8) Εκεί διεξάγεται ένας άγών πυγμαχίας. — Ό υπερασπιστής των συνόρων ενός κράτους. — Άντωνυμία.
- 9) Νησί του Αιγαίου. — Βρίσκονται σ' όλα τά θέατρα και προορίζονται για τους ήθοποιούς. — Όποιοσδήποτε.
- 10) Ζη και κινείται... σ' όλα τά αταυρόλεξα. — Ό άνθρωπος του σπιτιού σας. — Τό επώνυμον Έλληνίδος ήθοποιού.
- 11) Τό κρέας του είναι περιζήτητο. — 85. — Εύνοϊκά.
- 12) Συνθημένο γυναικείο όνομα στα χωριά μας. — Μορφώνει τους νέους. — Άνθρωποι.
- 13) 'Ηοεμα. — Τά νερά αυτά είναι παράδεισος για τά κουνούπια. — Άνδρες.
- 14) Φίλος (σε γνωστή ξένη γλώσσα). — Κάνει κάτι με την θέλησή του (οὐδ.). — Διασκευτικός σύνδεσμος. — Τελικός σύνδεσμος (άρχ.).
- 15) Νότα μουσικής. — Έλληνις βασιλίσσα. — Τό έννέο (ιταλικά). — Θα τά βρήτε πάνω στην κούρσα του υπουργού της Δικαιοσύνης.
- 16) Μετάθεσις ένεργείας ες μεταγενέστερον χρόνον. — Άλλά (δημοτ.). — Άποτελεί φτηνή και θεσπετική τροφή (δημοτ.).
- 17) Τό τελευταίο φόρεμα των ανθρώπων (πληθ.). — Έτσι μπορεί να χαρακτηρίση κανείς όλες τίς μάχες του τελευταίου πολέμου.

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ
'Η λύσις του 151
στη σελ. 94





Η Αρτεμίδα του Πουατιέ

Το ειδύλλιο της με τον Έρρικο 2ο και οι άπιστιες της

Μιά μέρα του έτους 1537, ο βασιλιάς Έρρικός ο 2ος μπήκε ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο της περίφημης φίλης του 'Αρτεμίδας του Πουατιέ.

«Αλλ' η βασιλική ευνουμένη δεν ήταν μόνη της. Κι' ο Έρρικός ο 2ος κοντοστάθηκε στο κατώφλι για να δώσει καιρό σ' εκείνον που βρισκόταν πάνω στο κρεβάτι της... να κρυφτεί κάτω απ' αυτό.

Ο βασιλιάς προχώρησε κατόπιν και κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού.

— Παρήγγειλα να μου φέρουν έδω το πρόγευμά μου, είπε στη φίλη του.

Πραγματικά, έπειτα από μερικά λεπτά, εμφανίσθηκαν δύο υπηρέτες, που έσπρωχναν μπροστά τους ένα τραπέζι με διάφορα τρόφιμα και ποτά.

Ο Έρρικός πρόσφερε ένα κομμάτι ψωτό στη φίλη του, κράτησε ένα άλλο για τον εαυτό του κι' έχωσε το χέρι του μ' ένα τρίτο κομμάτι κάτω από το κρεβάτι.

— Πάρε, Μπρισάκ, είπε. Δεν είναι σωστό να τρώμε έμεις χωρίς να τρώς και σύ. Έπειτα, θα είσαι και κουρασμένος...

Γιατί ο άνθρωπος που βρισκόταν κάτω από το κρεβάτι δεν ήταν άλλος από τον στρατάρχη ντε Μπρισάκ.

Ο αγαθός Έρρικός ο 2ος δεν θύωσε και αυτή τη φορά, όπως δεν είχε θυώσει τόσες άλλες φορές πρωτίτερα για τις συχνές άπιστιες της φίλης του.

«Αλλά ποιά ήταν αυτή η γυναίκα που είχε τόση επίδραση στο βασιλιά;

Η ώραία 'Αρτεμίδα ήταν κόρη του 'Ιωάννου του Πουατιέ, κόμητος ντε Σαιν - Βαλλιέ.

Όταν ήταν μικρή, ο πατέρας της είχε αναμειχθεί σε μία συνωμοσία, που στρεφόταν εναντίον του βασιλιά Φραγκίσκου του 1ου και είχε καταδικασθεί σε θάνατο.

Αλλά, την ημέρα που επρόκειτο να γίνει ο αποκεφαλισμός του, μία νέα, με ξέπλεκα μαλλιά, κατάρρωσε να γοητεύσει τους βασιλικούς σωματοφύλακες και, περνώντας ανάμεσά τους, έφτασε ως τον βασιλικό κοιτώνα.

Ο Φραγκίσκος ο 1ος, που βρισκόταν ακόμη υπό κρεβάτι του, είδε αβ-

τή την όμορφη νέα να γονατίζει ξαφνικά, μπροστά του και να τον παρακαλεί με δάκρυα στα μάτια να χάριση τη ζωή του πατέρα της.

Κανένας χρονικογράφος δεν μας αφηγείται τις λεπτομέρειες της συγκινητικής αυτής σκηνής. Το μόνο βέβαιο είναι ότι η ώραία 'Αρτεμίδα βγήκε από τον βασιλικό κοιτώνα έπειτα από πολλές ώρες... Και κρατούσε στα χέρια της τη χάρη του πατέρα της.

Το ειδύλλιο του βασιλιά με την 'Αρτεμίδα δεν κράτησε, όμως, πολύ καιρό. Γιατί ο Φραγκίσκος ο 1ος ήταν άστατος και σε λίγο μία άλλη νέα τον είχε γοητεύσει. Δεν έπαψε, όμως, να ενδιαφέρεται για τη μικρή φίλη του. Και της βρήκε έναν καλό σύζυγο, τον κόμητα Λουδοβίκο ντε Μπρεζέ, που, με την ευκαιρία αυτή, τον ώνόμασε διοικητή της Νορμανδίας. Ταυτόχρονα, έκαμε την 'Αρτεμίδα κυρία επί των τιμών της βασιλίσσης.

Και τα χρόνια κύλησαν γοργά. Η 'Αρτεμίδα ήταν τώρα 37 χρόνων, όταν μία μέρα, ο βασιλιάς την κάλεσε κοντά του.

Τι έσημαινε λοιπόν, αυτή η πρόσκληση; Μήπως ο Φραγκίσκος ο 1ος είχε αναθυμώσει το παλιό ειδύλλιο τους;

«Αλλ', όχι! Την χρειαζόταν τώρα για κάτι άλλο.

— Ο Δελφίνος (ο μέλλων βασιλιάς Έρρικός ο 2ος) της είπε, έκλεισε πριν από μερικές μέρες τα δεκαεπτά του χρόνια. Πρό τριών χρόνων είναι παιτρεμένος με την Αικατερίνη των Μεδίκων. 'Ωστόσο, κανένας καρπός δεν προήλθε ως σήμερα από το γάμο τους και αυτό με άνησυχεί. 'Υποθέτω ότι οι δύο σύζυγοι είναι πολύ νέοι και 'ξπείροι. Σας ώνόμασα, λοιπόν, γενική ογκοίμο του σπιτιού του διαδοχικού ζεύγους...

— Και ποιος θα είναι ο ρόλος μου; — Μά... να κάμετε πιο στενές τις σχέσεις μεταξύ του διαδοχικού ζεύγους.

— Μείνετε ήσυχος, μεγαλειότατε.

Κι' η 'Αρτεμίδα έπαιξε τόσο καλά το ρόλο της, που, σε λίγο, είχε γίνει η... επίσημη ευνουμένη του Έρρικού 2ου.

Ο νεαρός πριγκίπας, που, σε λίγο, ανέβηκε στο θρόνο της Γαλλίας δεν μπορούσε να κάμη ούτε στιγμή χωρίς αυτήν. Και δεν έκρυβε από κανένα την αγάπη του.

Αλλά και η 'Αρτεμίδα θυμήθηκε την υπόσχεση που είχε δώσει στον Φραγκίσκο τον 1ο. Κι' όπως αναφέρουν οι σύγχρονοι χρονικογράφοι, «έδωσε στον άπειρο Έρρικο τον τρόπο για να δώσει ένα διάδοχο στη Γαλλία».

Το αξιοσημείωτο μάλιστα είναι ότι κατά τις εγκυμοσύνες της Αικατερίνης των Μεδίκων δεν έφευγε ούτε στιγμή από το προσκέφαλό της κι' έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για την υγεία και την ανάπτυξη των νεαρών πριγκίπων.

Τό άξιοσημείωτο μάλιστα είναι ότι στην στο βασιλικό φιλο της. Γιατί η 'Αρτεμίδα του Πουατιέ ήταν πολύ φλογερή και οι χρονικογράφοι της εποχής αναφέρουν άνασθημτες αισθηματικές περιπέτειές της.

Όσο για τα αισθήματα της Αικατερίνης των Μεδίκων, το φυσικότερο είναι να υποθέσουμε ότι η βασίλισσα ανεχόταν αυτή την κατάσταση, άφοβη, άλλωστε, δεν μπορούσε να κάμη διαφορετικά.

«Αλλ' ο Έρρικός ο 2ος βασιλεύσε πολύ λίγα χρόνια και πέθανε σε νεαρή ηλικία.

Ο θάνατος τού Έρρικού έλύπησε βαθειά την ώραία ευνουμένη του. Κατάλαβε — ήταν αρκετά ξευπηνη αλλωστε — ότι οι ώραιές ημέρες της παντοδυναμίας πέρασαν γι' αυτή. Αρχίζαν πλέον οι διωγμοί, τα βάσανα, οι πικρίες...

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, όταν ανακηρύχθηκε αντιβασίλισσα μετά το θάνατο του συζύγου της, άφησε όλο το μίσος της εναντίον της παλιάς ευνουμένης να εκδηλωθεί. Και όχι μόνο την άποστέρησε από όλα τα κτήματα που της είχε χάρισει ο Έρρικός ο 2ος, αλλά και την εξώρισε στον πύργο του 'Ανέ, με ρητή έντολη να μην απομακρυνθεί από εκεί.

Μέσα σ' αυτό τον πύργο, η 'Αρτεμίδα του Πουατιέ έζησε μερικά χρόνια ακόμη, ξεχασμένη από όλους. Ο θάνατος την βρήκε το 1566 σε ηλικία 67 ετών.



— Άσε παιδί μου, και μού... τ'άπαν άλλοι!..

(Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

Οι τέσσερες αιδότητες στον έρωτα

Α'. Η ΑΦΗ

— Δι' οι ρωμαντικοί θα φωνάξουν: «Οι αιδότητες στον έρωτα; Ούφ! Αυτό νομίζει ύλισμό, αισθησιασμό!» Και θ' αρχίσουν τις αιώνιες γκρινιές τους. Όμως εγώ πρέπει να το λυμώσω! Πρέπει να μιλήσω για τις καταφρονεμένες αιδότητες. που είναι ακριβώς οι δομοί της ψυχής μας. 'Αφή, ακοή, όσση, όσση, δεν είναι τα μέσα που η ψυχή μας έσεται σ' επικοινωνία με τον έξω κόσμο. Βλέπω την όσση-αία των λουλουδιών και η ψυχή μου αναγείται και σκιστά. 'Ακούω τον κελαϊδισμό των πουλιών και η ψυχή μου πλημμυρίζει αγαλλίαση. 'Οσφραίνονται την ευωδιά του κρίνου και η ψυχή μου μεθά. Χαϊδεύω ένα κομμάτι βελούδο και η ψυχή μου ευφραίνεται. Γεύομαι ένα γλυκίσμα και η ψυχή μου μετέχει στην ήδονη του ούσανισκου. Οι παλμοί και της πιο μεγάλης, της πιο ευγενικής άγάπης, που νομίζουμε πως δεν είναι παρά καθαρά ψυχικοί, από τις αισθήσεις μας έδονται κι' αυτές έχουν για βάση. Πρέπει, λοιπόν, να μιλήσουμε — και υλίστα πλατεία — για τις αιδότητες του έρωτα, να γνωρίσουμε σωστά το ρόλο της κάθε μιάς για να τις καλλιεργήσουμε και να τις ναρούμε. Κι' αυτό θα είναι ένα είδος έρωτικής άνασθησης.

Πρέπει όμως, πρώτα-πρώτα, ν' αποκλεισούμε από τις πέντε μας αιδότητες: τη γεύση! 'Οχι πως δεν παίζει κι' αυτή ρόλο στον έρωτα! Όπως όμως έχει αποδείξει ένας μεγάλος σοφός, ο Ρουμπή, η γεύση παίζει ρόλο στις παθολογικές υσώες του έρωτα. Θα βγάλουμε, λοιπόν, από τη μέση τη γεύση, γιατί δε μας ενδιαφέρει εδώ η παθολογία του έρωτα αλλά το υνέ, το φυσιολογικό αίσθημα. Σ' αυτό το αίσθημα τον πρώτο και βαυθερο ρόλο παίζει η άφή. 'Ακούμε, πολύ συχνά, τον έρωτευμένο να λέν για την άναπνέουσα του: — Αυτή τη γυναίκα την έχω μέσα στο πετό μου! Και πολύ σπάνια καταλαβαίνουμε πόση αλήθεια κρύβεται σ' αυτή την απλοική φράση. Μεγάλοι σοφοί, ο Μάρκος Αύρηλιος, ο Σπινόζας, ο Σαμφόρ, θα όρίσουν τον έρωτα σαν έπαση επιδερμίδων. Είμαστε συνηθισμένοι να θεωρούμε το δέρμα σαν κάτι που μόνο να κάμη προστατεύει τα όργανά μας, τα νεύρα, τα αίμοφύρα άγγεία, τις φλέβες και τους λεπτους μύς, που σκεπάζει. Είναι όμως μόνον αυτή η ύπηρεσία που μας προσφέρει το δέρμα μας; Ένας σοφός μελετητής του, ο Γουίντ 'Ατσινσον, ύνησε το ανθρώπινο δέμα μ' αυτά τα θαυμάσια λόγια: «Είναι μετάξι στην άφή, η ώραιότερη επιφάνεια που ύπάρχει στον κόσμο για ν' αναπνέει και να χαρή το βλέρμα, και όμως ένα τείχος από μέταλλο για κάθε ένθρική έναντίον μας έπίθεσι. Με τη θαυμάσια ζωτικότητα του το δέμα είναι άδ'σπέρσσο από την ύγρασία ή την ξεραία, από το κρύο ή τη ζέστη, από τα πιο έχθρικά μικρόβια, από τα διαίτερα δηλητήρια κι' από τ' αέρις τα πιο ύανστηόρα. Είναι από τα μεγαλύτερα θαύματα του κόσμου. 'Ωμορφότερο κι' από το βελούδο, πιο άπαλό κι' από το μετάξι, πιο άδ'άβροχο κι' από το καουτσούκ, πιο δυνατό, στην ύτοχή κι' από το άτσάλι, είναι από τα πιο στέρεα και τα πιο υσχητικά στοιχεία κατά κάθε κινδύνου!»

Όσο για την όμορφη του ανθρώπινου δέματος τ' άλλο μπορεί να πη κανείς, παρά πως τόχουμε συγκρίνει με το χιόνι, τον άλάσαστρο, το μάρμαρο, το γάλα, το έλεφαντόδοντο, το μετά-

ξι, το βελούδο και ότι πάντα μένει άνωτερο απ' όλες αυτές τις όμορφες; Είναι, από το άλλο μέρος, τόσο ζωντανό, που, όπως αποδείξε ο μεγάλος φυσιολόγος Ούώλλερ, με διάφορα πειράματα, ένα κομμάτι δέρμα, που αφαιρούμε από ένα σώμα, εξακολουθεί να ζή δέκα μέρες μετά την άφαιρέση του. 'Απέδειξε ακόμα πως κομμάτια δέρμα που διατηρήθηκαν μέσα σ' άποστειρωμένα ύγρα ύπορούν να μεταφυτευτούν σε ζωντανά κορμιά ένντα μήνες μετά την άφαιρέση τους από το πρώτο σώμα!... Είναι γνωστό ακόμα πως το δέρμα πεθαίνει τελευταίο. Κι' αποδειχεται από το γεγονός ότι μεγαλώνουν τα μαλλιά και τα νύχια των νεκρών.

Τι ρόλο παίζει, λοιπόν, το δέρμα και οι διάφορες έντυπώσεις του, στον έρωτα; Τον πρώτο, μας λένε όσφωνα οι σοφοί. «Η άφή — γράφει ο Μπάιν στο μεγάλο του σύγγραμμα «Συγκινησεις και θέληση» — είναι το 'Αλφα και το 'Ωμεγα της «τρυφερότητας». Κι' επιμένει στην ειδική σημασία που έχει η «τρυφερότητα». Βασισμένη άμεσα στις έντυπώσεις της άφης. Με δυο έκδηλώσεις της άφης γίνεται το πρώτο φαύρωμα της έρωτικής τρυφερότητας: Με το σφίξιμο του νεοιού και το φιλι. Αυτά είναι η έισαγωγή στον έρωτα. Και το άποκορύφωμά τον το τελικό άγκάλισμα που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ειδική προσομοιή, μια ύπερένταση και μια ίκανοποίηση της άφης. 'Ο Φερέ, ο Μαντεγκάτσα και ο Πέντα, τρεις μεγάλοι σεξουολόγοι, είναι σύμφωνοι σ' αυτό: ότι η άφή πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει την πρώτη θέση στις σεξουαλικές συγκινησεις.

Τίποτα δεν είναι πιο διεγερτικό για το ένστικτο η το πάθος από το πιάσιμο του νεοιού ή το γάϊδεμα. Στο στήθος του άνδρος της ή του άναπνέμενου της νυφείας



Στο στήθος του άνδρος της ή του άναπνέμενου της νυφείας κάθε γυναίκα την πρώτη προστασία...



κάθε γυναίκα την πρώτη προστασία από τις δυσκολίες και τους κινδύνους. που της παρουσιάζονται. την πρώτη παρηγορία στην άγωνία της. Ζητεί την παρηγορία την προστασία και την άναπνέση σ' αυτό το μέρος του κορμού, όπου η ίδια βάζει και σφίγγει τ' άναπνέμενα της αντίκειμενα, πρόσωπα ή παινιδία. 'Απάνω στο στήθος του άνδρος θέλει ν' άκουμπήσει και στην έπαση μαζί του και στο γόδι του — στην άφή, δηλαδή — να νυρέψη την άσφάλεια και τη γαλήνη.

Στην άφή έχουν άσφαλώς την αρχή τους, πολύ συχνά, οι δυνατότεροι έρωτες. Ένας άντρας έρωτεύεται μια γυναίκα, γιατί έτυχε να στοαμπουλήσει το πόδι της και να την πάση στην άγκαλιά του, για να τη βοηθήσει να υπή σ' ένα αυτοκίνητο να πάη στο σπίτι της. Άλλος έρωτεύεται μια κοπέλλα στο γόδι γιατί έννοιωσε το κορμί της, τη λυγερή μέση της κάτω απ' την παλάμη του — ζήτημα άφης — και το ύγουλό της έτυχε, σε κάποια στοφή ν' άκουμπήσει στον δικό του. Με την άφή θα δώση τέλος είδησι μια γυναίκα στον άνδρα που προστάει — μ' ένα σφίξιμο ίδιαιτερο, κάποιες διαόκειες, του νεοιού του — ότι τον σκέπτεται και τον θέει. Και τις περισσότερες φορές αυτό το σφίξιμο του νεοιού δεν είναι καθόλου προσχεδιασμένο. Είναι άυθόρμητο, γίνεται από ένστικτο. Ποιος δεν δοκίμασε την άνεκράστη αυτή ήδονή; Ποιος δεν καλύμπησε στη θάλασσα αυτή της έρωτικής μακαριότητας; Ποιος θα λησούνηση ποτέ δσα χρόνια κι' αν περάσουν τις θέεις αυτές στιγμές με τις όποιες τίποτε άλλο δεν μπορεί να συγκριθεί;...

Το σφίξιμο αυτό του νεοιού!... Τι χτυποκάσδι, τί βαθεί, τί άπέραντη συγκινηση που φέρει!... 'Από την παλάμη ένώνεται στην κορφή ένα ποτάμι αγαλλιάσεως, λάβα ήφαιστείου που μας καίει, μας άναστατώνει.

Είναι το πρώτο μήνυμα της άγάπης. Το δεύτερο σινιάλο. Γιατί το πρώτο το δίνουν τα μάτια.

Χειροπιαστά βαδίζουν στ' άπόμερα δρομάκια των έσθρικών έξοχικών δρόμων οι έρωτευμένοι. Χέρι με χέρι. Και το χειροσφίξιμο αυτό είναι η έρωτική τους ευδαιμονία.

Η άφή τους χαρίζει τις στιγμές αυτές την πιο έντονη ήδονή.

Η άφή κυριαρχεί και στο χέρι είτε άπαλό και βελούδινο είναι, είτε είαιο, άπαιτητικό και παρφόρο.

Η άφή μας χαρίζει άπείρησρητη μέθη τη στιγμή που το χέρι μας περνά άπαλά πάνω στα μαλλιά της άναπνέμενης μας.

Αλλά το άποφασιστικό δέμα της άφης στη γέννηση του έρωτα είναι το φιλι. Γι' αυτό θα μιλήσουμε όμως σ' άλλο σημείωμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
της 'Ακαδημίας 'Αθηνών



ΠΕΤΑΜΕΝΑ ΛΕΦΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΑΟΥΛ ΡΕΤΙΝΑΚ: Έργοστασιάρχης κατασκευής μεταξωτών υφασμάτων. Κοντός και παχύς. ΖΥΛ ΜΠΡΕΣΣΑΡ: Νέος, κομψός, ώριμος, δόν Ζουάν, 28 χρόνων. ΖΟΛΙ: Σύζυγος του Ραούλ Λετινάκ 25 χρόνων, πολύ ωραία και κοκέττα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο σπίτι του Ραούλ Λετινάκ. Σάλλα πλυσίνα επιπλωμένη. Ο Ζύλ, καθισμένος σε μία πολυθρόνα κυττάζει νευρικά προς την δεξιά πόρτα).

ΖΥΛ (μονολογεί): Θάδινα και χίλια φράγκα, αν φυσικά τὰ είχα, γιά νά μάθω τί διάβολο μέ θέλει αυτός ο γέρο-παράξενος πού μέ κάλεσε εδώ.

Ρ α ο ύ λ (προβάλλοντας από την δεξιά πόρτα): Ω, καλημέρα σας, κύριε Μπρεσσάρ. Με συγχωρείτε πού σας έκανα νά περιμένετε. Ένα πούρο, παρακαλώ; Ζ ύ λ: Εύχαριστώ... Καί τώρα σας άκούω.

Ρ α ο ύ λ (με κάποια άμνησιν): Άγαπητέ μου, όπως έχω εξακριβώσει, κάνετε κόρτε στην γυναίκα μου...

Ζ ύ λ (άναπνδώντας άπ' τη θέσι του): Έγώ; Σας γέλασαν... Είνε καθαρή συγκοφοντία!... Είνε...

Ρ α ο ύ λ: Πρό παντός μή φωνάζετε... Καί μήν όρκίζεσθε γιατί σας έχω δ' νά κάνετε κόρτε στην γυναίκα μου. Αυτό όμως δέν μέ πειράζει έφ' όσον ή γυναίκα μου δέν έγινε φίλη σας.

Ζ ύ λ: Μά επί τέλους, κύριε Λετινάκ. Τί... Ρ α ο ύ λ: Σας παρακαλώ μή μέ διακόπτετε. Λέγετε λοιπόν τί κάνετε κόρτε της γυναίκας μου ή όποια πάντως δέν έγινε φίλη σας. Ντύνεσθε κομψά καί... οι γυναίκες τρελαίνονται γιά τους καλοντυμένους άνδρες στην κατηγορία των όποιων δέν μπορεί δυστυχώς ν' άνήκω κι' εγώ. (Κυττάζει μέ πικρία την στρουμπουλή κοιλίσα του).

Ζ ύ λ: Σ' αυτό δέν πιστεύω νά φταίω εγώ.

Ρ α ο ύ λ: Έχετε επίσης ωραία δόντια... φυσικά, ενώ τὰ δικά μου είνε ψεύτικα! Είσαστε εσθός και οι έσθνοί είνε συμπεθητικοί στις γυναίκες, όσο αντίπαθείς είνε οι άσπρομάλληδες σαν κι' έμένα. Είσαστε νέος, ενώ εγώ δέν είμαι. Έχετε κατακτήσεις ενώ εγώ έπαψα νά έχω. Είσαστε 28 έτών και ή γυναίκα μου 25, άσχετα αν ίσχυε'ται ότι είνε μόνο 22, ενώ εγώ είμαι 55 σωστά, δηλαδή μάς χωρίζει δόκκληρη τριακοσαετία.

Ζ ύ λ: Μά, προς Θεού, κύριε, τελειώνετε!

Ρ α ο ύ λ: Λοιπόν, φίλε μου, ή τριακονταετία α' πού μέ χωρίζει από τη γυναίκα μου κοί τὰ προσόντα πού παρουσιάζετε συγκρινόμενος μαζί μου μέ πείθουν ότι συνεχίζοντας τό κόρτε θα κερδίζετε έσείς.

Ζ ύ λ: Μά, κύριε Ραούλ, αυτό πιά είνε...

Ρ α ο ύ λ: Πρέπει συνεπώς νά λάβω τὰ μέτρα μου. Δεχόσαστε τη διεύθυνσι του ύποκαταστήματός μου στη Βαγδάτη;

Ζ ύ λ: Ναι, άλλά...

Ρ α ο ύ λ: Δέν έχει άλλά. Σας δίνω την διεύθυνσι του ύποκαταστήματός μου καί μισθό 20.000 φράγκα τόν μήνα. Γιά ένα έύγυνο, σαν έμένα τὸ νά μή τόν άπατά

μία γυναίκα σαν την δική μου, είνε μία πολυτέλεια πού άξίζει ν' άκριβοπληρωθ'.

Ζ ύ λ (κατ' ιδίαν): Ήρθε ή ώρη νά κάνω την τύχη μου. (Δυνατά): Λυπούμαι πολύ, κύριε Ραούλ, άλλά γιά ν' άφίσω την θέσι μου...

Ρ α ο ύ λ: Ποιά θέσι σας; Σείς δέν έχετε παρά μόνο χρέη.

Ζ ύ λ: Την θέσι μου στους κοσμικούς κύκλους έννοώ, άπ' την όποία...

Ρ α ο ύ λ (κατ' ιδίαν): Τόν κανάγια! Παζαρεύει. (Ζωηρά): Σας σφάνουν 30 χιλιάρικά τόν μήνα; Θα σας πληρώσω προκατεβολικά τους μισθους δύο χρόνων. Δέν σας επιτρέπεται όμως νά ξαναγυρίσετε στο Παρίσι προτού περάσουν δύο χρόνια. Τὸ τσέκ καί τὰ συμβόλαια δρίσκονται εκεί, έπάνω στο τραπέζι. Άν θέλετε τὰ ύπογράφουμε.

Ζ ύ λ (πλησιάζει τὸ τραπέζι): Τέλος πάντων, γιά χάρι σας!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο διαμέρισμα, οι ίδιοι καί ή Ζολί).

Ζ ο λ ί (μπαίνοντας άπ' τη δεξιά πόρτα): Καλημέρα Ραούλ. (Δίνοντας τὸ χέρι στο Ζύλ): Καλημέρα σας, κύριε Μπρεσσάρ. Πώς αυτή ή προηγή επίσκεψις;

Ζ ύ λ: Μία ύπόθεσις.

Ρ α ο ύ λ: Φεύγει γιά την Βαγδάτη καί ήρθε νά μάς άποχαιρετήσει.

Ζ ο λ ί (άδιάφορα): Μπα' φεύγετε;

Ρ α ο ύ λ (άπεμακρύνεται καί ψιθυρίζει σιγά): Προσποείται την άδιάφορη. Γιά νά κάνω πώς θείανω, νά ίδούμε τι θα γίνει εδώ μέσα. (Βγαίνει άφροντάς τους μόνους).

Ζ ύ λ (τρυφερά άλλά χαμηλόφωνα): Λοιπόν, πώς σας φαίνεται ή άνωχώρησις μου; Ζ ο λ ί: Σαν κάτι τὸ συνηθισμένο στη ζωή.

Ζ ύ λ: Φαντάζομαι πόσο θα σας στενοχώρησε ή άπόφασις μου.

Ζ ο λ ί: Όχι δά, ποίος σας τότε;

Ζ ύ λ: Έλάτε, πέστε την άλήθεια, μή κρύβεσθε πιά. Δέν σας συντρίβει την καρδιά τὸ ταξίδι μου αυτό;... Είμαι έτοιμος νά τὸ αναβάλω.

Ζ ο λ ί: Δέν βλέπω τὸ λόγο.

Ζ ύ λ: Ή άγάπη σας γιά μένο καθρεφτίζεται ζωηρά στα μάτια σας.

Ζ ο λ ί: Τρελαθήκατε, κύριε. (γελάει δυνατά). Γι' αυτό λοιπόν μέ κυττάζετε σαν ξελιγνισμένους τόν τελευταίο καιρό; Πήγαίνε, πειδί μου νά σέ δ' ή κανένας φρενολόγος πριν σου σφρίψουν όλότελα. (Άφίνει άναυδο τόν Ζύλ καί φεύγει. Μπαίνει ή Ραούλ πού παρακολούθησε όλη τη σκηνή).

Ζ ύ λ: Λοιπόν, κύριε Ραούλ, τὸ συμβόλαιο είνε έν τάξει. Κράτησα τὸ αντίγραφο καί πήρα καί τὸ τσέκ. Άύριο τὸ πρὸφ' φεύγω. Ρ α ο ύ λ: Ξέρετε;... σκέφθηκα πώς θα είνε πολύ σκληρό γιά σας νά άπομακρυνθ' έτε από τὸ Παρίσι καί σας επιτρέπω ν' άκυρώσετε τὸ συμβόλαιο.

Ζ ύ λ (άξιοπρεπής): Ω, δέν άθετώ π' τε την ύπογραφή μου, κύριε... Καί μία καί ύπόγραψα.

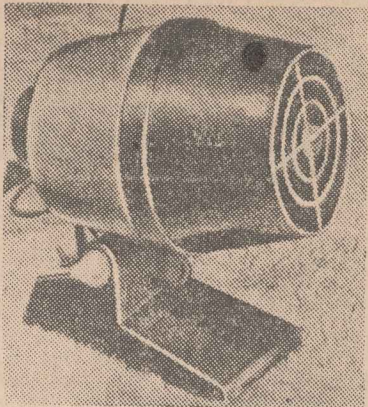
Ρ α ο ύ λ: Κι' αν μετανοούσα εγώ;

Ζ ύ λ: Δέν επιτρέπεται σ' ένα διομήχανο σαν εσάς ν' ανακαλέσει την ύπογραφή του. Χαίρετε, κύριε προϊστάμενε. Άύριο φεύγω! (βγαίνει).

Ρ α ο ύ λ (πέφτει συντετριμμένος σε μία πολυθρόνα κι' άναστενάζει): Ύστερα δγάζει από την τσέπη του ένα καρνέ όπου σημειώνει τὰ «άτομικά του έξοδα» τὸ άνοίγει καί γράφει ψιθυρίζοντας): «Λόγω γενοντικής ζήλειας 720.000 φράγκα γιά ένα άσκοπο συμβόλαιο μέ τόν Ζύλ Μπρεσσάρ τόν όπ'όιο πιστεύω φίλο της γυναίκας μου» Πεταμένα λεφτά! (Κλείνει τὸ σημειώμαριο καί τὸ ξαναβάζει στην τσέπη του): Την έπαθα γιά καλά!...

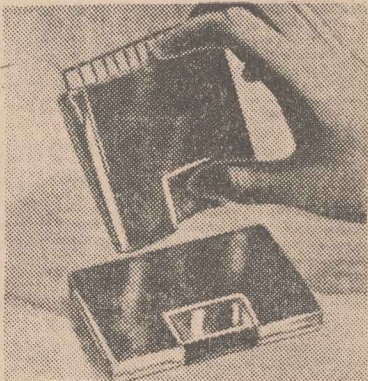
Πρώτη φορά στην έμπορική μου σταδιοδρομία άγοράζω καί τὸ άχρηστο! Άς ευνθώ όμως νά είνε αυτό καί τὸ τελευταίο μου πάθημα. (Μένει γιό λιγο συλλογισμένος κι' ύστερα σηκώνεται καί συνεχίζει τόν μονόλογο): Άκού δέν είνε όμως αυτός ο φ'λος της Ζολί ποίος δ'άβ'λος μπορεί νά είνε;... Έτσι μούρχεται ν' κλείσω σ' όλους την πόρτα τὸ σπίτι μου... Τότε όμως δέν είνε καθόλου άπ'θανο ν' άνοίξη ή Ζολί τὸ... παράθυρο τή κρεββατοκάμαράς της. (Άναστενάζει): Τ' διάβολο μανιά έχουμε έμείς οι γέροι νά παίρνουμε νέες γυναίκες!

ΧΑΝΣ ΜΠΡΟΥΚ



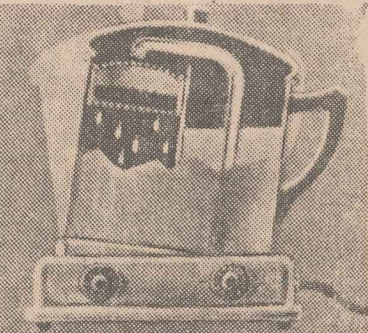
ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ο άνεμιστήρας αυτός, πού κατασκευάσθηκε από έναν Άμερικανό, μπορεί χάρις σε μία ηλεκτρική αντίστοιχ' πού έχει νά παράγ'η τὸ χειμώνα ζεστό αέρα. Καταναλίσκει ελάχιστο ηλεκτρικό ρεύμα καί στοιχίζει 22 δολάρια στην Άμερική. Πολύ άσπ'τια, γραφεία καί καταστήματα προμηθεύθηκαν τέτοιους άνεμιστήρας πού δέν είνε καθόλου άπ'θανο ν' αντικαταστήσουν αινά... αινά τις σόμπες καί τὰ καλοριφέρ.



ΝΕΕΣ ΣΙΓΑΡΟΘΗΚΕΣ

Η Άμερικανική εταιρεία "Άρθουρ Σόγκο, της Νέας Υόρκης κατασκεύασε σε μεγάλη ποσότητα τις νέες αυτές σιγαροθήκες, πού έχουν στη βάση τους ένα μικρό ελατήριο. Πιέζετε ένα κουμπί καί τὰ τσιγάρα τινάζονται έξω όπως βλέπετε στην εικόνα. Η σιγαροθήκη αυτή στοιχίζει 9 δολάρια. Έχει έστρελλαθ'ή μαζί της ιδίως τὸ ώραίο φύλο.



ΚΑΜΙΝΕΤΟ ΜΕ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΔΙΑΚΟΠΗ

Στην Άμερική κατασκευάσθηκε τελευταίως αυτό τὸ νέο καμινέτο πού ελαττώνει αυτόματα όταν χρειασθ'ή την θερμότητα. Ο τρόπος μέ τόν όποίο έπιτυγχάνεται αυτό είνε πολύ άπλός: Στο ένα άπό τὰ δύο διαμερίσματα πού βρίσκεται τὸ νερό πού όταν άρχισ'η νά βράζει χύνεται στο δίπλανό άναγκάζοντας έτσι δόλόκληρο τὸ καμινέτο νά γύρν'η λόγω της μετατοπίσεως τὸν κέντρο του βάρους του. Κατά την κίνησι όμως αυτή γυρίζει αυτόματα ένας ρεοστάτης πού χωμαλάνει τὸ ηλεκτρικό ρεύμα κι' έτσι τὸ βράσιμο σταματά.

Χριστουγεννιάτικο ΕΥΛΟ

Πώς ο Θ. Κολοκοτρώνης έδεισε τόν Ίωάννη Φιλήμονα

Τόν Δεκέμβριο τὸν 1825 ή Τρίπολι, πού τότες, φορές, κατά την τύχη καί την περίστασι, είνε άλλάξει κύριο στην Έπανάστασι. Βοσκοπάνε πάλι στα γέδια τὸν ένθροο. Την φύλαγαν Άραπάδες τὸν Ίω-πρασ'η, μ'α πολύ χαλαρά. Έτσι ο λαός ξανάπαινε λίγο θάρος κι' ένοιωσε κάποιο ξαλαφρώμα. Καί τότε από όλων τὸν π'ερνούσε ή Ί-δια σκέψι: νά έλευθερωθ'ή πάλι ή Τριπολιτσα από τις Έλληνικές δυνάμεις.

Η Κυβέρνησι καί ο γενικός στρατηγικός άσχηγός Πελοποννήσου Θ. Κολοκοτρώνης αν καί σπάνια τὰ πηγαίαν καλά μεταξύ τους, συμφώνησαν ότι ένα ελληνικό στρατόπεδο έπρεπε νά νική κάπου γύρω στην Τρίπολι, γιά νά την κρατή. Έτσι κι' από μακριά, πολιορκιμένη.

Πήγε, λοιπόν, ο Κολοκοτρώνης, άφ'ού παρέλαβε από την Κυβέρνησι τσάφες καί πολεμοφόδια, στους Μύλους, άντικου από τὸ Ναύπλιο, καί φροντίζε εκεί γιά τὴ στρατολογία.

Στην Τρίπολι όμως, υπαινοβγαί-γανε χωριάτες χωρίς κανείς νά τους έμποδίζη. Αυτό δέν τὸ έβλεπε με καλό μάτι ο Κολοκοτρώνης. Γιατί ο ένθρος είνε πολλούς κατασκόπους κι' εμάθανε έτσι τὸ τί γινότανε έξω. Ύστερα καί ή έφημερίδα της διακήρυξε.

«Ο φίλος τὸν νόμου», είνε γράσει άνόητα πώς ο Κολοκοτρώνης άφ'ανώνας στασάτοπεδο κι' έτοιμαζότανε νά έπιτεθ'ή κατά της Τριπολιτσάς. «Τέτοια μυστικά ότ'η α'είχ'αν» έδωσαν ν'είδ'ησι τὸν έν-ν'τρού». Έγραψε άφ'ότερα, στην αυτόδιογραφία του, ο ίδιος ο Κολοκοτρώνης, πού είνε νίνε, έξω φρενών με την έφημερίδα. Καί ή όγνη του ξεθύμανε, όπως θα δούμε, σ' ένα δημοσιογράφο καί λόγιο εκείνων τών χρόνων, τόν Ίω. Φιλήμονα. πού άκόμη τότε δέν είνε δική του έφημερίδα, καί πού άφ'ότερα εξέδωκε την έφημερίδα «Αίών».

Άρμ'ατωμένος σαν άστράκος, ο Φιλήμων, ο άνδρωπος αυτός, της π'έρας π'έρας από τους Μύλους, μ'ευστικά γραμμάτα πού Πετρούπη Μαυρομινάλη — ήταν γραμματέας του — νιά νά πάη στην Τρίπολι καί νά φροντίσ'η νά έλευθερωθ'ή ο Γεώργιος Μαυρομινάλης, πού είνε κρατηθ'ή αιχμάλωτος από τόν Ίωραση, άντικανονικά καί παρὰ τη συνθήκη πού έγινε κατά την παρόδοσι τὸν Νεόκαστρον. Συγγράφως ο Φιλήμων είχε καί κρυφές οδηγίες νά κατασκοπεύσ'η τὴ γύρω ε-ξακριβώνοντας ποιά ήταν ή ένδομή δύναμι μέσα καί γύρω από την Τρίπολι καί ν' άναφέρη σχετικά στον γυρισμό του.

Γιά την άποστολή του αυτή δέν πήγε νά π'η περνώντας τους Μύλους τίποτα στον Κολοκοτρώνη. Έ-φ'ουε καί π'έρας στην Τρίπολι, δί-γως νά τόν συναντήσ'η.

Έφ'εσε, είνε άλήθεια, περίφημα είς π'έρας την άποστολή του ο Φιλήμων, γυρίζοντας, παραμονή των Χριστουγέννων, π'έρας πάλι από τὸν στασάτοπεδο τὸν Κολοκοτρώνη στους Μύλους. Έκεί π'ηρε τόν Κυλοκοτρώνη νά παίξ'η καταδεκτικώτα, κατά τη συνθήκά του, τις άσ-δες με τὰ πρωτοπαλικάρα του. Ο Κολοκοτρώνης γνώριζε καλά τόν Φιλήμονα καί πολλές φορές είνε μι-λήσει ένδομισιαστικά γιά την άξία π'έννα του. Τόν γαιόρτησε ο Φιλή-μονας καί τὸν ευνόηθηκε ο καινού-γιος χρόνος, πού κοντολύγανε, νά

τὸν είνε τυχερός καί νά «πατήσ'η την Τριπολιτσα». Χαίρ'ετ'ησε κι' ο Κολοκοτρώνης με δίγως καρδιά, δ-μ'ως. Ύστερα ρώτησε τόν Φιλήμονα: —Κι' από πού έφ'εσας;

—Από την Τριπολιτσα! άπάν-τησε με θάρος ο Φιλήμων.

Ο Κολοκοτρώνης, αν καί τὸ ε-ξ'εφ' αυτό, τινάχθηκε, έπάνω όρνι-σμένος.

—Ποίος σ' έστειλε; τόν ξαναρώ-τησε.

—Η Διοίκησι.

—Κι' έμένα π'ώς δέν με ρώτη-σες; Τί φυλάω, εγώ, εδώ; Γενικός άσχηγός είμαι ή τσ'ατάνος;

Καί συγχρόνως ρίγνεται άπάνω του τόν άφ'οπλίζει καί τόν άσ'ίζει στις γροθιές!...

Είδανε κι' έπάβανε τὰ παλληκάρια τὸν Κολοκοτρώνη ώσπου νά γλυτώ-σουν τὸ Φιλήμονα άπ' τὰ γέδια τὸν άσχηγού τους. Με τὸ στασιό τόν τραβήξαν π'ό π'έρα νιά νά μ'ην τόν βλέπη ο Κολοκοτρώνης καί ξαναοι-ώνεται.

Ο Γέρος τὸν Μωριά δίωκε ήταν εξαγοιωμένος καί τόν έβαλε καί λί-γες ώρες φυλακή. Άα όμως, π'έ-ρσαν οι καπνοί τὸν θυμόν του τόν άπέλυσε. Όλη ή όγνη τὸν Κολοκο-τρώνη, πού ξεστράσε στον άτυχο λο-γιώτατο Φιλήμονα, ήταν έπειδή ή Κυβέρνησι έκανε διάφορες ένέσυνεις γύρω νά ζήσ'η τη νύχτα του.

Άφ'ότερα έλεγε γιά τὸ περιστά-τικό αυτό ο άναθός Κολοκοτρώνης, όταν πιά είνε συμφιλιωθ'ή με τόν Φιλήμονα κι' έγιναν, μάλιστα, στε-νώτατοι φίλοι!

—Τιμή του ήταν τὸ Εύλο κείνη τη χρονιάρα μέρα, άφ'ού τὸ έφ'ανε γυρίζοντας από μιάν άποστολή, πού τὸν άνέθεσε ή... κουκουβέρνησι. Κινδύνεψε ο Βλάκας την ίδια τη ζωή του, άπλως γροθιάς αυτός έ-γοντας περασμένο στο ζουναί του, αντί γιά κουμπούρα καί σπαθί, την π'έννα με τὸ καλαμάρι!...

Όστόσο, ο ίδιος ο Φιλήμων τὸ Εύλο αυτό τὸ παραλείπει από μιά σχετική άφήγησι πού δημοσίευσε, π'ελ' άφ'ότερα, στην έφημερίδα του «Αίών» τὸ 2841, κι' ενώ ζούσε άκό-υπ ο Γέρος τὸν Μωριά, Έγραψε τό-τε εκεί: «Κατά την έπιστολήν μας έκ Τριπολιτσάς είδουμε τόν Θ. Κολοκοτρώνη. Ηπόρσεν ούτως άμα τὸν είπομεν την είς Τριπολιτσα άί-σοδόν μας. Έταράχθη ως μη είδο-ποιηθείς π'ερί της άποστολής μας αυτής παρὰ της Κυβερνήσεως, ενώ καί άσχηγός της Πελοποννήσου ήτο καί διετ'ησε μακρόθεν μιάν πολιορ-κίαν. Ούτω μας έδεσεν άπλως υπό φύλαξιν».

Άλλά τὸ Εύλο ήταν άληθινό. Καί αυτό άποδεικνύεται ήνι, μόνο από την γαιόρτη, κατοπινή άφήγησι τὸν γέρο Κολοκοτρώνη, καί κι' από την έπιτίμησι πού έγινε στον ίδιο τόν γενικό Άσχηγό από τόν τότε ύπουργό τών Στρατιωτικών, Δι. Μούστζινο. Όταν υπαέχτηκε τὸ έ-πιστόδιο στο Ναύπλιο, την έδρα της Κυβερνήσεως, έφ'ουε άμεσως γιά τους Μύλους ο στρατηγός Μούστζι-νος βοήκε εκεί τόν Κολοκοτρώνη, τὸν παραπονέθηκε άσχηγ'η γιά ό,τι είνε νίνε είς θάρος τὸν κυβερνητι-κά άπεσταλμένου καί αξίωσε την άμεσο άπόλυσι του. Ύστερα ή Κυ-βέρνησι έγραψε στον Κολοκοτρώνη καί τόν εμάλωσε γιά την π'αξί του ενώ στον Ίω. Φιλήμονα έστειλε τὸ παρακάτω τιμητικώτατο γράμμα:

«Διά τὸ γενναίον τούτο τόλμημα, — τὸν έγραφε — είς τὸ όποίον υ-φ'ον ο π'ός την πατρίδα ένθ'αρμος ζή-λος σε παρεκίνησε καί διά τὸν ό-ποίου είνε διολογούμενον ότι ώφέλ-ησε σημαντικώς την πατρίδα, μ'ην αμειβούλης ότι έκέρδις πληρέ-στατα την ύπόληψιν καί εύνειαν της Διοικήσεως...»

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ



— Κύριε! Προτιμώ νά φορδ'ε τὸ καπέλλο σας!



ΠΟΛΥ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

— Φωτιά; Εύχαριστώ!...



—Έπειδή έχει χιονίστρος καί δέν μπορ'ε νά παίξ'η πιάνο, έμαθε τρώμπα!



— Πριν τὸν κάνουμε μετ'άγγιο αίματος, θέλει νά τὸν π'ούμε τὰ πολιτικά φρονήματα τών αϊμοδοτών!...



Το Βαβίλειο των Πιγκουίνων

Η περίεργη ζωή και οι έρωτές των

Ποιός δεν ξέρει — απ' τόν κινηματογράφο, βέβαια — τούς πιγκουίνους, τὰ περίεργα πουλιά τών παγωμένων εκτάσεων;

Σε απόστασι λοιπόν μερικῶν μιλίων ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριο Βρίσκεται μιά μεγάλη ἡφαιστειογενὴς νήσος. Ἐκεῖ συναντᾶ κανεὶς τοὺς πρώτους πιγκουίνους.

Ἡ νήσος αὕτη εἶνε μιά προχωρημένη ἀποικία τῶν Τσβαβίλιον τῶν ἐκτείνεσθαι νοτιότερα, πᾶσα στὸν αἰώνιους πάγους τῆς ἀπέραντης ἀνταρκτικῆς περιοχῆς.

Ὁ πιγκουίνος εἶνε ἓνα πουλί πολὺ παράξενο. Ἐχει ὕψος 60 περίπου ἐκατοστῶν. Τὸ κεφάλι του εἶνε μικρὸ καὶ ἔχει ἓνα ὠραῖο καὶ γυαλιστερό μαῦρο γούμα. Ἡ μορφοῦν αὕτη διακρίνεται ἀπὸ τὸ λευκὸ κύκλον, ποὺ σηματοδοτῶν τὰ βλέφαρα. Τὸ πτέρωμα τῆς ράχης του εἶνε ἐπίσης μαῦρο, ἀλλὰ μὲ κάποια ἀποχρώσει πρὸς τὸ κυανόν. Ἀντίθετα, τὸ στήθος του εἶνε κατάλευκο. Ὁ λαιμὸς του εἶνε κοντός καὶ τὸ δερμα του σκληρὸ καὶ παχύ.

Ὁ πιγκουίνος διακρίνεται γιὰ τὴ μεγάλη ἀφέλεια καὶ τὴν περιέργειά του. Προχωρεῖ μ' ἓνα λικνιστικὸ βῆμα, γέρνοντας πότε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πότε πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ σταματᾷ σὲ ἀπόστασι μερικῶν βημάτων ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸ ἀντικείμενον ποὺ προκαλεῖ τὴν προσοχή του. Ἐπιβιβάζεται τότε σὲ μιά προσεκτικὴ εξέτασι, προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ καὶ κάθε τόσο κουνᾷ τὰ φτερά του καὶ βγάζει μικρὰς διαπρακτικὰς κραυγὰς, ποὺ φανεροῦν τὴν ἐκπληξί του.

Ἄλλ' αὐτὲς οἱ φιλεισθητικὲς διαθέσεις του, δὲν θάμποτε νὰ μᾶς κάμουν νὰ βγάλωμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ πιγκουίνος εἶνε δειλός. Τούναντι, ἡ ἀνδρεία του εἶνε παραδειγματική. Παραγματικά, δὲν υποχωρεῖ ποτὲ μπροστὰ στὸν κίνδυνον.

Ὁ πιγκουίνος εἶνε ἐκτετατικὸς ἐκείνου, ποὺ φανερώνουν τὴν ἐκπληξί του.

Ἄλλ' αὐτὲς οἱ φιλεισθητικὲς διαθέσεις του, δὲν θάμποτε νὰ μᾶς κάμουν νὰ βγάλωμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ πιγκουίνος εἶνε δειλός. Τούναντι, ἡ ἀνδρεία του εἶνε παραδειγματική. Παραγματικά, δὲν υποχωρεῖ ποτὲ μπροστὰ στὸν κίνδυνον.

Ἄλλ' αὐτὲς οἱ φιλεισθητικὲς διαθέσεις του, δὲν θάμποτε νὰ μᾶς κάμουν νὰ βγάλωμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ πιγκουίνος εἶνε δειλός. Τούναντι, ἡ ἀνδρεία του εἶνε παραδειγματική. Παραγματικά, δὲν υποχωρεῖ ποτὲ μπροστὰ στὸν κίνδυνον.

Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΜΕ ΑΣΗΜΕΝΙΟ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ὅταν βλέπῃ ἓναν ἐχθρὸν μπροστὰ του, ἀνσπῶνται τὰ κορμὶ του, τινάζει τὰ φτερά του καὶ προτείνει τὸ ρόμφος του, ἑτοιμός γιὰ τὴ μάχη. Ὅταν συμβῇ, ἐξ ἄλλου, νὰ τὸν καταδιώκουν, δὲν ἐπιταχύνει καθόλου τὸ βῆμα του, ἀλλὰ διαλέγει τὴν κατάλληλη θέσι καὶ γυρίζει ἀπότομα, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀντίπαλον.

Ὁ πιγκουίνος, ὅταν δὲν εἶνε βιαστικός, περπατᾷ μὲ τὰ πόδια του, ὀρθός, δίνοντας στὰ κορμὶ του κάθε βήμα διευθύνει πρὸς τὸ ἔδαφος. Στὴν περίπτωσι αὕτη, γένει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔμπροσθαι καὶ μισανοίγει τὰ φτερά του. Ὅταν βιάζεται, ὅμως, σέρνεται μὲ τὴν κοιλία καὶ χρησιμοποιεῖ τὰ πόδια του γιὰ νὰ δίνει ώθησι στὸ σώμα του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὅταν συναντᾷ κατ' ἐπὶ τοῦ ποδῶν, ὅμως, τότε τὰ φτερά του καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ μὴν παρασυρῇ. Προκειμένου ν' ἀναοριχθῇ σ' ἓνα βράχο, πηδάει ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα καὶ στὰ δύσκολα μέρη χρησιμοποιεῖ τὸ ρόμφος του γιὰ νὰ σπρωχθῇ.

Ὁ πιγκουίνος κινεῖται ὅπως ἕνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος. Ὡστόσο, τρέχει ἀρκετὰ γρήγορα σὲ τόπον ποὺ ἓνας ἄνθρωπος θὰ δυσκολευτόταν νὰ τὸν φτάσῃ. Κάνει, ἐξ ἄλλου, ἀρκετὰ μακρινὰς ἐκδρομὰς. Καὶ δὲν εἶνε σπάνιον τὸ θέαμα πιγκουίνων ποὺ ἀναζητοῦν τὴν τροφή τους σὲ ἀπόστασι εἰκοσι καὶ πλέον χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Ἄλλ' ἂν εἶνε σχετικὰ δυσκίνητος πᾶν στὸν πάγον, ὁ πιγκουίνος γίνεται ὅμως, ἓνας ἀπαράμιλλος κολυμητής, ὅταν βορῇ μέσα στὸ νερό. Προχωρεῖ τότε διαρκῶς μὲ ζιγκ-ζάγκ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς τοὺς τρομακτικὰς ἐνθροῦς του: ἕνα εἶδος καρκαρίου, ποὺ ζῇ στὴ θάλασσα τοῦ νότου καὶ τῆς φώκιες, ποὺ καταδουλοῦν τὸν πιγκουίνον.

Ὁ πιγκουίνος φτιάχνει τὶς φωλιές του σὲ μέση ἡλιδόυστα καὶ προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Οἱ φωλιές αὗτὲς ἔχουν κυκλικὸ σχῆμα καὶ εἶνε γτισμένες μὲ πέτρες καὶ λάσπη. Συνήθως ὁ ἀρσενικὸς πιγκουίνος ἀναζητεῖ τὴν κατάλληλη πέτρα καὶ τὴν πηγαίνει στὴ θηλυκιά, ποὺ ἀναλαμβάνει τὸ γτίσιον. Στὸ βάθος τῆς φωλιᾶς ἡ θηλυκία φτιάχνει ἓνα εἶδος λάκκου, ὅπου θὰ ἐναποθέσῃ ὅταν ἔσθῃ ἡ κατάλληλη ἐποχή, τὰ δύο ἢ τρία αὐγά ποὺ θὰ γεννηθῇ.

Ὅταν δύο ἀρσενικοὶ ἀγαποῦν τὴν ἴδια θηλυκιά, μεταβάλλονται σὲ σκληροὺς μπροστὰ τῆς καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν γονεύσουν μὲ τὴν εὐγένεια τὸν τρόπον καὶ τῆς περιποίησις των. Συνήθως ἐκεῖνι κάνει γόνιμον τὴν ἐκλογὴν τῆς. Ὅταν ὁ ἄρσενος διατάξῃ τὴν διαφορά λυταί... μὲ τὰ ὅπλα. Οἱ δύο ἀντίπαλοι μονομαχοῦν μπροστὰ στὴν ἐκλεκτὴ τους. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἀγῶνα μὲχοι θανάτου. Ὁ νικητὴς προχωρεῖ, σὲ τέλος, πρὸς τὸ μέρος τῆς ὠραίας του, καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὴ φωλιά του.

Ἡ ἐκκόλασις τῶν αὐγῶν ποὺ θὰ γεννηθῇ ἡ θηλυκία γίνεται τὸν Ἰανουάριον. Τὰ μικρὰ ποὺ γεννιοῦνται εἶνε σκεπασμένα μ' ἓνα μαυροῦδεο γούνο, ποὺ τὸ διατηροῦν ὡς τὸ Μάστιον ἢ Ἀπρίλιον. Ἀπὸ τότε, τὸ γούνο αὐτὸ ἀνοίγει νὰ πέφτῃ, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ὁλότελα ἔπειτα ἀπὸ ἓνα νύκτον.

Οἱ πιγκουῖνοι εἶνε πολὺ στοργικοὶ γονεῖς. Ἀνατρέφουν μὲ μεγάλη προσοχή τὰ παιδιὰ τους καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν τροφή τους κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες. Τέλος, ὅταν κρίνουν πὺς μεγάλωσαν ἀρκετὰ, τὰ ὁδηγοῦν στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ πάρουν τὸ πρῶτον τοῦ ὕδατος, ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ χειραφέτησι. Γιατί, ἀπ' αὕτη τὴ στιγμή, οἱ μικροὶ πιγκουῖνοι εἶνε ἐλεύθεροι καὶ μποροῦν νὰ ζήσουν ὡς πρὸς θέλουν.

Ὁ πιγκουίνος εἶνε ἐκτετατικὸς ἐκείνου, ποὺ φανερώνουν τὴν ἐκπληξί του.

Ἄλλ' αὐτὲς οἱ φιλεισθητικὲς διαθέσεις του, δὲν θάμποτε νὰ μᾶς κάμουν νὰ βγάλωμε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ πιγκουίνος εἶνε δειλός. Τούναντι, ἡ ἀνδρεία του εἶνε παραδειγματική. Παραγματικά, δὲν υποχωρεῖ ποτὲ μπροστὰ στὸν κίνδυνον.

Ὁ πιγκουίνος εἶνε ἐκτετατικὸς ἐκείνου, ποὺ φανερώνουν τὴν ἐκπληξί του.

ΥΓΙΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΤΥΦΟΥ

100.000 «ἀκούσιαι φωνεῖς»

Μιά πρόσφατος ἰατρικὴ ἐρευνα στὴν Ἀμερική, ἀπέδειξε ὅτι 5 - 10% τῶν ὁσους ἐπαθὺν τυφοειδὴ πυρετό, ἀν καὶ θεραπεύθηκαν τελείως, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε φορεῖς τοῦ μικροβίου τοῦ τυφοῦ. Μετὰ τὴν θεραπεία, τὸ μικροβίον ἐγκαθίσταται στὸ σπῆν, στὴν κοιλιακὴ χώρα ἢ στὴν χοληδόχον κύστι καὶ παραμένει σὲ ἀδράνεια ἕως ὅτου λερωμένα χέρια ἢ ἄλλες κακὲς συνήθειες, τὸ μεταδώσουν σὲ ἄλλον γερὸν ὄργανισμὸν. Τότε ἐπανεμφανίζεται ἡ ἐνέργεια, προσβάλλει τὸν καινούργιον ὄργανισμὸν καὶ προκαλεῖ τυφοειδὴ πυρετό ποὺ μερικὲς φορές εἶνε θανατηφόρος.

Ἡ πιο γνωστὴ στὰ ἰατρικὰ χρονικά περιπτώσεις ὁ γιγνὸς φορέας τοῦ μικροβίου τοῦ τυφοῦ, εἶνε τῆς Μαίρης Μαίλων, ποὺ ἀπεκλήθη (Τυφοειδὴς Μαίρη). Ζούσε στὸ Ὑστέρι Μπαϊλ τοῦ Λόγκ Αἰλάντ, ὅπου ἐργαζόταν ὡς μαγειρίσσα. Κατὰ τὴν ἐπιδημίαν τυφοειδὸς τοῦ 1904, ὅταν οἱ γαστρί πᾶν νὰ τὴν ἐξετάσουν, ἡ Μαίρη τῶσκαος. Τρία χρόνια ἀργότερα, βρέθηκε νὰ ἐργάζεται σ' ἓνα οπτιτὴ τῆς Πάρκ Αἰδου. Τὰ δύο παιδιὰ τοῦ οπτιτῆ ἐπαθὺν ἐξάφνα τυφοῦ. Ἡ Μαίρη συνελήφθη καὶ ἀπὸ τὴν εξέτασι, ποὺ τῆς ἐγένε, διαπιστώθηκε, ὅτι ἦταν φορέας τοῦ μικροβίου καὶ τῆς ἀπαγορεύθηκε νὰ ἐργάζεται ὡς μαγειρίσσα. Ἡ Μαίρη, ὅμως, φαίνεται ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα. Καὶ ἐξανασηλῆθη πάλι ὡς μαγειρίσσα σ' ἓνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ἱερσέης, ὅπου καὶ κλεισθηκε στὴ φυλακή. Συνολικὰ ἡ Μαίρη ἦταν ὑπερίτιος 57 κρουσμάτων τυφοῦ, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ τρία ἦσαν θανατηφόρα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν περίπτωση αὕτη, ἐφέτος τὸ καλοκαίρι παρουσιάσθηκαν στὴν Ἀμερική, πάρα πολλές ἀνάλογες περιπτώσεις. Στὸ Τολάντο τοῦ Οὐάιο, σήμερωθηκαν 60 κρούσματα τυφοῦ. Ἀπὸ τῆς ἀναλύσεως ποὺ ἐγένανον τὸ νερό, τὸ γάλα καὶ τὰ τρόφιμα, δὲν μπόρεσε νὰ βρεθῇ ἡ αἰτία τῶν κρουσμάτων αὐτῶν. Τέλος ἐξετάσθηκε μιά μαγειρίσσα καὶ βρέθηκε ὅτι, εἶχε στὸν ὄργανισμὸν τῆς μικροβίον τυφοῦ. Οἱ 54 ἀπὸ τοὺς 60 παθόντες ἐθυμῆσκον τότε ὅτι εἶχαν φάει φακόλια μαγειρμένα ἀπ' αὐτήν.

Στὸ Νηπρούτ πάλι, ἐξεκρίβωναν ὅτι μιά κυρία ποὺ βοηθοῦσε σὲ φιλανθρωπικὰ συσσίτια ἦταν φορέας τοῦ μικροβίου καὶ προκαλεῖ 22 κρούσματα τυφοῦ.

Στὴ Λουίζιαννα, ἓνας πωλητὴς στρεϊδίων, μετέδωκε τὸ μικροβίον, ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν ἀκίνδυνον, σὲ 94 ἄλλους ἄνθρωπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ ἐννέα πέθαναν. Ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία σήμερωθηκαν ἐπίσης 37 κρούσματα στὴ Φιλαδέλφεια 56 στὴν Καλλιφορνια καὶ πολλὰ σὲ διάφορα ἄλλα μέρη. Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι τὸ 1/5 ἀπὸ τοὺς ἐξεκρίβωντες φορεῖς τοῦ μικροβίου, δὲν εἶχαν πάσει ποτὲ τυφοῦ!

Εἶναι φυσικὰ δύσκολον νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ἓνας ἄνθρωπος εἶνε ἢ δὲν εἶνε φορέας τοῦ μικροβίου. Πρῶτον γιὰτὶ δὲν ἐξετάζονται ὅλοι καὶ δεύτερον, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως θετικὸν μέσον προκαταβολικῶς — πρὶν ὅλη, ἐκπληρωθῇ ἡ νόσος — ἀνακαλύψωμε τοῦ μικροβίου. Ἐνῆσαν ὡς τώρα πολλές προσπάθειες, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶν οἱ φορεῖς ἀπὸ τὸ μικροβίον. Χρησιμοποιήθηκαν σουλφοναμίδια, καθαρτικά, ἐμβόλια, πρωτεΐνες ἀκόμη καὶ ὑπεριώδεις ἀκτίνες χωρὶς τίποτε τὸ θετικὸ νὰ ἐπιτευχθῇ. Μόνο ἡ χρωστικὴ οὐσία, ποὺ ὀνομάζεται «ἰωδοφθαλεΐνη» καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ φανῇ ἡ χοληδόχος κύστις στὶς ἀκτίνες (Χ) ἀποδείχθηκε ἀποτελεσματικὴ. Ἀπαγορεύεται ὅμως ἡ χρῆσις τῆς σὲ περιπτώσεις ἐντερικῶν νοσημάτων καὶ νοσημάτων τῆς ἀρτηρίας καὶ γιὰ ἄνθρωπους μεγαλύτερους τῶν 50 ἐτῶν.

Υπολογίζεται ὅτι σήμερωστὴν Ἀμερική ὑπάρχουν 100.000 περίπου φορεῖς τοῦ μικροβίου τοῦ τυφοῦ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλάχιστοι μόνο εἶνε γνωστοί. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «ἀκούσιαι φωνεῖς», ὅπως χαρακτηρίζονται τοὺς ἀποκαλοῦν οἱ γιατροὶ, υπολογίζεται ὅτι μόνο μετὰ 40-50 χρόνια θὰ ἔχῃ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἀμερική, μὲ τὴν συστηματικὴ καταπολέμησι τοῦ τυφοειδὸς καὶ τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ μικροβίου.

Ὁ εὐσυνείδητος δικαστὴς

Ὁ Γαπωνέζος δικαστὴς Γιοσιτάνα Γαμαγκούσι, ἦταν τόσο υπερβολικὰ εὐσυνείδητος, ὥστε δὲν ἐδέχθηκε ποτὲ νὰ καλλιεργῇ τὴν διατροφή του καταφεύγοντας στὴ μαύρη ἀγορὰ. Ἐτρώγε μόνο μιά ἐλαφροτάτη σούπα ἀφίνοντας τῆς κανονικῆς μερίδος τροφίμων στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του. Δὲν δέχονταν καν ν' ἀγγίξῃ τὰ τρόφιμα ποὺ τὸν ἐπέλεγε τακτικὰ ὁ πεθερὸς του ἀπ' τὸ χωριό. Τὸ φετεινὸ Μάρτιον, ἀρξισε νὰ σιθάνεται καὶ ἀποτελέσματα τοῦ συνηθιστοῦ αὐτοῦ ὑποτίμου. Τὸν Αὐγούστου λιποθύμισε. Ἐνῆσαν γιὰτὸν τὸν ἐξετάσας καὶ τὸν βρῆκε φυματικό. Τὸν μετέφεραν τότε στὸ ἀνρόκτημα τοῦ πεθεροῦ του, ὅπου ὑπῆρχε καθαρὸς ἀέρας καὶ ἀφύον τροφή. Ἐξακολουθῶσε ὅμως κ' ἐκεῖ νὰ μὴν τρώῃ τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅσα ἐδικαίωτο νομικῶς. Στὰ μέρα Ὀκτωβρίου ἐψέχθηκε, θύμα τοῦ καθῆκοντος... Ἡ χίρα του εἶπε στοὺς ρεπόρτερς: — Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε εἶνε φρικτὸ γιὰ μιά γυναῖκα νὰ παντρεύεται μ' ἓνα τίμιον ἄνθρωπον!

Οἱ τρίχες προσδίδουν ΤΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

Ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Κίρκ

ΠΟΡΕΙ μιά τριχὰ νὰ στείλῃ στὴ φυλακὴ ἓναν ἐγκληματία; Ἀσφαλῶς καί, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ γνωμάτευσιν τοῦ ἐγκληματολόγου δόκτορος Κίρκ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας. Οἱ ἐνορκισμοὶ πιστεύουν ἀπόλυτα σὲ μιά τέτοια γνωμοδότησι καὶ κηρύττουν ἐνοχόν τὸν κατηγορούμενον. Ἀντιθέτως, σ' ἄλλες περιπτώσεις, ὁ δόκτωρ Κίρκ συντελεῖ στὴν ἀθάνατον ἀνθρώπων ποὺ κατηγοροῦνται ἀδίκως. Ἐχει ἀσφαλῆ ὡς τώρα μὲ περισσότερες ἀπὸ 150 ὑποθέσεις ἀπὸ ἄλλες κλοπὲς μέχρι δολοφονίας. Ἐξετάζει μιά τριχὰ ποὺ θὰ βορῇ τυχόν στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τὴν συγκρίνει μὲ μίαν ἄλλην παρμένη ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ὑπόπτου.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ 130.000 τρίχες ποὺ ἀποτελοῦν κατὰ μέσον ὅσον τὰ μαλλιά κάθε ἀνθρώπου, ἔχουν σχῆμα σφαλῆος πεπιεσμένου ἐλασφῶς. Ἀποτελοῦνται δὲ ἀπὸ τὰ «ἐπίμα», τὸν «φολιδ» καὶ τὸν «μυελόν». Τὰ ἐπίμα εἶνε μικροσκοπικά, πολλὰς ἑκατοντάδες σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντον. Κάτω ἀπ' αὐτὰ βρίσκεται ὁ φολιδ, ἀποτελούμενος ἀπὸ μακρὰς ἴνες. Ὁ μυελὸς βρίσκεται (δὲν πάντοτε) στὸ ἐσωτερικὸ τῆς τριχῆς κ' ἀποτελεῖται ἀπὸ κύτταρα μὲ γωστικὴ οὐσία.

Οἱ τρίχες τῆς κορυφῆς τοῦ κεφαλίου δὲν εἶνε ὁμοίαις ἀπ' αὐτὰς κατὰ μέγεθος ποὺ κρανίου, τοῦ ἴδιου ἀνθρώπου, κ' αὐτὸ δυσκολεῖ τὴν δουλειὰ τοῦ δόκτορος Κίρκ. Ἡ περιμαντὴ ἐξ ἄλλου ἀλλοιώνει τὴν μορφήν καὶ τὴν σύστασιν τῆς τριχῆς. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἄσπρισμα. Τὸ βάψιμον προκαλεῖ ἐπιφανειακὴ μόνον ἀλλοίωσι.

Ὁ «δείκτης διαθλάσεως» (δηλαδή ἡ ἰκανότης μεταβολῆς τῆς κατευθύνσεως τοῦ φωτός ποὺ περνᾷ μὲσα ἀπὸ τὴν τριχὰ) εἶνε μεγαλύτερος στὰ γυναικεῖα μαλλιά παρὰ στὰ ἀνδρική. Ἐξέοντος σὲ ποῖα φυλὴ ἀνήκει ὁ ὑπόπτος ὁ δόκτωρ Κίρκ υπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ μιά τριχὰ καὶ νὰ ἀποφανθῇ μὲ βεβαιότητα 80% ἂν προσέρχεται ἀπὸ ἄντρα ἢ ἀπὸ γυναῖκα.

Ὁ Κίρκ ἔχει πᾶσει 100 τρίχες ἀπὸ καθένα ἀπὸ 400 ἄντρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φοιτητὰς) προσερχόμενες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος των. Σκοπεῖ δὲ νὰ ἐξαπαρᾷ καὶ ἄλλες, μὲσα σὲ διάστημα 20 ἐτῶν, γιὰ νὰ μελετήσῃ τῆς μεταβολῆς τους μὲ τὸ πέρασμα τῆς ἡλικίας.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐξετάζει προσπαθῶν σὲ κάθε τριχὰ, εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Χρῶμα. Εἶνε τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότερον. Σὲ πολλὰς δὲ περιπτώσεις ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀποκρίσῃ τὴν ἐνοχὴ ἐνὸς ὑπόπτου. Χρειάζεται ὅμως ἰδιαίτερα προσοχὴ γιὰτὶ οἱ ἀπονοήσεις τῶν τοινῶν ἐνὸς κεφαλίου παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία (π. χ. στοὺς κοκκινουμάλλης ὑπάρχουν συνήθως τριχὲς καστανῆς καὶ ξανθῆς). Ὅπως δὲ, ὁ Κίρκ σκοπεῖ νὰ καταστήσῃ ἓνα «γωσματολογικὸν πινάκον» τῶν τοινῶν καὶ νὰ βοηθῇ στὶς γνωματεύσεις τοῦ ἀπ' τὴν νηκὴν διορίστη ἢ διαφωτῆς γωστικῆς οὐσίας.

2) Διάρκεια. Μελετᾷται μ' ἓνα μικροσκόπιον ἢ με-

γαλιέρον καὶ ἡ μικρότερη διάμετρος τῆς τριχῆς. Ἐπίσης ἐξετάζεται ἂν εἶνε μαλακὴ ἢ σκληρὴ.

3) Ἀριθμὸς λεπίων. Πρέπει νὰ μετρηθοῦν τὰ ἐπίμα διαφόρων τοινῶν ἀπ' τὸ ἴδιο κεφάλι, γιὰ νὰ βορῇ ὁ μέσος ὅρος. Ἄν λοιπὸν ὁ μέσος ὅρος εἶνε 12 ἐπίμα σὲ κάθε δέκατον τοῦ χιλιοστομέτρου, κάθε τριχὰ ποὺ ἔχει λιγώτερα ἀπὸ 10 ἢ περισσότερα ἀπὸ 14 προσέρχεται ἀπὸ ἄλλο κεφάλι.

4) Σχηματισμὸς. Ἐξετάζεται μὲ τὸ μικροσκόπιον τὸ σχῆμά τους. ἡ κανονικότης ἢ ἡ ἀνωμαλία τῶν καὶ διαφόρα ἄλλα χαρακτηριστικὰ τοὺς γνωρίζεται. Γενικῶς, τὰ ἐπίμα τῶν τοινῶν ἐνὸς κεφαλίου ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια μορφή. συνεπῶς αὐτὸ τὸ στοιχεῖον ἀρκεῖ συνγὰ γιὰ τὴν ἀναγνώρισιν μιάς τριχῆς.

5) Χρωστικὴ οὐσία. Ἐξετάζεται ἡ πυκνότης καὶ ἡ κατανομή τῆς. Ἡ πυκνότης τῆς εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογη πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ φωτός ποὺ περνᾷ μὲσα ἀπ' τὴν τριχὰ. Στὰ ἀνοιντόξανθα ἢ τὰ γκρίζα μαλλιά ἡ γωστικὴ οὐσία εἶνε τῆς μικρότερης πυκνότητος. Εἶνε σπουδαῖα ἐπίσης ἡ κατανομή τῶν κόκκων τῆς.

6) Μυελὸς. Ἡ παρουσία ἢ ἡ ἀπουσία του δὲν εἶνε πολλὴ σημασία. Πάντως ἡ ἐξέτασις αὐτῆς παρουσιάζει κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰτὶ ὁρισμένοι ἄνθρωποι ἔχουν πολὺ μυελὸν στὶς τρίχες τους κ' ἄλλοι λίγο ἢ καθόλου.

7) Δείκτης διαθλάσεως. Γράψωμε γι' αὐτὸν πρὸς πάνω. Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν διάγνωσιν τῆς φυλῆς καὶ τοῦ φύλου.

8) Εἰδικὸν βάρος. Διαφέρει ἀπὸ ἓνα σὲ ἄλλον ἄνθρωπον. Κυμαίνεται ἀπὸ 1,30 ὡς 1,39. Ἐπίσης, ἐξαρτᾷται ἀπὸ τὸ ἂν ἡ τριχὰ ἔνῃ ἢ ὄχι μυελόν.

Ἐξετάζονται τέλος κ' ἄλλα στοιχεῖα τῆς τριχῆς ὅπως π. χ. ἡ ἀντοχὴ ἢ ἐλαστικότης, οἱ ἡλεκτρικὲς ιδιότητες, κατ' ἄλλον.

Ὁ δόκτωρ Κίρκ πιστεύει δὲ, μὲ τὴν συνεργασίαν καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων, οἱ μέθοδοι του θὰ τελειοποιηθῶν ἀκόμη περισσότερο. κ' οἱ τρίχες θ' ἀποκρίσθουν τὴν ἴδια σπουδαιότητα μὲ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα στὸ κινῆν τοῦ ἐγκληματός.

Μπορεῖ ποτὲ νὰ συμπέσῃ ὥστε δύο τρίχες νὰ μοιάζωσιν ἀπολύτως μετὰ τοὺς. ὡς πρὸς ὅλα τὰ παραπάνω γνωρίζεται, κ' ὅμως νὰ προσεγγίζονται ἀπὸ δύο διαφορετικοὺς ἄνθρωπους. Ὁ δόκτωρ Κίρκ τὸ ἀποκλείει, σπρωτίζε δὲ τὴν γνώμην αὐτὴν στὴ θεωρίαν τῶν πιθανοτήτων. Παράγεται, ἐν ὅσον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τόσα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα κάθε τριχῆς, εἶνε πρακτικῶς ἀδύνατον νὰ συμπεσῶσιν τὰ ἴδια σὲ ἄλλο πρόσωπον.

Ἐδῶ βλέπετε δύο τρίχες ποὺ ἔτυχε νὰ ἔχουν τὴν ἴδια σὲ ὅσον ποσότητα μυελοῦ.

Ποτὲ ὅμως δύο ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τρίχες μὲ ὅμοιον σχῆμα λεπίων. Αὐτὸ φαίνεται καθαρά στὴν εἰκόνα αὕτη.





ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΝ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ο ΔΙΑΙΤΗΓΗΣ ΤΩΝ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

Κάθε φορά που ο Ντύνκαν Χίνε υπαίνει σ' ένα αμερικανικό ρεστωράν για να φάει, τα γκαρσόνια σκοτώνονται να τον περαιοποιήσουν κι' οι άλλοι πελάτες καρφώνουν πάνω του τα μάτια τους, με φανερό συγκίνησι. Γιατί είναι κάτι το εξαιρετικό να ιδούν τον Χίνε την ώρα του φαγητού του. Είναι ένα θέαμα εξαιρετικό, περίπου σαν ένα κονσέρτο του Τσκαβάνι...

Πράγματι, ο Χίνε έχει αποκτήσει από 12 χρόνια τη φήμη αθένητης στα ζήτσηματα των ρεστωράν. Κι' έτσι είναι αδύνατον να υπήσ' ένα απ' τα καταστήματα αυτά χωρίς να τον αναγνωρίσουν και να τον υποδεχθούν με βασιλικές τιμές...

Έχει γίνει ο ανεπίσημος δαίτηγης των γαστρονομικών συνηθειών των Αμερικανών ταξιδιωτών. 'Η καθημερινή αλληλογραφία του είναι ογκωδέστερη απ' των αστέρων του Χόλλυγουντ. 'Οστόσο, δεν θεωρεί τον έαυτό του ως διασημότητα. 'Αποδίδει την τόση επιτυχία του σ' ένα τυχαίο περιστατικό, που συνέβη από 12 έτων.

Ώσπου επί πολλά χρόνια ο Χίνε είχε γυρίσει όλη την Αμερική ως πλασιέ, ήξερε πια εκ πείρας πολλά καλά ρεστωράν. Είχε καταρτίσει λοιπόν ένα κατάλογο τους. Τό 1935, τον έστειλε ταχυδρομικώς σέ διάφορους φίλους του, ως γαστρονομικό δώρο. 'Αιέσεις του τηλεφώνησαν έκασοντάδες... φίλοι των φίλων, ζητώντας του αντίγραφο του περιόχου κατalogού. 'Η μόνη λύσις ήταν πια να τον τυπώση. Καί πράγματι, τον εξέδωσεν, τελειοποιημένο και συμπληρωμένο, ως Βιβλίο, με τον τίτλο «Περιπέτειες καλοφαγά». 'Ακολούθησαν αλογότερα δύο άλλα έργα του: ένας κατάλογος ξενοδοχείων κι' ένας οδηγός μαγειρικής. Καί τα τρία δεν είναι μόνον απλοί κατάλογοι με διευθύνσεις, αλλά και συλλογές πολυτίμων συμβουλών για τους αναγνώστες. 'Εχουν πουληθί ως τώρα 2.000.000 αντίτυπα τους σέ επανειλημμένες εκδόσεις.

Υπήρχαν και προηγούμενως πολυαριθμοί οδηγοί

αυτού του είδους, κανείς όμως δεν εσημείωσε ποτέ τέτοια επιτυχία — ίσως γιατί, για να μη χάσουν τα κέρδη των διαφημίσεων, δεν ήσαν αμερόληπτοι στις κρίσεις τους.

Αλλά ο Χίνε ένωσους να εξυπηρετήσει τίμια τους αναγνώστες του — ή καλλίτερα τους φίλους του, γιατί 1.000.000 Αμερικανοί του έχουν γράψει, ως τώρα, εκπληρώνοντας του τη φιλία τους. 'Εφόμοσε λοιπόν ένα αυστηρότατο κώδικα ήθικης. Είναι τυπικώτατος στις σχέσεις του με τους ιδιοκτήτες ρεστωράν. 'Αποφεύγει κάθε υπονέωσι. 'Οχι μόνον αρνείται να δεχθί έστω κι' ένα σέντς απ' τα καταστήματα που κάνουν την τύχη τους γιατί τα συμπεριλαμβάνει στα βιβλία του, αλλά και πληρώνει μέχρι πενήτα σεντς λογαριασμό του, όσάκις φάει σ' ένα ρεστωράν για δόκιμή. Δεν δέχεται το παραμικρότερο δώρο. 'Όταν κάποτε ένας έστιατρός του Μισσοούρι τουστέιλε ένα τεράστιο γάλο, αυτός του το ανταπέδωσε με το παραπάνω προσφέροντάς του ένα μεγάλο χοιρομέρι. 'Εν κάποιος έπιχειρήσι να τον δωροδοκήσι, μπορεί νάνε βέβαιος ότι το κατάστημά του θ' αποκλεισθί απ' τα βιβλία του Χίνε.

Σέ κάθε ρεστωράν της εγκρίσεώς του, ο Χίνε δίνει μια μεγάλη κάστα με τις λέξεις: «Συνιστάται από τον Ντύνκαν Χίνε» για να κρεμασθί μέσα στην αίθουσα. 'Αν όμως άρνισι να γράψι το κατάστημά αυτό, ο Χίνε παίρνει πίσω την κάστα και δεν το αναφέρει πια στην προσεχή έκδοσι των βιβλίων του. Έστω κι' αν ο ιδιοκτήτης είναι αδελοφικός του φίλος.

Έπίσης ο Χίνε δεν δέχεται με κανένα τρόπο να δημοσιεύσι στα βιβλία του ορκάσεις, όσοδήποτε ακαιροπληρωμένες. 'Αρνείται ακούην να λάβη μέρος σέ ααδιοφωνικά προγράμματα. Αυτά γιατί φοβάται μήπως χάσει τη βάσι της επιτυχίας του: την ανεκτίμητη ανεξαρτησία του.

Ποίν απ' τον πόλεμο, έφτιανε και πουλούσε χοιρομέρια. Τώρα όμως έχει σταματήσει, καιτοι είχε 80.000 παραγγελίες, γιατί, με τις σημερινές υπέρογκες τιμές του κρέατος, θαπρεπε να διατιμήσι τα χοιρομέρια του 3 δολάρια το κιλό, κι' αυτό το θεωρεί ληστεία του καταναλωτικού κοινού. 'Ετσι, δείχνει ακούην μια φορά πόσο απεχθάνεται το εύκολο κι' άθμιτο κέρδος.

Όστόσο είναι άριστος έπιχειρηματίας και τάνει άποδοίσι επανειλημμένως. 'Αρνείται π. χ. να δεχθί τις δολεστικές προσφορές έκδοτικών οίκων που ζητούν ν' αγοράσουν τα βιβλία του.

γιατί φοβάται ότι θα πλημμυρίσουν την αγορά με έκδοσιμύρια αντίτυπα, μιάς έκδόσεως τους κι' έτσι θ' αποκλείσουν τις νεώτερες εκδόσεις.

Τό γραφείο και τό σπίτι του στεγάζονται σέ μια μικρή βίλλα, έξω απ' την πόλη όπου γεννήθηκε, τό Μπόουλινγκ Γκρήν του Κεντούκυ. 'Εκεί εργάζονται οι πέντε γραμματείς του, για την ενημέρωσι και την συμπλήρωσι των νέων εκδόσεων των βιβλίων του και για τη διεξαγωγή της αλληλογραφίας του (500 γράμματα την ήμέρα κατά μέσον όσον, τό περισσότερον από φανατικούς αναγνώστες του Χίνε). 'Εκεί ο Χίνε κι' η γυναίκα του δοκιμάζουν όλες τις συνταγές που πρόκειται να περιλάβουν στή νέα έκδοσι του οδηγού μαγειρικής.

Κάποτε ο Χίνε δέχεται και παρότρωνα για την πόδησι των φαγητών ενός ρεστωράν που συνιστά και τότε πηγαίνει ο ίδιος να έξακριώσθι αν ήσαν βάσιμα ή όχι.

Τελευταίως, ο Χίνε ανήγγειλε ότι όλα τα κέρδη απ' την πώλησι των βιβλίων του θα περιέρχονται στο έξέσι στο «'Ιδρυμα Ντύνκαν Χίνε», έναν όργανισμό που θα πληρώνει τα έξοδα σπουδών για ένα αριθμό σπουδαστών των σχολών ξενοδόγων και έστιατόρων των Πανεπιστημίων του Κόονελ, του Μισσιούγκαν και του Σικάγου.

Να τώρα μερικές συμβουλές του Χίνε στους αναγνώστες του, για να εκτιμήουν τί αξίζει ένα ρεστωράν, από άποψις καθαριότητας, μαγειρικής και περιποιήσεως:

1) Βοήκατε τό τραπέζι σας ολοκάθαρο και συγκυριμένο, ή λερωμένο ακούην απ' τα άποφάνια των προηγούμενων πελατών. 2) Μπορείτε να κυκλοφορήσετε άνετα, ή τα τραπέζια είναι βαλμένα κοντά - κοντά για να γαρέσουν περισσότεροι. 3) Τα γκαρσόνια τυπούν τα πιάτα δίγως λόγος: 'Ακούγεται ο θόρυβος της κουζίνας. 4) Τό περιεχόμενόν της λίστας άναποκρίνεται με ακρίβεια στην πραγματικότητα. 5) Μήπως τα λαχανικά είναι παραιοβρασμένα κι' έχουν καταντήσι μια άνοστη μάα; 6) Είναι τα φαγητά άλατισμένα όσο πρέπει; 7) Είναι άρκετά ζεστά; 8) Τό γκαρσόνι προλαμδάνει τις έπιθυμίες σας, ή αναγκάζεσθε να του ζητήσετε νερό, όδοντογλυφίδες ή σταγυδο νερό; 9) 'Εκτελούνται γρήγορα οι παραγγελίες σας; 10) Σας φέρονται όλοι εύγενικά, έστω κι' αν δεν δοδεχέτε πολλά νόηματα; 11) 'Η τουαλέττα άπέγει, άκετά απ' την κουζίνα κι' είναι καθαρή; 12) Μήπως μυρίζει ή αίθουσα από ταγκό έζνκι; 13) Είναι όλα καθαρά, πιάτμα, τοίχοι, τραπέζο-μάνηλα, σερίστια, στολές των γκαρσονιών; 14) 'Επιτοέττα έλεύθερα ή έίσδος στην κουζίνα ή άπαγορεύεται για να μη βλέπουν οι πελάτες την άκαθαρσία της;.

Η βασίλισσα της 'Αγγλίας Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΔΙΑΔΟΧΟ

Μιά περίεργη πληροφορία

Οι αμερικανικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί έχουν ξεσπασθί κατά τις τελευταίες ήμέρες, μεταδίδοντας διαρκώς μια πληροφορία, που φαίνεται πολύ άπίθανη.

Σύμφωνα μ' αυτή ή βασίλισσα της 'Αγγλίας, ή υπτέρα της πριγκίπισσας 'Ελισάβετ, είναι έγκυος πρόκειται να γενήσι έπειτα από μερικούς μήνες. Προστίθεται, μάλιστα, ότι, κατά τις ύπαόχουσες ένδείξεις, τό παιδί που πρόκειται να γενήσθι θα είναι άγόρι!

Στην περίπτωση αυτή, ή 'Ελισάβετ, θα έπαυε να είναι διάδοχος του άγγλικού θρόνου.

Κατά τον Ουάλτερ Βίτσελ, τον σχολιαστή του ραδιοφωνικού σταθμού της Νέας 'Υόρκης που μεταδίδει συνεχώς αυτή την πληροφορία, οι ένδείξεις περί έγκυμοσύνης της Βασιλίσσης της 'Αγγλίας είναι οι ακόλουθες:

1) 'Η εξαιρετική τρυφερότης που ή 'Αννέλε Βασιλέυς έπιδείξει πρός τό σύζυγό του κατά την διάρκεια των τελευταίων μηνών.

2) 'Ότι ή Βασίλισσα άρχισε να περιποιήται περισσότερο τον έαυτό της και παρήγγειλε νέα νυχτικά, ποσ, προσθέτει ο σχολιαστής, είναι πολύ περίεργα, όπως λένε οι κύκλοι της άγγλικής άριστοκρατίας.

3) 'Ότι ή Βασίλισσα είναι μόνον 47 έτών και συνεπώς τίποτε δεν άποκλείει να γενήσθι και άλλο παιδί.

4) 'Ότι κατά τη διάρκεια των γάμων της 'Ελισάβετ ή Βασίλισσα φαίνεται πολύ κουρασμένη. Τα χαρακτηριστικά της ήσαν «τραδηνμένα» και γαριάσθηκε να έαπλωθί πολλές φορές σ' ένα ντιβάν για να ξεκουρασθί. 'Φαίνεται επίσης προσθέτει ο Ουάλτερ Βίτσελ, ότι έχει πείρανες όρέξεις. Ζητάει διαρκώς από τους μαγειρούς των άνοκτόρων σκότια πουλερικών ψυμένα με βούτυρο.

5) Μόλις τελείωσαν οι τελετές του γάμου της κόρης της, ή Βασίλισσα έφυγε άμέσως για την έξοχό όπου, σύμφωνα με τη γενομένη έπιστησι άνακούισι, θ' άναπαύθι έναν όλόκληρο μήνα.

6) 'Ο Ουάλτερ Βίτσελ προσθέτει ότι μόλις αυτή ή πληροφορία άρχισε να κυκλοφορή μετάψ των κύκλων του Λονδίνου, έπαισαν να προσέγουν πια την πριγκίπισσα 'Ελισάβετ, που πέρασε στή δεύτερη γαμψή.

Πρέπει να σημειώθι όμως, ότι οι 'Αγγλοι δημοσιογράφοι που ρωτήθηκαν σκετικα μ' αυτή την πληροφορία την διέψωσαν κατηγορηματικά με πρόσθεσαν ότι αν συνέβαινε κάτι τέτοιο οι νόμοι της πριγκίπισσας 'Ελισάβετ με τον Φίλιππο θα άνεβάλλοντο.

'Η γαλλική έφημερίς «Φράνς-Ντιμάνς», που μεταδίδει αυτές τις πληροφορίες παρατηρεί ότι ο Ουάλτερ Βίτσελ έχει μεταδώσει πολλές φορές ως σπυεας ψεύτικες είδήσεις. 'Ετσι, ανήγγειλε τρείς φορές τό θάνατο του Στάλιν και δύο φορές τη νεκροάνασσι του Χίτλερ. 'Αυτή τη φορά, όμως, προσθέτει φαίνεται, ότι ο Ουάλτερ Βίτσελ σπιοίζει πάνω σέ γερό βάσεις την πληροφορία του.

•••

Τί γονείς θ' έλάτε να είχατε; Τό 'Ινστιτούτο Γκάλλουπ άπυθνεσ αυτή την έρώτησι σέ 50.000 αμερικανόπαιδα.

Τα περισσότερα απ' αυτά άπάντησαν ότι θα ήθελαν έναν πατέρα φίλαθλο, άστειν όπως ο σπέρκρ του ραδιοφώνου και γενναίοδωρο όπως ο Άνιος Βασιλείας.

Όσο για τη υπτέρα τους θα την ήθελαν καλόβολη και λιγάκι γεροδεμένη σαν την πριγκίπισσα 'Ελισάβετ.

Τά π'ό'αξέχαστα ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Όμιλούν οι κ κ Θ. Σοφούλης, Κ. Τσαλδάρης, "Αγγελος Σικελιανός κα ο Μανώλη Καλομοίρης

«...Ι άναμνήσεις είναι ο ώραιότερος παράδεισος για τον άνθρωπο», έχει γράφει ο Γκαίτε.

Κι' είναι αλήθεια. Όραιοι ή άσχημοι χαρούμενοι ή πονεμένοι, οι άναμνήσεις είναι πάντα μια άνεξάντηλη πηγή συγκινήσεων.

Στό μεγάλο καρνέ των άναμνήσεων κάθε θνητού ή γιορτή της Γεννήσεως του Θεανθρώπου, έχει πάντα μια θεσι ξεχωριστή...

— Ποιά υπήρξαν τα πιο άξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής σας;

Να λοιπόν τό έρώτημά μας, έρώτημα που μπορεί σκίζοντας τό χρόνο τό παραπέτασμα ν' άνοιξη την πύλη των περασμένων να μας οδηγήσι, μέσα από χίλια δρομάκια σέ ξεχασμένους όμορφους ώρες, να ζωντανέψι στιγμές που σκεπαστηκαν από τό σάχητι της λήθης, να κάνουν τα μάτια μας να θολώσουν από συγκίνησι να πλημμυρίσι την ψυχή μας με τό κύμα της νοσταλγίας.

Κυβερνήτες άρχηνοί κομμάτων, άκαδημαϊκοί, κ.λ.π. είναι τά θύματά μας!

Στην άρχή άρνούνται ν' άπαντήσουν. Δεν θυμούνται, δεν έχουν καιρό κ.λ.π. κ.λ.π.

Μα στό τέλος θυμνήθηκαν όλοι. Κι' αυτό γιατί, αν όπως λέει ο Καμφούκιος «ή εύγένεια είναι ένα χρυσό κλειδί που άνοίγει όλες τις πόρτες», ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» είναι ένα μαγικό όνομα που άνοίγει όλα τα στόματα.

Αρχίζουμε από τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως κ. Θ. Σοφούλη.

Ο Νέστωρ των πολιτικών μας όταν πρωτάκουσε την έρώτησι μας «ποιά ήσαν τα πιο άξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής σας» μάς άπάντησε:

— Βρέ άξιους! Πού θέλεις, παιδί μου να θυμάμαι ένώ ποιά ήταν τα πιο άξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής μου από έναν αιώνα που πέρασε;

Αλλά έπιμενουμε. Κι' έτσι όταν μάς δέχτηκε ένα πρωινό στό σπίτι του μάς είπε:

— Θυμήθηκα για ν' απαλλαγώ από σένα!... Κι' έπειτα σαν να μονολογούσε, πρόσθεσε:

— Στην Εύρηπη όπου εσπούδασα περνούσα ώραιο Χριστούγεννα...

Κάποιος φίλος του κ. Προέδρου, που μάς συνώδεσε, επενέβη χιμονετώντας:

— Την εποχή του Βισμαρκ, κ. Πρόεδρε;... Μα ο κ. Σοφούλης άπάντησε μ' έτοιμότητα:

— Ήταν απ' τους καλύτερους συμμαθητάς μου ο Βισμαρκ, για να ξέρης!... Χαμογελάει κατόπιν με καλωσύνη και συνεχίζει:

— Λοιπόν τό πιο άξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής μου ήσαν τα Χριστούγεννα που πέρασα στην πατρίδα μου τό χρόνο που έγινε ή ένωση της Σάμου με την Ελλάδα. Γύρσα απ' την Αθήνα στή Σάμο ύστερ από χρόνια γιατί οι Τούρκοι μ' είχαν καταδικάσει εις θάνατον. Τό νησί όλο παραληρούσε από ένδοσιασμό. Γιόρτασα με τους πέλους μου την συντροφιά στον άγωνα μας για την ένωση της Σάμου με την Ελλάδα, τα Χριστούγεννα εκείνα. Δεν ένθυμούμαι να ένιωσω ποτέ άλλοτε τη συγκίνησι που ένιωσα εκείνες τις ήμέρες.

— Καμιά χαρακτηριστική λεπτομέρεια κ. Πρόεδρε; ρωτάμε.

— Λεπτομέρεια; Πού να θυμηθώ, παιδί μου. Κι' αυτό πώς τό θυμήθηκα είναι... περίεργο!

Είναι ή ώρα να φύγουμε. Ευχόμεθα στον κ. Σοφούλη καλά Χριστούγεννα και τραβούμε πρός αναζητήσιον του 'Αντιπροέδρου της Κυβερνήσεως κ. Κ. Τσαλδάρη.

Όταν ο Αντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως πρωτάκουσε στους διαδρόμους της Βουλής τό έρώτημά μας άπάντησε συνάναγνίζόμενος τον κ. Σοφούλη:

— Πού να θυμάμαι βρέ παιδί μου... Μου φαίνεται πως όραν άνθρωπος ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»! Δεν θα σας πω τίποτε!

Τέλος θυμήθηκε. Κι' ένα βράδυ στό γραφείο του, στό Πολιτικό Γραφείο, μάς διηγήθηκε τό έξέσι:

— Τα πιο άξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής μου ήσαν τα περουνιά, τα Χριστούγεννα του 1946. Τό πέρασα σέ μια μικρή πόλι του Καναδά στό Σίδνεϋ, όπου σταμάτησε τό αεροπλάνο μάς. 'Η χιονισμένη μικρή πολί-

τεία είχε μια εξαιρετική γραφικότητα. Γιόρτασα τα Χριστούγεννα με όμογενοίς έγκοσπετημένους στό Σίδνεϋ που με περιποιήθηκαν εξαιρετικά. Ήταν μια άλπομόνητη βραδυά για μένα εκείνα τα Χριστούγεννα στή μακρινή πολιχνη του Καναδά, μακριά από την πατρίδα μας αλλά κοντά σ' έλληνικές καρδιές που είχαν τον ίδιο παλμό με τη δική μου...

»Όμολογώ τελειώνει ο κ. Τσαλδάρης πώς εκείνο τό βράδυ έννοιωσα μια από τις μεγαλύτερες και άγνότες συγκινήσεις της ζωής μου.

Πηγαίνοντας για τό σπίτι του κ. Άγγ. Σικελιανού έννοιωσα θά τον έβλεπα εύκολα. Άλλά λογάριζα χωρίς... τη γυναίκα του: Κέρβερος όσωτός. 'Ο κ. Σικελιανός κυκλοφορεί αυτές τις ήμέρες τό «Θάνατο του Διγενή» κι' έπειδή είναι άπασχολημένος ή σύζυγός του δεν άφήνει κανένα να τον ένόκλησι.

Αυτό βέβαια δεν ίσχυσε έν τέλει για μάς. Κατωρθώσαμε να δούμε την ποιητή του «Αλαφροκίωτου» και να του θεσούμε τό έρώτημά μας.

— Τα πιο άξέχαστα Χριστούγεννα της ζωής μου, μάς λέγει, τό πέρασα τό 41. Τι ήτανε τό 41 για την Ελλάδα δεν χρειάζεται να σας τό πω. 'Η Ελλάδα όλόκληρη ήταν στό σταυρό, κατότανε, πεινούσε. 'Ανάμεσα στους πεινούμενους τέλεια πεινούμενους τη νυχτιά της γεννήσεως του Θεανθρώπου ήμουνα κι' έγώ. Ναι ή γυναίκα μου κι' έγώ, δεν είχαμε φάει έπί δύο ήμέρες! Έκείνη τη νύχτα ζεσάναμε μόνον ένα τσάι. Αυτό ήταν τό γεύμα και τό δείπνο μας! Έπειτα τραβήχτηκε στό γραφείο μου ντυμένος μ' ό τι είχα βαρύτερο γιατί κρύωνα πολύ. Με περνούσε ή ανατριχίλα της γύρω μου τρανυδίας περαιοότερη απ' τό κρύο. Κι' έξαφνε πήρα την πέννα — ήσαν περασμένα μεσάνυχτα — κι' έγραψα τό «Διόνυσος επί Λίκνυς». 'Αν θέλει κανείς να γνωρίσι καλύτερα τί σκεφτηκε και τί έννοιωσα τη νύχτα αυτή των Χριστουγέννων ίσως άξίζει να τό διαβάσι...

Ο μεγάλος μας μουσουργός κ. Μαν. Καλομοίρης μάς δέχεται πρόθυμα, αλλά, δεν θυμάται κι' αυτός τίποτε τό ξεχωριστό, τίποτε τό έκτακτό από τα Χριστούγεννα της περασμένης ζωής του.

— Όσο κι' αν προσάψω μάς λέει, δεν μπορέσα να βρω τίποτα τό ξεχωριστό. Καθώς μάλιστα γιορτάζω και τό όνομά μου τα Χριστούγεννα περνώ πάντα αυτή τη γιορτή ήoux με τους δικούς μου, χωρίς περιπέτειες. 'Οστόσο... θα σας πω κάτι.

Σκέπτεται λίγες στιγμές και συνεχίζει:

— Στο παιδικά μου χρόνια στή Συώνη, καθόμουν με τη γιαγιά μου στό κατώφλι και περιμένα τα παιδιά να ρέουν να πούν τα κάλαντα. Μα τό είδα να πηγαίνουν στο άντικρύνό σπίτι όπου καθόταν μια άναθώατη οικογένεια καθολικών «λεβαντινών», που μ' άναπούσαν μάλιστα πολύ και με φιλεύανε όποτε με βλέπανε λογίων. Ξαχωρώτα και καλούδια. Δεν ξέρω όμως γιατί εκείνη την ώρα έζήλεσα πού τό παιδί πηγαίναν πρός τό σπίτι των γειτόνων μας και τους ώφνασα δύνατο φουρκισμένος:

«— Μην πάτε εκεί είναι φράγκοι αυτοί δεν γιορτάζουν. Έλάτε σέ μας!». «— 'Η καλή μου νενέ, συνεχίζει γελώντας ο κ. Καλομοίρης, μου έκλεισε τό στόμα και μου έπιασε λιγάκι αυτιά!».

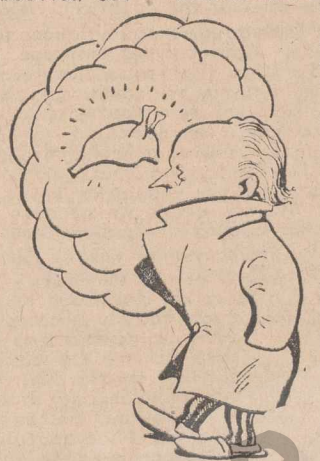
«— Γιατί μιλές έτσι Μανώλη, για τους καλούς αυτούς ανθρώπους που σ' άγαπάνε τόσο; Δεν ξέρεις πως ο Χριστός γεννήθηκε για όλο τον κόσμο; Έσκιψα τό κεφάλι μου ντροπισμένος και ζεσάσα σ' άναφυλλιά. Κι' από τότε, άναθυμάμαι τό λόγια της άξέχαστης νενές μου! Πώς είμαστε όλοι άδέρφια και πως ο Χριστός γεννήθηκε για όλο τον κόσμο.

ΗΛ. ΑΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

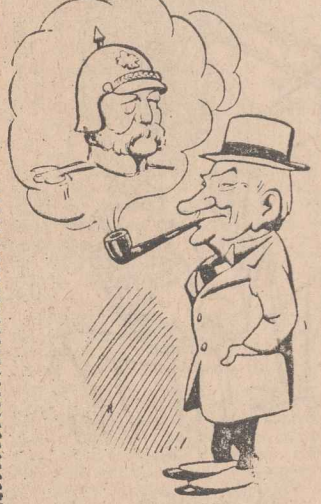
ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ



Κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ



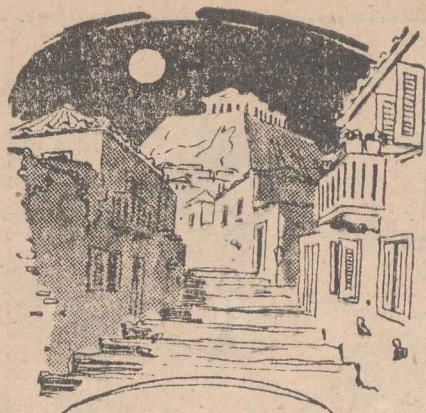
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ



ΣΟΦΟΥΛΗΣ



ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ



ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Το πρώτο Χριστουγεννιάτικο δέντρο

Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο στάς Αθήνας το εσήμαναν και το καθιέρωσαν ως έθιμο απ' τη δικιά τους πατρίδα, οι Βαυαροί στα χρόνια του Όθωνος. 'Αλλά το πρώτο δέντρο των Χριστουγεννίων που στήλθηκε απ' τους έπιφανείς λογίους των Αθηνών στα πρώτα χρόνια του Γεωργίου Α' απαντάται στον «Παρνασσό» την τελευταία εβδομάδα του Δεκεμβρίου του 1877, δηλαδή δώδεκα χρόνια απ' την εποχή που ιδρύθηκε ο «Παρνασσός» και πέντε περίπου χρόνια μετά την ίδρυση της νεοκτιστής Σχολής των Απώρων Παίδων.

Ίδρυται του φιλολογικού Συλλόγου του «Παρνασσού» ήταν οι αδελφοί Λάμπρου (υιού του παλαιού νομισματολόγου Π. Λάμπρου) ο Π. Φέοτος ο Νικόλαος Πολίτης, ο Εισαγωγικός Αρσένιος, ο Έμ. Ροΐνης, ο Θο. Αγγελόπουλος, Αθανάσιος ο Ι. Αθανασίου, ο Αγγελος Βλάχος και πολλοί άλλοι νεαροί λογίοι της εποχής εκείνης (1865) που απέδλεψαν να βελτιωθεί η διανοητική και κοινωνική κατάσταση του λαού.

Σιγά-σιγά ο «Παρνασσός» άρχισε, μετά το 1875, να συγκεντρώνει όλους τους καλύτερους ανθρώπους των γραμμάτων και της επιστήμης κατά δε το φθινόπωρο του 1877 εξέλεξε επίτιμο πρόεδρό του ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, ο περιφημος ιστορικός συγγραφέας, που έγινε και τακτικός επισκέπτης του έσπερινού «έντευκτορίου» του Συλλόγου, που ήταν, τότε, στις βόξες του.



Κ. Παπαρρηγόπουλος

Μετά τη διδασκαλία του στο Πανεπιστήμιο — ήταν καθηγητής της Ιστορίας — ο Παπαρρηγόπουλος πήγαινε στον «Παρνασσό» όπου τον περίμεναν πολλά μέλη και άλλοι καλεσμένοι για να τον ακούσουν να διηγείται πολλά και διάφορα ενδιαφέροντα ιστορικά θέματα με την άσπαστη γλώσσα που διέκρινε τις διηγήσεις του. Ξαπλωνότανε συνήθως σε μια πέτσινη πολυθρόνα του γραφείου του Προέδρου και άνοιγνόντανε τον καφέ του, τον ξεγνούσε καμιά φορά παρασυρμένος από κάποια χιουμοριστική διήγηση, του γιά τη ζωή του Όθωνος και της Αμαλίας και τ' αττιολικά ήθη των κατεταναγών υπασιπιστών, που υπηρέτησαν κατά καιρούς, στο παλάτι Ανάκτορο της πλατείας του Συντάγματος.

Όταν, κατά το 1877, έγινε λόγος στην Έφορεία του Συλλόγου, για τας ανάγκες της νεκτερινής Σχολής των Απώρων Παίδων, ο ποιητής Σπυριδών Βασιλειάδης που ήταν και ο ιδρυτής της, έπρότεινε να γίνει

στον «Παρνασσό» μια Χριστουγεννιάτικη εορτή της οποίας οι εισπράξεις να διατεθούν αποκλειστικά γι' αυτόν τον σκοπό.

Η βάση της εορτής αυτής που έγινε τότε άνημερα των Χριστουγεννίων ήταν λαγείο με κέοδη διάφορα αντικείμενα. Για πρώτη φορά Χριστουγεννιάτικο δέντρο, στήλωθηκε καταμεσής στη μεγάλη αίθουσα και φωτίστηκε με κεριά και στολίστηκε καλλιτεχνικά και προκάλεσε τον θαυμασμό του κόσμου που νέμισε, τότε, το κτίριο του «Παρνασσού».

Ο Παπαρρηγόπουλος, όμως, αναγκάστηκε μόλις είδε κομμένο από την Πάσηνθα το πρώτο έλατο στην μεγάλη αίθουσα. Και ξέροντας ότι ο Βασιλειάδης ήταν ο όργανωτής της εορτής αυτής, δεν κρατήθηκε και του φώναξε:

— Όποια βαρβαρότητα!

— Άλλ' η αναγκαιότητα του σοφού καθηγητού ήταν, τότε, «φωνή βοώντος κλη», διότι το ναιστουγεννιάτικο έθιμο του δέντρου είχε διαδοθή στην Αθηναϊκή κοινωνία και κάθε παρουσίαση Χριστουγεννίων δλόκληρα φορτώματα από έλατα, έφταναν στην Αθηναϊκή αγορά, για να στολίστουν όχι μόνο αίθουσες ιδιουμάτων και σπιτιών με το δέντρο, αλλά και υπακάλικα άκούη που τρυλούσαν... φέτα Παρνασσού και γιαούσι της Γκιώνας.

Στον «Παρνασσό» την ίδια εποχή έυάγετο και ο Άχιλλεύς Παράσχος κατά των νεορών όπαδών της δημοτικής γλώσσας.

Ο ξεθυσιασμένος ρωμαντισμός, τότε, είχε πάρει άσυγκράτητο κατήφορο, και οι νέοι άνθρωποι των γραμμάτων προσπαθούσαν να πετύχουν την κατώγηση των υπερσυντελικών και των παρακειμένων που εξακολουθούσαν να μαστίζουν τα ελληνικά γράμματα. Άγώνας σκληρός και έπιμνος.

Ο Παράσχος, για τους προοδευτικούς αυτούς νέους των γραμμάτων φούντωνε και έλεγε ότι δεν άζειλε να προσέχη κανείς αυτά τα «άνοητα παιδαρέλια» που:

«... όποιος γυρίσει και τα ίδια ξεραίνεται απ' τα γέλια!»

Τα ίδια έλεγε και ο άδελφός του, ο Γεώργιος Παράσχος, που δεν έννοούσε να ξεφύγει απ' τα «πάτρια» και γι' αυτό υάλισα έπέμενε να φορέει και φουσταέλλα, με την όποια κατέθηκε και στον τάφο.

Και οι δύο άδελφοί, ήταν μέλη του «Παρνασσού», όπου και διάβαζαν κάθε τόσο τα καλύτερα ποιήματά τους, μόλις τάνοσαν. Κάποτε, όμως, ο Γεώργιος Παράσχος σταμάτησε να δημοσιεύει ποιήματα και ένα Βράδυ, ρώτησαν, στον «Παρνασσό» τον Άχιλλέα:

— Τι έγινε ο Γιώργος; Καλά είναι;

— Άναστενάζοντας, τότε, ο Άχιλλεύς αποκρίθηκε:

— Εύτυχής ο Γεώργιος! Δεν τα γράφει πλέον τα ποιήματά του, τα γεμιάζει!

Απ' τους νεωτεριστές του «Παρνασσού» περισσότερο ένεχλούσαν τον Άχιλλέα Παράσχο, οι τότε νεαροί δημοτικιστές Κωστής Παλαμάς και Γεώργιος Δροσίνης.

Κι' έλεγε γι' αυτούς ειρωνικά: — Και ποιοί είναι αυτοί; Ο Κωστάκης κι' ο Γιωργάκης! Ο μόνος τρόπος για να τους περιμαζέω είναι να τους πάρουν καραμέλλες, για να ήσουνάσουν!

Γενικά ο Άχιλλεύς Παράσχος, δεν ναριζόταν στους νέους ποιητές.

Μιά μέρα έκανε τον περίπατό του στην Πλατεία του Συντάγματος, όταν έαφνικά, τον προσήγγισε ένας από τους νεαρούς ποιητές της εποχής εκείνης ο Εύνειος Λάης και άρχισε να του άπαγγέλλη ένα ποιήμα του... φοικτόν και άπαισίον.

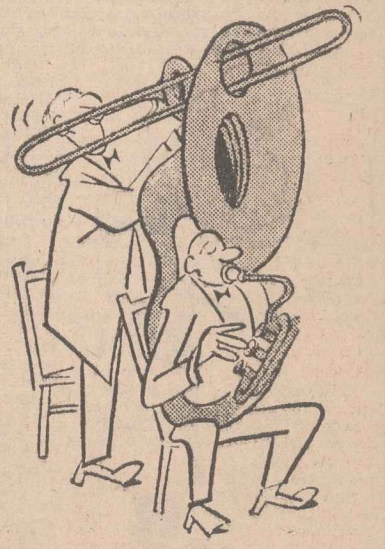
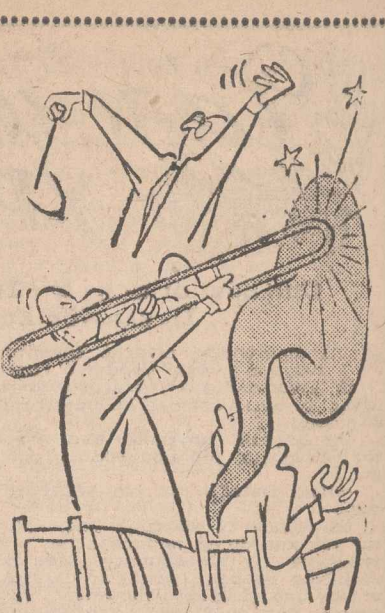
Ο Παράσχος τον άκουγε ύπομνητικά.

Ο Λάης είχε πάρει φόρα.

Στο τέλος, όμως ο Παράσχος δεν κρατήθηκε, έννευσιόθηκε, έχασε πιά την ύπομνητή του, σταμάτησε και φώναξε στο νεαρό ποστάστο, καλαμπυρίζοντας:

— Λάης... Λάης... σιλάς!...

Δ. ΓΑΤ.—



ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ



Οι διαταγμοί της αγάπης

Μου γράφει η «Μυστηριώδης καρδιά»: «... Άφου άκούσω την έξομολόγησή των νέων που ένδιαφέρονται για μένα πάντα καποιν γίνονται σκεπτική, διατάζω ν' άπανητώ το ναί! Πάντα άρνόυμαι άν και έξρω ότι μ' αυτό που κάνω μεγαλώνω το κενό που αισθάνομαι μέσα μου. Ένω έπιζητώ τον έρωτα και με μιά λέξη μου ίσως θα εύρισκα την εύτυχία έν τούτοις τον άρνόυμαι πάντοτε. Δίνω για τον έαυτό μου την εζήγηση ότι είμαι δειλή, φοβάμαι τον έρωτα... Και για μένα είναι μια δυστυχία μεγάλη, αυτό που μου συμβαίνει...»

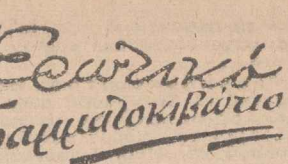
Καταλαβαίνω την περίπτωση σας ή, άν θέλετε, τη «δυστυχία σας» σας, αγαπητή φίλη. Είναι μια δυστυχία από εκείνες που τις δημιουργεί ο άνθρωπος ο ίδιος, με τις άδουλίες του και κάποτε και με τις άδυναμίες του ή τις άτέλειές του. Πρέπει να την υπερνικήσετε άπ' την άτέλεια, όρο βέβαια είναι δύσκολον άπ' την ανθρώπινη φύση. Και όχι φυσικά άρρηλότητα και έπιπόλαια. Δεν θα πρέπει, δηλαδή, να κάνετε το βήμα από την τωρινή σας κατάσταση στην καινούργια άψηφισα κι' άτόχαστα. Πρό πάντως βάλετε ένα σκοπό στη ζωή σας παραμερίζοντας όλους τους πειρασμούς διαταγμών — γιατί υπάρχουν και οι χοροί — με την ιδέα πως άμα τον φθάσετε θα είστε εύτυχισμένη. Κάποιος θα ύπάρχη που να σας εμπνεύ να σας τρελάει περισσότερο. Μου φαίνεται ότι άν προχωρήσετε μ' αυτό τον τρόπο θα ήπτε και θα καταλάβετε ότι η σημερινή δυστυχία σας δεν είναι από αυτές που θεωρούνται μεγάλες. Δεν είναι τίποτε πάρα πάνω από ένα κοινό και άσημαντο άτύχημα.

Έναν που αγαπά το γλυκά (;) Ένταυθα: «Οχι δεν νομίζω ότι θέλετε να με γελοάσετε. Και παραδέχομαι ότι δεν με κοροϊδεύετε όταν μ' έρωτάτε: «Πώς θα βγάλω άπό το μυαλό της αγαπημένης μου ότι το φίλημα δεν είναι «μετάδοσι μικροβίων», καθώς μου το λέει και το πιστεύει;» Αναρωτιέμαι όμως κι' εγώ μήπως σας κοροϊδεύει; Γιατί σκέπτομαι, άν αύριο, με το καλό παντρευτείτε την αγαπημένη σας, ποιά γνώση, άραγε, θα έχη για το φίλι τότε; Λέτε να μην αλλάξη ιδέα; Νέχετε την γενναιοδωτία να το έακριβώσετε με τον τρόπο αυτό; Εας το λέω οοδαρώστα, χωρίς κι' εγώ, να σας κοροϊδεύω!

Πνευμένη Καρδιά! Μην είθετε μετανιωμένη. Καλά κάνετε. Έπρεπε να πάτε άπ' το άχι στον κύριο που σας έγκατέλειψε έστω και προσωρινά για να περάσει κάμποσους καιρό μαζί με την καλύτερη φίλη σας (!) Το άχι αυτό είναι σωστό, είναι όρθό. Άν δεν το λέγατε θα πηγαινόατε αντίθετα προς τη συνείδησή σας, ίσως, και την ήθική.

Πληγωμένα ότερα:

Άκούστε, φίλε μου ή μεγάλη



Ερωτικό τραγικόκιβώτιο

άπαισιόδοξα σας θα σας εινε πάντα ο χειρότερος σόμβουλος. Μου φαίνεται μάλιστα, τόσο άσυμβίβαστη με το επάγγελμα που διαλέξατε! Πρέπει ν' αλλάξετε μερικές ιδέες σας και να τις αντικαταστήσετε με άλλες, πιο σίαιόδοξες, που θα σας υποβάλλουν την έλπίδα και θα σας μάθουν την έγκληση. Μα έπιτρέπεται σε σας επειδή δεν έλάβατε άπάντησι στα δυο γράμματά σας να μην βλέπετε άλλη για σας διεξόδο άπ' την «άνωμολα προσηγορία» του άεροπλάνου;... Πριν άπ' όλα ξέρετε ότι ύπορπσε να σας άπαντήση και δεν το έκανε; Γιατί δεν κάνετε λίγη ύπομνη να την ήπτε, όταν με το καλό γυρίσετε εδώ, και να της μιλήσετε. Έγώ πιστεύω, άπό όσα μου γράφετε σκετικά, ότι δεν θα έχετε άρνητική άπάντησι. Το πιστεύω γιατί οι προθέσεις σας είναι ειλικρινείς και τίμιες. Και αντίστροφοντας τους στίχους του ποιητού θα σας έλεγαν: «Ύπάρχει για σας και πλοίο, ύπάρχει όδο...» Μην άπελπιζόσαστε μόνο με την φαντασία σας!

Άθήνα μικρούλα: Μου γράφετε: «Έχω συναντήσει πολλά πράγματα και νομίζω ότι έξρω πάρα πολύ καλά τους άνδρες». Άλλά τότε το ψευδώνυμό σας είναι κάπως άσυμβίβαστο με την πείρα σας. Άς είναι. Τώρα για να δούμε θα

Κόκκινο Λουλούδι, Θεσσαλονίκη: Χωρίς να χάνε-



ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΣΕ ΤΗΝ ΤΟΛΜΗ ΤΗΣ

Αυτή η κοπέλα τόληψε να περάσει πριν από λίγο καιρό άπό μια φτωχική συνοικία των Παρισίων, φορώντας μακρύ φούστο. Οι γυναίκες της γειτονιάς λοιπόν, έννευσιόθηκαν τόσο πολύ ώστε την άρχισαν με τις... υτομάτε! Σε λίγο άμως όταν τους τελείωσαν οι υτομάτες της έπέτεθσαν με τα χέρια και της κομπιάσαν το πανάκριβο φορέμα της με τη δικαιολογία ότι δεν μπορούν να φορέουν μεοικές κυρίες 40.000 φράγκα για ένα φορέμα τη στιγμή που τα παιδιά των άπώρων τάξεων δεν έχουν ποσούτα να φορέουν!

συμφωνήσουμε με ό,τι θα σας πω για την τελευταία γνώριμία σας; Πώς πρέπει να την διατηρώτε, άλλα μόνο στο επίπεδο της άπλης φίλης έως ότου εξακριβώσετε καλύτερα τις πραγματικές διαθέσεις της;

Μαίρη Γ. Κ. Ένταυθα: Γιατί θέλετε — κι' αυτό το κακό είναι γενικό όπως βλέπω στα περισσότερα γράμματα που παίρνω — να περιπλέκουμε τα άπλά ζητήματα για να τα ξεμπλέκουμε ύστερα με έπιχειρήματα, με έξηγησης και αναλύσεις;... Έδώ το ζήτημά σας είναι άπλούστατο: ο άγαπημένος σας θα μετατρέψη τα λόγια σε έργα. Με άλλα λόγια πρέπει να εκπληρώση την ύποσχεσί του που αυτή σας έκανε να τον έμπιστευτείτε και να του άφοσιωθείτε άπόλυτα. Πώς γίνεται αυτό; Μα ύποθέτω να το ξέρετε και να το καταλαβαίνετε, γιατί δεν είσθε μικρή πιά. Πρέπει, λοιπόν, ο έκλεκτός σας να σας ζητήσει άυσιον άπό τους νονείς σας. Θα μου πείτε ότι θέλει ένα — δυο χρόνια για να πάρη το δίπλωμά του. Να πάρη και το δίπλωμα. Σ' αυτό οι δικοί σας δεν θα έχουν καμμία άντίρρηση νομίζω όταν, υάλιστα τους μιλήσετε και εείς. Όταν γίνη αυτό όλα τελειώνουν κατά τον ώραιότερο τρόπο. Κι' άν δεν γίνη και άναβληθούν τα πάντα «δ'ι' ευθετώτερον χρόνον»; Έ τότε, κι' εγώ δεν ξέρω τί να σας πω. Κρίνετε και εείς μόνη και άποφασίστε. Ύπάρχουν και λύσεις εξαναγκαστικές. Καμμία φορά κι' αυτές σε καλό βγαίνουν...

Αμερικάνο: Πώς τα καταφέρατε να άναγνώσετε ένα άνθρωπο που μόλις χέρε παντρεύτηκε; Αυτά δια Αμερικάνο, ούτε στήν... Αμερική δεν συμβαίνουν! Χάθηκαν για τα 18 χρόνια σας όλοι οι νέοι — οι άνύπαντροι — άπό το πρόσωπο της γης:

Φλοιοδον Κύκνον, Εύμοιον Ίθακην: Πορεύνηστε την άποστολή της στήλης αυτής. Άποδείξει πως μου ζήτητε να σας φέρω εις έπαση με τρεις νεαρές κοπέλες στις όποιες άπάντησα ήδη στη σελίδα αυτή.

Όίλοι μου, λυψάμει που δεν θα μωρεώω να σας φανώ χρήσιμος. Δεν κάνω συνοικεία! Άλλά και κάτι άλλο θα ήθελα να σας πω άκούη: Πώς ξέρετε ότι η άπάντησί μου έκείνη προοριζόταν για τις τρεις νεές που σας ένδιαφέρουν; Θα μου πείτε, ίσως ότι το φανταζόσαστε με θετικότητα επειδή η περίπτωση είναι άπαράληκτη με τη δική σας την περίπτωση. Να όμως ότι και ένός τέτοιας φαντάζεται το ίδιο υαζί με σας. Παραθέτω τις πρώτες γραμμές της έπιστολής του:

«Ίθακη 1 Δεκεμβρίου 1947

Αγαπητέ Ρωμαιο,

Προσέξτε φυλλομετρώντας τον άναητό «Θησαυρό» (αριθ. φύλλου 469) κατά τυχόν έπρεσε η υατιά μου σε μια στήλη του γραμματοκιβωτίου και που φάνηκε πως τα γραφόμενα έκει, ως άπάντησι σου σε τρία κορίτσια γύρω των 17 έτών ένδιαφέρον ένενα. Έμμένα και δυο άλλους κ.λ.π.»

Ο έπιστολογράφος μου — που κι' αυτός εν συνέχεια μου ζητάει, ευέννεότερα όμως, μεοικές έξηγησης, στις όποιες πάλι λυψάμει πως δεν θα μωρεώω να άπαντήσω — ύπογράφεται: «Ο Ένας άπό τους τρεις». Αυτός ο «Ένας» είναι ο τέταρτος που παρουσιάζεται και είναι ξεχωριστός άπ' τους άλλους τους πρώτους όπλοδή που έχουν το ψευδώνυμο «Ολοισόος», «Κυκνος» και «Εύμοιος». Άποτε έγιναν τέσσερις οι ένδιαφερόμενοι και μαζί με τους άλλους δυο, που δεν θέλησαν ή δεν άποφασίσαν να νοθεύουν, έχουμε, το όλον, έξι...»

Ό, πόσοι είναι, φρικτά και τρεμεί η καρδιά!

Κορίτσια που βρίσκονται σε άμνηστία: Περισσότερο είμαι της γνώσης να κάνετε ύπομνη. Οχι βέβαια για πολύ καιρό άκούη, μα για ένα χρονικό διάστημα λογικό, που εείς ή ίδια θα κρίνετε πόσο θα πρέπει να είναι. Κι' αυτό σας το συνιστώ επειδή έχω μιά

τε καιρό πηγαινετε να την βρείτε. Είναι λίγες οι κοπέλες που μιλάνε και σκέπτονται τόσο ώραιο, τόσο ειλικρινά και τιμια για την άγάπη.

Πλούταρχος Γ.: Που θυμηθήκατε τώρα την παιδική σας φίλη των 10 χρόνων; Βέβαια άπό τότε πέρασαν τα χρόνια γοργά και σας φαίνεται σαν να ήταν χέρε άκούη που πεζιζατε υαζί, στην γειτονιά το «δαχτυλιόκι». Τώρα όμως έχουν αλλάξει έντελώς οι συνθήκες ή ή σκηνοθεσία άν προτιμάτε, της ζωής σας και της ζωής της. Και θα πρέπει α αυτές να προσεμοσώθετε άρχίζοντας πάλι άπ' την άρχή σαν να γνώριζήκατε χέρε με την κοπέλα. Έτσι θ' άντικρύσετε τα πράγματα και θα προχωρήσετε.

Στρατ. Δ. Δ. Θ.: Κολά σκεπτόσαστε. Πρέπει να την συγχωρήσετε. Είναι ή υπτέρα του παιδιού σας, που όσο καιρό λείπετε, αυτή το φροντίζει με το μεγαλώς. Η «γειτονιά» άς λήπ τη ιστορία και τις ιστοριορίες της. Σεις δεν θα τις προσέξετε, θα κυττάζετε το παιδί σας και τη ζωή σας. Έτσι και το κοινοσημολό θά στοματηρή και εείς θα έχετε κάνει μια θάραση πράξη.

Αμερικάνο: Πώς τα καταφέρατε να άναγνώσετε ένα άνθρωπο που μόλις χέρε παντρεύτηκε; Αυτά δια Αμερικάνο, ούτε στήν... Αμερική δεν συμβαίνουν! Χάθηκαν για τα 18 χρόνια σας όλοι οι νέοι — οι άνύπαντροι — άπό το πρόσωπο της γης:

Φλοιοδον Κύκνον, Εύμοιον Ίθακην: Πορεύνηστε την άποστολή της στήλης αυτής. Άποδείξει πως μου ζήτητε να σας φέρω εις έπαση με τρεις νεαρές κοπέλες στις όποιες άπάντησα ήδη στη σελίδα αυτή.

Όίλοι μου, λυψάμει που δεν θα μωρεώω να σας φανώ χρήσιμος. Δεν κάνω συνοικεία! Άλλά και κάτι άλλο θα ήθελα να σας πω άκούη: Πώς ξέρετε ότι η άπάντησί μου έκείνη προοριζόταν για τις τρεις νεές που σας ένδιαφέρουν; Θα μου πείτε, ίσως ότι το φανταζόσαστε με θετικότητα επειδή η περίπτωση είναι άπαράληκτη με τη δική σας την περίπτωση. Να όμως ότι και ένός τέτοιας φαντάζεται το ίδιο υαζί με σας. Παραθέτω τις πρώτες γραμμές της έπιστολής του:

«Ίθακη 1 Δεκεμβρίου 1947

Αγαπητέ Ρωμαιο,

Προσέξτε φυλλομετρώντας τον άναητό «Θησαυρό» (αριθ. φύλλου 469) κατά τυχόν έπρεσε η υατιά μου σε μια στήλη του γραμματοκιβωτίου και που φάνηκε πως τα γραφόμενα έκει, ως άπάντησι σου σε τρία κορίτσια γύρω των 17 έτών ένδιαφέρον ένενα. Έμμένα και δυο άλλους κ.λ.π.»

Ο έπιστολογράφος μου — που κι' αυτός εν συνέχεια μου ζητάει, ευέννεότερα όμως, μεοικές έξηγησης, στις όποιες πάλι λυψάμει πως δεν θα μωρεώω να άπαντήσω — ύπογράφεται: «Ο Ένας άπό τους τρεις». Αυτός ο «Ένας» είναι ο τέταρτος που παρουσιάζεται και είναι ξεχωριστός άπ' τους άλλους τους πρώτους όπλοδή που έχουν το ψευδώνυμο «Ολοισόος», «Κυκνος» και «Εύμοιος». Άποτε έγιναν τέσσερις οι ένδιαφερόμενοι και μαζί με τους άλλους δυο, που δεν θέλησαν ή δεν άποφασίσαν να νοθεύουν, έχουμε, το όλον, έξι...»

Ό, πόσοι είναι, φρικτά και τρεμεί η καρδιά!

Κορίτσια που βρίσκονται σε άμνηστία: Περισσότερο είμαι της γνώσης να κάνετε ύπομνη. Οχι βέβαια για πολύ καιρό άκούη, μα για ένα χρονικό διάστημα λογικό, που εείς ή ίδια θα κρίνετε πόσο θα πρέπει να είναι. Κι' αυτό σας το συνιστώ επειδή έχω μιά

οσες γνωρίσω και να συγχωρώ και προσωπικώς.

Φλογισμένο Πέλαγος Βόλον: Το μόνο που σας μένει τώρα είναι να παντρευθείτε και να γίνετε παππάς. Έρωτας και βλεψίσεις σαν τις δικές σας δεν ταίριαζουν. Αυτό το ζέρετε καλύτερα από μένα.

Σ.Ο.Σ. Καλάμας: Μην εγκαταλείψετε την αρραβωνιαστικιά σας. Έχετε τρία χρόνια που άσπιώσατε, αρραβωνιαστίκατε κι' έπειδη βρέθηκε μπροστά σας μια τσακίνα σκέπτεσθε να εγκαταλείψετε την κοπέλλα που σας χάρισε τόσες γλυκές στιγμές. Όχι, αυτό δεν είναι σωστό. Διχάτε τον πειρασμό και παντρευθείτε το ταχύτερο.

Τζούλιαν: Δεν έλαβα άλλο γράμμα. Ίσως να χάθηκε. Γράψε μου πάλι και θα σου απαντήσω, αφού έξ' άλλου είναι και τόσο ενδιαφέρον το ζήτημά σου.

Λυπητερή Φλογέρο Ιωάννινα: Είμαι ο μόνος προστάτης της αυτής τη στιγμή. Λοιπόν, αφού έχεις μια καλή δουλειά και αφού την αγαπάς να την παντρευτείς για να γίνετε και οι δύο σας ευτυχισμένοι.

Ζήτησέ με: Ασφαλώς κάτι κρύβεται κάτω απ' αυτές τις υποσχέσεις. Να εξιχνιάσεις το παρελθόν τη σημερινή κατάσταση το χαρακτήρα κι' έπειτα ν' αποφασίσεις. Εκτός αν, εσύ, είσαι τόσο καλός και τίμιος που για να μη σε χάσουν σου προσφέρουν τόσα πολλά.

Πληγωμένην μαθητρίοϋλα, 934: Από όσα μου γράφετε φαίνεται ότι ο νέος αυτός έχει ένα τιμίο και ευγενικό χαρακτήρα επομένως πρέπει να έχετε γι' αυτόν μια πολύ καλή άμνηση όχι όμως κι' απελπίσεις μέσα στην ευχή σας. Αφού δεν πρόκειται μάλιστα να γίνη δικός σας όπως του είπατε, τότε γιατί να σκληρώνετε τον εαυτό σας με τέτοιες θλιβερές σκέψεις; Τελειώστε, λοιπόν, τα μαθήματα σας και όταν θα είναι καιρός τότε ίσως τα πράγματα αλλάξουν. Στο μεταξύ όμως πρέπει να έχετε γαλήνη ψυχής.

Αναγνωστριά μας: Και βέβαια να τού στείλετε τις ευχές σας αφού τον αγαπάτε. Γράφετε τ' όνομά του στο φάκελλο κι' από κάτω προσθέτετε "Σχολή Άξιωματικών, Χαϊδάρη". Αυτή είναι η διεύθυνση.

Ζ. Σ. Αχαρνάς: Έχετε μπλέξει πολύ άσχημα και σας λυπομαι. Εδώ δεν πρόκειται πια για ένα άγνο αίσθημα που μπορεί να ανσπευχθή μεταξύ δύο νέων και να καταλήξη σ' ένα ευτυχισμένο γάμο αλλά για ένα φλογερό πόθο που θα σβύση οδυνηρότατα μόλις εκπληρωθή. Και τότε... αυτή θα ντρέπεται εσάς και εσείς αυτήν, πρό πάντων έσεις γιατί έχετε πολύ τιμίο χαρακτήρα. Αποφύγετε, λοιπόν, και αδιαφορήστε. Συλλογισθείτε τις συνέπειες.

Περιπτεριώδη νέον: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα την ευχαριτούσατε πάρα πολύ με την αλληλογραφία σας. Δυστυχώς όλοι όσοι μας γράφουν δεν υα δίνουν διευθύνσεις ούτε τα όνόματά τους, παρά μόνον ψευδώνυμα. Κι' έτσι δεν θα μπορούμε να σας εξυπνοετήσουμε.

Ζωοζέτ - Τρεις φίλες: Περιμένω τα γράμματά σας και μ' ην ευφραίνετε ότι θα σας απαντήσω άμεσα. Έξ' άλλου αυτός είναι ο σκοπός του ("Ερωτικού Γραμματοκιβωτίου") να εξυπνοετή τις πονεμένες ψυχές.

Μαρομένο λουλουδι: Όπως καλά γράφετε "στην αγάπη δεν χωρά λογική".

κή", αλλά τότε δεν έχει καμιά θέσι κι' ο έρωτός.

Κι' αν εκείνος δεν έγραφε, πρέπει να σπεύσετε εσείς να ρωτήσετε, τι γίνεται, τι κάνει να δείξετε όλο το ενδιαφέρον και την αγάπη σας. "Ετοι κ' ανταλλάβω εγώ την αγάπη. Διότι πολλά μπορεί να συμβούν και να υας εμποδίσουν από μια αλληλογραφία: δουλειές, αρρώστιες... "Ετοι το γράμμα σας θα τον ευχαριστήση και θα τον άνακουφίση.

Τρεις άθώες: Με τον ίδιο τρόπο που δημιουργήσατε τόσο θόρυβο γύρω σας, με τον ίδιο πάλι τρόπο θα αποστρώσετε τον καθένα.

Αν έσεις οι τρεις είσατε εν τάξει απέναντι τού εαυτού σας και στις άγνες σας ψυχές δεν υπάρχει παρά μονάχα ο ένθουσιασμός της νεότητος τότε τι σας ενδιαφέρουν τα λόγια των άλλων; Δεν πρέπει έπομένως να σταματάσετε ούτε το γέλιο, ούτε τη χορά που σας πλημμυρίζει. "Αδιαφορήσατε στα κυττάγματα και τα πειράγματα και βάλτε με ασηνιόρητα τον καθένα στη θέσι του.

Πονεμένη καρδιά, Δ. Γ.: Το γράμμα σας πρώτον άπιν πάρα πολύ μεγάλο (14 σελίδες) και δεύτερον γραμμένο με μολύβι, κακογραμμένο και δυσανάγνωστο. Έν τούτοις σας απαντώ. Συμφωνά με τη γνώμη σας αλλά και με τη δική μου γνώμη, ο νέος αυτός σας φερόθηκε πολύ πρόστυχα. "Υπάρχουν τόσα πράγματα να πη και να σκεφθώ κανείς που οι προστυχίες δεν έχουν καμιά θέσι σε μια κοπέλλα προπάντων, σαν κι' έσείς. Κι' έπειδη υπάρχει φόβος μήπως σας πάρη τον άέρα δηλαδή τον άναστήσει και σας κάνει ότι θέλει, σας συμβουλεύω να απομακρυνθείτε απ' αυτόν όσο υπάρχει ακόμα καιρός. Κυττάζετε να βρήςτε τον άνθρωπο που θα σας κάνει ευτυχισμένη. "Η αγάπη θαρρώ κι' αυτή μόνη της άμν τον κολογνιώσει. Έννεμνίνα τοίς έκατό οι γνωριμίες σαν κι' αυτήν του νέου που σας φέρνεται πρόστυχα καταλήγουν σε δυστυχισμένους νέους.

Μικρόν όντων έρωτα: Α. Τ. Μ.: Τι ακριβώς θα θέλατε; Να τη συμβουλευώ; Να την ρωτήσω αν σας αγαπά; Πόσο δύσκολα πράγματα μου ζητάτε! Στείλτε μου τη διεύθυνση. Αλλά και εσείς, αφού έχετε τόσους φίλους στο χωριό δεν μπορείτε να πάρετε τις πληροφορίες που θέλετε; Έκείνη ίσως να άμφιβάλλη πια για σας έπειδη ζήτε στην Αθήνα. Έπειτα είναι και τόσο μικρή, που δεν μπορεί να τα καλοσκεφθή όλα αυτά που σας συμβαίνουν.

Ερρίκον Ν.Σ.Α.: "Αφού ζέρετε τόσα πολλά για τη ζωή, αφού είσατε τόσο λογικός και φρόνιμος, γιατί να παρασυρθείτε και να πάρετε στο λαιμό σας και μια άλλη ψυχή; Γιατί να μη περιορίσετε τη γνωριμία σας σε μια καλή φίλη; "Η νομίζω ότι δεν υα πάχουν τέτοιες φίλεις; Θανήτε ευγενικός φανήτε μεγαλόψυχος και προσφέρετε τη φιλία, μόνον τη φιλία για να έχετε όταν θα βγήςτε από κει και τις καλύτερες άνοιμνσεις. "Αλλοιώς κινδυνεύετε κι' οι δύο σας να γίνετε πολύ δυστυχείς.

Χαρτομυϊώτην: Σουδαν: Ασφαλώς θ' αγαπάτε καμιά εξαδέλφη σας και τών γυρεύετε ή να πείσετε τών εαυτού σας ή τους άλλους ότι πρέπει να την πάρετε. Δεν είν' έτσι; Κατατοπίστε με καλύτερα.

Γολγοθάν της ζωής: Βέβαια, μόνη σας καταστρέψατε τη ζωή σας. Γι' αυτό θα πρεπε να είσατε πιο προσεκτική για το μέλλον. "Αν είναι

μικρός ή μεγάλος δεν έχει σέσι. Θα διαλέξετε εκείνον που σας σέβεται περισσότερο κι' θέλει να σας κάνει συντροφό του. Καήκατε από τις υποσχέσεις. Καήκατε από τη βαρυσοφία και τη ζηλοτυπία. Λογικευθήτε και πάρετε ένα καλό παιδί να ήσυχάσετε. Τι θα πη ο άλλος και τι θα πουν οι άλλοι μη σας ένοιδέφει. Ζέρετε ότι κακές γλώσσες υπάρχουν. Θ' αδιαφορήση συνενώς ο άντρας που σας αγαπά και θα σας βρής τόσο καλή και υακούνη μαζί του.

Αστατη καρδιά - Έναν έπαρχιώτη, Ε.Β. Πάτορας: Σας άκολουθεί η αγάπη. Τόσων έτών συνήθειες, σκέψεις δεν ξεχνώνται τόσο εύκολα. Το βλέπετε τώρα που απομακρυνθήκατε. Ίσως να είσατε κουρασθή για λίγο ίσως διαφορές άλλες στενοχώριες να σας έκαναν πρόσ στιγμήν να φανήτε κακός απέναντί της. Αυτή σας άγαπούσε κι' έσεις την αγαπούσατε. Έπανελέθετε. Θα την κάνετε ευτυχισμένη κι' θα γίνετε κι' έσεις. "Αν δεν μπορείτε να πάτε, γράψτε της, θα της κάνετε μεγάλο καλό.

Αγνήν χωριότοπού, λα, Β.Κ.Β.: Οι γονείς σας για να μη θέλουν θα βλέπουν κάποιο λόγο. "Η γιατί κι' οι δύο σας είσατε πολύ μικροί, ή γιατί αυτός δεν έχε άποκαταστή ή τίποτε άλλο. Κυττάξτε λοιπόν κι' έσεις τα πράγματα με τα μάτια των γονέων σας με λογική λογική δηλαδή μετριά, στα τον ένθουσιασμό σας και περιμένετε. "Αν διορθωνέται κάτι από όλα όσα σας άναφρα, κάτι μπορεί να γίνη. Ο χρόνος έξουαλύνει πολλά ευπρόσ.

Μ.Ν. Βοσκοπούλα: "Αν το μυαλό σας είναι τόσο υπερδεδεμένο όσο και το νράφι, υό σας, τότε δικαιολογώ τη στάσι του. Με παιδεύσατε πολύ ως πού να διεκδάζω το γράμμα σας. Πάντως έχω τη γνώμη να μη συνεχίσετε. Ούτε "α γράμμα να ζητάτε, ούτε να τον σκεπτεσθε. Υποφέρετε άδικα. Αυτός σας παρεζήνησε από τη βίασυν σας. Επομένως δεν χρειάζεται καμιά συνείδηση αφού δεν πρόκειται να καταλήξη και σε ναυω βνάλτε τον από το μυαλό σας και άλλη φορά να ήν γράψετε έτσι εύκολα γράμματα. Μπορεί και να τα έχη σκίσει. Ζεχάστε πάντως αυτή την ιστορία.

Μάτιν Μαυροπούρα: Θεσσαλονίκη: Με συνκίνησε πάρα πολύ το νράμμα σας αλλά δεν πρέπει να βάσετε στο μυαλό σας τόσο θάβερές σκέψεις. Μη ξεχνάτε ότι είσατε 17 χρόνων κοπέλλα και ότι το μέλλον είναι δικό σας. Σας είπα όταν έφυγε ότι θα νυθισή έπειτα από τρία χρόνια. Ο Ζημιπέρ όμως δεν άπεντά. Μπορεί νάχη το λόγο του. Μην υποφέρετε, λοιπόν. Όσο για το όνομα του ενός ή του άλλου δεν υπορούμε να θυμώα. Στις χιλιάδες νράμματα που διαβάσαμε άπαντούμε κι' έπειτα το σκίζουμε. "Αλλά κι' αυτοί που γράφουν δεν δίνουν όνομα ούτε διεύθυνση. Μόνον ψευδώνυμο.

Μωσόν (Αθήνας): Το γράμμα σου άπ' έξω έγραφε: "ν' άνοιξη άμέσως: έπείγου". "Όταν τ' άνοιξη όμως και το διαβάσα δεν βρήκα μέσα ούτε τίποτε που έπείγου ούτε κάτι το φοβερό. Πάντως άπαντώ άμέσως και σε συμβουλεύω ψυχραιμία και ύπομονη. "Όπως είπατε: "τα μεθήματα μαθήματα και ή άγάπη, άγάπη". Τελίως πρώτα τις σπουδές σου, και την αγάπη θα την ζαναβρής γιατί δεν πρόκειται να τη χάσεις. "Όσο πιο σοβάρος είσαι, τόσο περισσότερο αγαπήτος γίνεσαι.

Γενναίον 25: Σάν νέος, πρόθυμος και (γενναίος)

που είσατε δεν φαντάζομαι να περιμένετε από το "Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο" βοήθεια. Οι όδροι είναι γεμάτοι από ώριφες. Τα γράμματα που λαβαίνουμε δεν έχουν ούτε όνόματα, ούτε διευθύνσεις, αλλά και άν είχαν κρατούμε το μυστικό και τα σκίζουμε μόλις άπαντούμε. "Επομένως...

Ν.Π. Διαβιβάσεις, Τρίκαλα: Δεν πρέπει να άπληζέστε και να γεμίζετε την ψυχή σας με μαύρες σκέψεις. "Ενα κοριτσάκι σας συνεί, οι παλιές συνήθειες ο έρωτάς σας. "Όλα αυτά δεν πρέπει να σκορπίουν, ούτε να καθούν. Θανήτε ο άντρας, ο παρηνόρος, ο προστάτης ο μεγάλυμος, ο λογικός. Μη νυρεύετε να κταστρέψετε τη ζωή σας. Συνεχίστε την αλληλογραφία, θυμηθείτε τα λόγια που της λέγατε και να της τα ζαναπτή. Μη βάσετε στο νού σας το κακό. Μπόρα ήταν. Θα σκίζετε και θα κλάψετε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Θανήτε λογικοί με λίγη καλή θέληση κι' όλο θα διορθωνών.

Πονεμένην Γεωργιάδην: Αφού θέλετε να δώσατε έξέτασεις στον έρωτα, να τις δώσατε. Σταματήστε την υιλήσση της, έξηνηθείτε και άν πρόκειται για έρωτα... συνεχίστε. "Αν όχι, τότε άφήστε την να τρανουδά...

Νεαρόν Ήποκράτην: Είσατε από το έξωτερικό φοιτήτης της Ιατρικής. Σε 1-2 χρόνια θα πάρετε δίπλωμα. Και άμνησ' σας παρασούρει το πάθος για μια νυνάικα που ούτε του πνευματικού σας έπιπέδου είναι ούτε της αουανής σας θέσεως και τάξεως θα είνε. Μια νυνάικα άνομία σας όπως ο ίδιος νράφτε.

Νομίζω ότι όλο αυτό πρέπει να τα σκεφθείτε, να λογικευθείτε και να πείσθείτε ότι άν συνεχίσατε να την παροκαλήτε, θα γίνετε ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου. "Αν βρικήςτε ότι έχω άδικο υού έξοναφέστε.

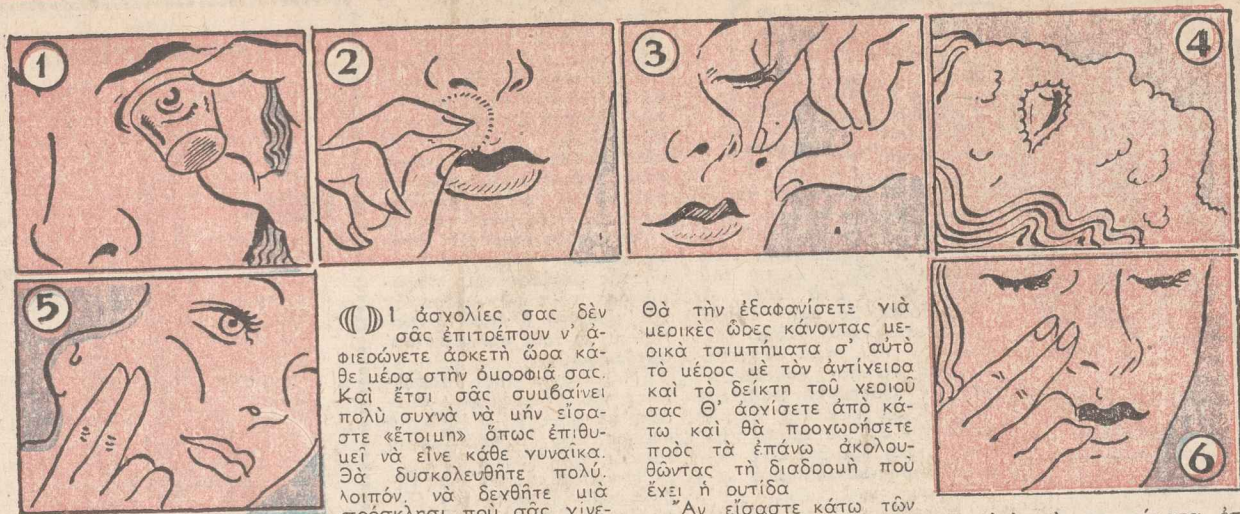
Μιά έρναζομένη κοπέλλα Πάτορας: Με λύπησε πάρα πολύ άναπητή υού, το νράμμα σου. Πορπει να ξεπρε ότι δεν είσαι ή μόνη κι' άν υπάρχει σήμερα υεγάλη ήνθικότητα, προέχεται από όλους αυτούς τούς προίταμενους που εκδιάζουν και εκμεταλλεύονται τα κοριττάρια που έχουν άνάγκη από το μισό για να ζήσουν την οικογένειά τους. Γράψτε υα ποιά ύπηρεσία δουλεύετε και έν άνάγκη φοβερότα τον ότι θα τιμωρηθή. Περιμένω νράμμα υού.

Λουλουδι έρημου νησιού: "Ίσως να μην έπρεπε να τον είρυνευθήτε για τη δικαιολογία του. Τέτοιες περιπτώσεις έχω συναντήσει πολλές. Οικονομικές δυσχέριες έμποδία άπρόβλεπτα... Ντράπηκε να πη την άλήθεια και σας είπα κάτι άλλο που δεν είναι ή πραγματικότητα. Λοιπόν, έπανορθώσατε το κακό υ' ένα νράμμο συννώνυμο.

Πληγωμένην καρδιά 803 Μ.Α.Υ.: Μήπως δεν έχει σπι ή κοπέλλα; Γιατί δεν πηγαίνετε σπι της; Ζέρετε... τα ρεντεβού τις κοπέλλες τις έκθέτουν. Αφού λοιπόν έχετε καλούς σκοπούς βνάλτε την από τη δύσκολη θέσι που βρής. σκεται και δεν υπορεί να βνη και πηγαίνετε σπι της να τη ζητήσατε. Τότε θα πη ότι την αγαπάτε πραγματικά.

Ερωτευμένην νέον Α.Ρ.: "Άλλη λύσις δεν υπάρχει παρά να της φερθεί άντρίκια και να της υιλήσατε. "Η σεβασθήτε τη φιλία που σας έχει και μη σκονδολίζετε με τέτοια πράγματα. Για το καθετί χρειάζεται θάρρος.

MIPANTA



«1 άσκολίες σας δεν σας έπιτρέπουν ν' άφιερώνατε άσκητή ώρα κάθε μέρα στην ύμοσφία σας. Και έτσι σας συμβαίνει πολύ συχνά να ήν είσατε «έτοιμη» όπως έπιθυμεί να είνε κάθε νυνάικα. Θα δυσκολευθείτε πολύ, λοιπόν, να δενηθεί υα πρόσκλησι που σας γίνε-

Θα την έξαφανίσατε για μερικές ώρες κάνοντας μερικά τσιμπήματα σ' αυτό το μέρος με τον αντίχειρα και το δείκτη τού χειριού σας. Θ' άσολίσατε από κάτω και θα ποονωρήσατε πρός τα έπάνω άκολουθώντας τη διαδρομή που έχει ή ουτίδα.

Αν είσατε κάτω των τοιάντα έτών και συνεχίσατε αυτά τα τσιμπήματα έπί μερικές ήμέρες, είνε πιθανόν να έξαφανισθή όλόκληρη ή ουτίδα.

Για το δέρμα τού προσώπου σας

Ένετε ξεφορεσκάσει τα μάτια σας. Άλλά το πρόσωπό σας είνε πάντοτε κουρασμένο. Για να κάμετε άπλό το δέρμα του και να ξεσφίξετε τους μύς του, κάμετε υα πρόχειον μάσκα προτού να μακιγιαρισθήτε. Χτυπήσατε ένα άσποάδι αουού και, όταν σγηνυστή άσού, βάλατε το πάνω στο πρόσωπό σας, έκτός από τα βλέφαρα και το κάτω μέρος των υατιών. Μείνετε άκίνητη

μερικά λεπτά στο σκοτάδι, με κλεισμένα τα μάτια. Κατόπιν, ξεπλύνετε με χλιαρό νερό και μακιγιαρισθήτε.

Προσεχή στο μακιγιαρίσμα

Πρόπει να δώσατε μεγάλη προσοχή στο μακιγιαζ σας, γιατί έπειτα από μερικές ώρες, ή κούρασις θα έξαναφανή στο πρόσωπό σας. Μην ξεχνάτε έπίσης ότι το δυνατό ήλεκτροικό φως κάνει τις ατέλειες σας να φαίνονται πιο πολύ. Το καλύτερο είνε ν' άπλώσατε στο πρόσωπό σας ένα ρού φόντο, που θα το «σβύσατε» προσεχτικά στίς άκρες. Κατόπιν, πάνω σ' αυτό το φόντο θα κάμετε το συνήθισμένο σας μακιγιαζ. Προσέξτε έπίσης το πουδράρισμά σας. "Η πούδρα δεν ποέπει να σγηνυστή πλάκες. Έκτός από το πρόσωπο, θα πουδράρετε και το λαιμό σας.

Για τη μύτη σας

Πολύ λίγες νυνάικες έχουν τέλει μύτη. Γι' αυτό, το μακιγιαρίσμα και το πουδράρισμα της μύτης θέλει μεγάλη προσοχή.

Αν ή μύτη σας είνε χοντρή, ποέπει να προσπαθήσατε να κούρετε αυτή την ατέλεια. Θα το κατορθώσατε με τον άκόλουθο τρόπο: Αφού άπλώσατε πάνω στο πρόσωπό σας τη συνήθισμένη σας κρέμα, βάλατε στα πτερυγία της μύτης λίγο από το σκούρο φιασίδι, που χρησιμοποιείτε για τα βλέφαρα σας. Θα σγηνυσάτε έτσι από τα δύο μισα της μύτης υα σκία, που θα κούρη τις πραγματικές διαστάσεις της. Θα πουδράρετε κατόπιν τη μύτη σας με υα πούδρα λιγάκι πιο σκούρα από εκείνη που χρησιμοποιείτε.



Όταν είσατε πολύ διαστικές...

Και πρώτα-πρώτα, τα μάτια σας...

Τα μάτια σας είνε κόκκινα και ποσημένα από τους κόπους και τις φροντίδες της ήμέρας. Βάλατε άμέσως λίγο υαγεινικό άλάτι να λιώση μέσα σε χλιαρό νερό (πορίπου υα κουταλιά τού καφέ μέσα σε έκατό δοάμια νερό) και βρέξτε πολλές φορές τα μάτια σας σκορτώντας τα άνοιχτά κατά το διάστημα αυτό. Θα ήταν προτιμώτερο άν είχατε λίγο άνθόνερο, αλλά και το άλάτι θα έξουαλάση άσκητά και θα φορεσκή τα υατια σας.

Όταν σε λίγο θα μακιγιαρισθήτε, θα φροντίσατε να «σβύσατε» το ρούζ όσο υπορείτε πιο κοντά στο μάτι. Μ' αυτό τον τρόπο θα κούρετε έπίσης το υαυριδερό κύκλο που πλαισιώνει τα μάτια σας.

Θα συμπληρώσατε την ποιοποίησι των ματιών σας, άλ' όφιντας με υα σταγόνα λάδι ή λίγη βαζελίνη τα βλέφαρά σας.

Το χνούδι τού έπάνω χειλούς σας

Το χνούδι τού έπάνω χειλούς σας είνε ίσως πολύ ευδιάκριτο και δεν ένετε τον καιρό να κάμετε υα κανονική άποτοίωσι. Βάλατε λοιπόν υα κουταλιά ό-εζινέ μέσα σε λίγο νερό και προσθέσατε μερικές σταγόνες υαμωνίας. Βουτήξτε κατόπιν ένα κουματάκι βαυπάκι μέσα σ' αυτή τη διάλυσι και περάσατε πολλές φορές το έπάνω χείλος σας. Θα ξεπλύνετε με λίγο υλιαρό νερό. Το χνούδι που ένετε πάνω στο χείλος σας δεν θα διακρίνεται πια.

Το ίδιο θα κάμετε και για το χνούδι των χειρών ή των ποδιών σας.

Για τις ουτίδες σας

Οι άσκολίες της ήμέρας έ-νουν κάμει τη ουτίδα που πογνοεί από το πτερόνιο της υύτης πρός το χείλος (αυτήν που καλείται συνήθως ουτίδα τού νέλιου) να φαίνεται πολύ. "Η ουτίδα αυτή κάνει το πρόσωπό σας γερασμένο και καταστρέφει την ισορροπία των γραμμών του.





Η 'Ισαβέλλα της Αγγλίας ΚΑΙ Ο ΜΟΡΙΤΙΕΡ

Μιά από τις φοικιαστικώτερες ερωτικές τραγωδίες από όλες αναφέρει η ιστορία, ήταν εκείνη στην οποία κατέληξε το τρυφερό ειδύλλιο της Βασιλίσσης της Αγγλίας 'Ισαβέλλας και του άγοντος του Μόρτιμερ.

Ήταν το μοναδικό ειδύλλιο της Βασιλίσσης αυτής, που φημιζόταν για την ομορφιά της, όσο και για το θάρος και τη σκληρότητά της: Ο Μπραντμόρ, προσπαθώντας να την δικαιολογήσει, μάς λέει ότι, συντησιμένη να ζή στα στρατόπεδα και να συναναστρέφεται τους στρατιώτες μέσα στις σκηνές και τα καταλύματα τους, ήταν φυσικό να αναζητήσει τη συναναστροφή τους και πίσω από τις κουρτίνες του κοιτώνας της.

Όπως ούποτε, η ιστορία μάς διδάσκει το όνομα ενός μόνον από τους αγαπημένους της, που πλήρωσε αυτή την ενορία μ' ένα τσάπο που απίστηνε σκληρό και απάνθρωπο.

Η 'Ισαβέλλα, έπηρεασμένη από τον έρωτά της για τον Μόρτιμερ και θέλοντας να τον αναδείξει και να τον επιβάλει στο σύζυγό της, το βσιλίνα 'Εδουάρδο το 2ο, στοάσθηκε στην αρχή έναντιον εκείνων στους οποίους ο ασθετικός μονάρχης παρείχε την ενορία και την υποστήριξη του και κατώρθωσε να έξεγειρή έναντιον των τους βαρώνους του βασιλείου.

Το πρώτο της θύμα ήταν ένας Γασκόνος, δούκας Γκάβεστον, που αποκεφαλίσθηκε στον πύργο του Λονδίνου.

Έπειτα ήρθαν η σειρά του θείου του βασιλέως δούκος του Λανκαστέρ, των δύο Σπένσερ, πατέρα και γιου και είκοσι δύο άλλων βαρώνων, που είχαν την ίδια τύχη με τον Γκάβεστον.

Αλλά και πάλι δεν κατόρθωσε να εξασφαλίση την απόλυτη επιρροή στο σύζυγό της όπως επιθυμούσε και ήλθε σε φανερό ρήξι μαζί του. Αναγκάσθηκε τότε να φύγει από την Αγγλία κι έτρεξε στην πατρίδα της τη Γαλλία, όπου κατόρθωσε να κερδίση με το μέρος της τον συγγενή της δούκα του 'Ανζυ και να τον πείση να ήνηθή μαζί σε προστασίας έναντιον του 'Εδουάρδου του 2ου.

τά κακουρήματα της. Ο Μόρτιμερ αναμειγνυόταν τώρα σε όλα κι' όπως ήταν αλαζονικός και ματαιόδοξος δεν άργησε να προκαλέσει το μίσος των βαρώνων και των μεγιστάνων της αυλής. Μερικοί απ' αυτούς πήσαν τότε το θάρρος να υψωθούν μερικά λόγια για τις σγέσεις του με τη βασιλίσσα στον 'Εδουάρδο τον 3ο.

Ο νεαρός βασιλεύς, αναγκασμένος για τη διαγωγή της μητέρας του, παραιτούμενος τους δύο έραστές και είχε τη θλιβερή Ικανοποίηση να τους συλλάβη επ' αυτοφώρου.

Η άπιστία της 'Ισαβέλλας γνωστοποιήθηκε άμέσως με κήρυκες σ' όλο το κράτος, ενώ το κοινοβούλιο έδικάζε τον Μόρτιμερ.

Η καταδίκη του ήταν βέβαιη και γι' αυτό δεν εξέπληξε κανένα. 'Αλλ' ο τρόπος με τον οποίον έγινε ήταν τόσο τραγικός, που κι αυτοί ακόμη οι έχθροί του έδειξαν κάποια συμπόνια κατά τις τελευταίες του στιγμές.

Στην αρχή, έκλεισαν τον Ρολό Μόρτιμερ μισόγυμνον μέσα σ' ένα κλουβί και τον γυρίζαν επί πολλές ημέρες μέσα στους δρόμους του Λονδίνου, όπου το πλήθος τον έλευσε και τον εξέυδιζε.

Έπειτα έδεσαν το σώμα του πάνω σε μία σκάλα, του έκοψαν τα όργανα της διαιώνισης του είδους και τα έβριζαν στη φωτιά.

Ο Μόρτιμερ δεν υπόσχεσε ν' αντέξει στα μαρτύρια. Κάι, όπως αναφέρει η παράδοση, οι δήμιοι του τον άκουσαν να καριέριεται τον έαυτό του, γιατί παρυσύθη σ' έναν έρωτα που τον κατέστρεψε.

Δίκαια βασανίζονται και πεθαίνουν... υψωρίζε, Είπε επικίνδυνος, είνε ολέθριος ο έρωτας των έστεμμένων...

Στο τέλος, τον έσχισαν σε τέσσερα κομμάτια, τραδώντας τον από τα χέρια και τα πόδια, γυρίς να τον θανατούναν προγυμνός, όπως γινόταν σε παρόμοιες περιστάσεις και έστειλαν αυτά τα κομμάτια στις τέσσερες μεγάλες πόλεις της Αγγλίας.

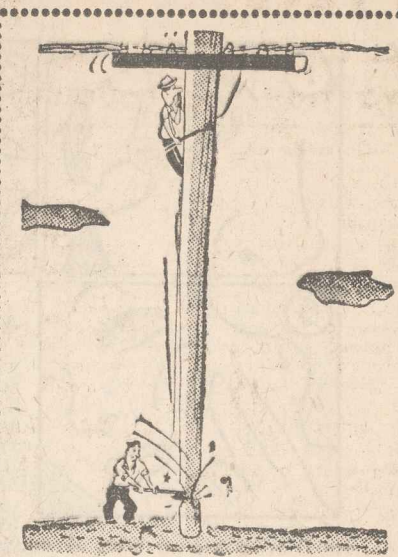
Ο 'Εδουάρδος δεινθήκε επικήκετος στη υπέρα του. Την έκλεισε στον πύργο του Ρίβινγκ, όπου η 'Ισαβέλλα πέθανε έπειτα από είκοσι οκτώ χρόνια μιας ζωής γεμάτης από στερήσεις και έξευτελισμούς.

●●

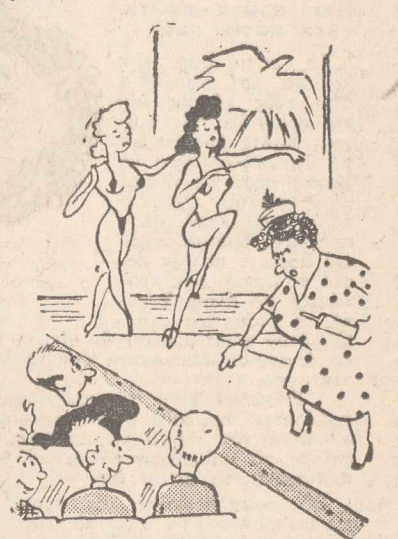
Πατέρας 300 παιδιών! Τελευταία, πέθανε στο Σιάμ ο πρίγκης Σίνγκια Γαπία, σε ηλικία 64 ετών, αφήνοντας πίσω του 180 συζύγους και 800 γιούς! Κατά το παρελθόν, είχε αποκτήσει και μερικά κορίτσια: 'Αλλ' όλα πέθαναν σε μικρή ηλικία. Αντίθετα, οι υιοί του ζούν όλοι και γαιρούν άκρας υνείας.

Ο πολύτεκος πρίγκης ήταν ο 42ος γιός του βασιλέως του Σιάμ Χουλαλινγκόν και βίος του σημερινού Φουμιάον 'Αντούλντε.

Έπειτα, διέδωσαν ότι ο 'Εδουάρδος είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο. 'Αλλά η 'Ισαβέλλα δεν έπύλασε για πολύ καιρό.



Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ
—Εμπρός!... 'Ακούε, αγάπη μου! Νομίζω ότι ο άνδρας σου μάς υποψιάζεται!



Η σύζυγος: Αυτή είναι λοιπόν η συνειδήσιν που θα πηγαίνεις όπως μου είπες;



ΗΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ;

—'Αφού τα φαγάτα αυτού του κέντρου είναι τόσο άσχημα, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί επιμένεις να τρώμε εδώ πέρα!...

Η ΑΜΥΝΑ του οργανισμού μας έναντιον του κρύου

Ο ρόλος των ενδυμάτων

Ποιά είναι τα φυσικά μέσα που διαθέτει ο άνθρωπος για να προστατευθή από το κρύο;

Είνε ανάγκη να σημειώσωμε, πρώτα — πρώτα, ότι ο άνθρωπος δεν είναι καμωμένος από τη φύσι για το κρύο. Σύμφωνα με την εξέλικτική θεωρία, οι μακρυνοί πρόγονοί μας, από τους οποίους προήλθε πιθανώς το ανθρώπινο γένος, πρέπει να ήταν τα μαλάκια της πρωτογενούς περιόδου, που ζούσαν μέσα στις ζεστές θαλάσσιες εκείνης της εποχής.

Φαίνεται πιθανόν ότι κατά την περίοδο αυτή η θερμοκρασία του υγρού στοιχείου δεν ήταν κατώτερη από 37 βαθμούς του εκατονταδύμου. Από τ' άλλο μέρος, η περιεχόμενη του σε άλατι ήταν περίπου 90/100.

'Αλλά, με την πρόοδο της εξέλιξης, ένας μεγάλος αιώμος ζώων και μαζί μ' αυτά και ο άνθρωπος κατόρθωσαν να ξεφύγουν από την κυριαρχία του υγρού στοιχείου και εγκαταστάθηκαν στην ξηρα. Δεν υπόσταν, όμως ν' αποτινάξουν ολότελα τις συνθήκες της ζωής των άσκιων μαλακίων από τα οποία είχαν προέλθει. Γιατί οι συνθήκες αυτές, κατά ένα σοβαρό ποσοστόν, είχαν γίνει και απαιτήσεις του δικού του οργανισμού.

Τα καλούμενο θερούαμα ζωά και ο άνθρωπος δεν κολυμπούν σε μία ζεστή θάλασσα όπως τα άσκιμα μαλάκια. Έχουν κλείσει, όμως, αυτή τη ζεστή θάλασσα στο έσωτερικό του οργανισμού των. Πραγματικά, τι άλλο είναι ο όρος του αίματος από ένα ζ στο και αλυρό νερό; Τα κύτταρά μας πεθαίνουν στη στιγμή, όταν πάψουν να κολυπούν μέσα σ' αυτό το θερού και αλατισμένο υγρό. Χάρις σ' αυτό, αντιεπιζώοιζουμε επίσης το έξωτεροικό κοίλο που μάς περιβάλλει.

Ο άνθρωπος δεν έχει ούτε φτερά, ούτε μάλλινο περικάλυμμα, όπως πολλά ζώα, ούτε γοντό δέμα. Είνε συνεπώς ολότελα άμπεροάσπιτος. 'Αλλ' έχει ένα έσωτεροικό «υδάτινο πάπλωμα» που τον

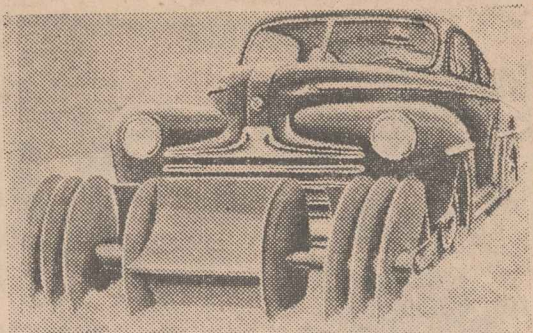
Παρακολουθήστε στο τεύχος αυτό (σελ. 77) το νέο περίφημο περιεπιτέωδες και καταπληκτικής πλοκής άσιστουρημιακό μυθιστόρημα του διασημού Αγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΛΣ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Είνε η τρομακτική ιστορία της ζωής ενός παράξενου γιατρού-διοκόνου που δημιουργεί σ' ένα έρημικό νησί του Ειρηνικού Ωκεανού μία έφιαλτική άποικία τεράτων, μεταμορφώνοντας με εκπληκτικές έγχειρήσεις διάφορα άγρια θηρία σε ανθρώπους!

Συγκλονιστικές σκηνές φόβης και τρόμου. Αίματηρές συγκρούσεις με τα τεράτα. Άλχημοντες συνταρακτικές περιπέτειες που κρατούν σε άγανία τον αναγνώστη από την αρχή ως το τέλος.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ



ΓΙΑ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ο 'Αμερικανός μηχανικός Σάμουελ 'Ελιοτ από τη Μασσαχουσέτη κατασκεύασε εδώ και λίγον καιρό, το νέα αυτό μηχανήμα καθαρισμού του δρόμου από το χιόνι. Το μηχανήμα, λόγω του μικρού βάρους του μπορεί να τοποθετηθή εμπρός από κάθε αυτοκίνητο που μ' αυτό το μέσον άνοιγει μόνο του δρόμο μέσα στο χιόνι. Και προχωρεί έλευθερα, χωρίς ν' αποκλείεται στην έρημια.



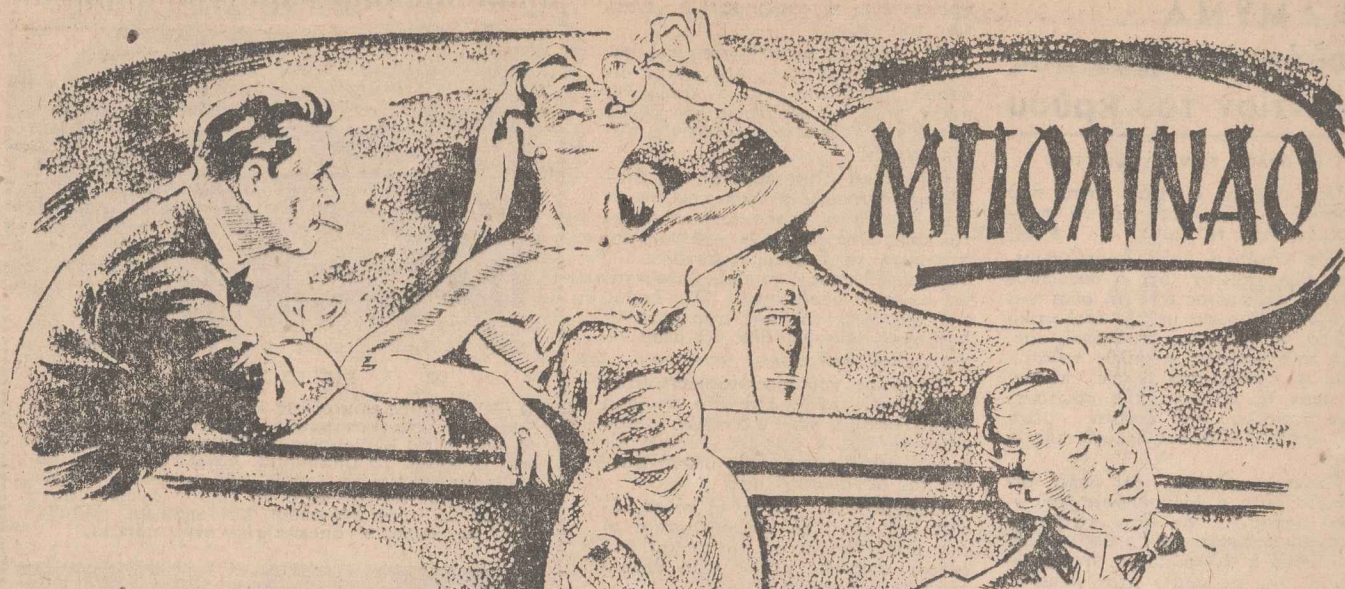
ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΑΣΤΑΚΟΣ

Ο μικροσκοπικός αυτός άστακος είναι ηλικίας πέντε έβδομωδων και μόλις ξεπερνάει κατά το μέγεθος ένα κοινό μυρμηγκί. Όπως φαίνεται στην εικόνα, κινείται με άπολυτη άνεση πάνω στο νύχι ενός ανθρώπου. 'Αλλ' έπειτα από πέντε χρόνια θα έχη γίνει ένας άστακος σεβαστών διαστάσεων και θα είναι τότε σε θέση να ικανοποιήση την όρεξη ενός καλοφαγά...



Ο ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΩΝ... ΓΑΓΓΟΥΡΙΩΝ

Ο γάιδαρος αυτός είναι ο νερονώτερος που υπάρχει στον κόσμο. Έχει σήμερα ηλικία 45 ετών και έσπας πάντα κοντά στην ίδια οικόγενεια χωρικών. Οι κύριοι του αίσθανονται γι' αυτόν έξαιρετική αγάπη. Τον τρέφουν καλά και δεν τον κουράζουν με καμία άπολυτως εργασία.



Δραματικό διήγημα

«**ΛΟΙ** έκείνοι που μάθαιναν πώς έ-
πρόκειτο ν'άποδιδασθώ στο Μπο-
λινό, μου έλεγαν το ίδιο πράγμα:
«Θά βρής εκεί πέρα κάποιον που διη-
γείται ιστορίες...». Ο πλοίαρχος, ο γέ-
ρο - Μπρέντον, μου είπε: «Θά τον βρής
στο «Πασφίκ - Μπάρ»».

Είμαι από χθές το βράδυ στο Μπο-
λινό. Χαζεύω στο λιμάνι και ξαφνικά
θυμάμαι τον άνθρωπο που λέει ιστο-
ρίες. Ρωτώ ένα χαμίνι που είναι το «Πα-
σφίκ - Μπάρ».

— Από κεί...
Προχωρώ μερικά βήματα και στρί-
βω έπειτα δεξιά. Διακρίνω από μα-
κριά κάτι σαν ξύλινη μπαράκα που
φωτίζεται με χρωματιστά λαμπιόνια
και που περιτοιχίζεται από έναν έγ-
καταλελειμένο κήπο αυτό είναι το
«Πασφίκ - Μπάρ».

Μπαίνω σέ μιάν αίθουσα στενόμα-
κρη, με ρόζ χαρτιά στους τοίχους, μ'
ένα μπάρ στο βάθος. Πίσω απ' το τα-
μείο κάθεται μιά μελαχροινή γυναίκα.
Χαμογελώντας μου δείχνει ένα τραπέ-
ζι όπου κάθεται ένας άντρας... Πλησιάζω
και κάθομαι στην άλλη καρέκλα.
Ο άντρας γυρίζει άργα προς έμένα το
κεφάλι του. Τόν κυττάζω μιά στιγμή
και μιά κραυγή βγαίνει απ' το στόμα
μου:

— Ζίλντο !
Αγκαλιαζόμαστε. Φιλώ το αδύνατο
μάγουλό του.

— Μ' ανεγνώρισες ; ρωτάει έκπλη-
κτος.

Πλησιάζουμε τις καρέκλες μας. Πό-
σες αναμνήσεις, θυμάμαι : πάνε όχτώ
χρόνια από τότε. Σ' ένα μπάρ, στο Κο-
λόμπο, έπειτα από άρκετες περιπέ-
τειες και πολλή φτώχεια, είχαμε παί-
ξει τη ζωή μας κορόνα - γράμματα. Έ-
κείνος τράβηξε προς το θορόα, εγώ
προς ανατολάς και από τότε δεν ξα-
ναιδώθηκαμε.

— Λοιπόν, του λέω μηχανικά, έσύ εί-
σαι ο άνθρωπος με τις ιστορίες ;

— Ναι, εγώ. Γι' αυτό ήρθες ; με ρω-
τάει. Για να μάκούσης να διηγούμαι ;

Χαμογελώ. Ο Ζίλντο παραγγέλνει
μιά μουσκάλα ούισκυ και δυο ποτή-
ρια. Τραβάμε καθένας ένα ποτήρι.

— Τις ιστορίες μου τις πλήρωσα ά-
κρωά, μου λέει ο Ζίλντο. Από λιμάνι
σέ λιμάνι, έφτασα στη Σαγκάη. Έκα-
να ό,τι μπορούσα, μου φαίνεται πώς
γεννήθηκα κάτω από ένα κακό άστέρι.

Μπορεί κανείς να μην πιστεύη στις ι-
στορίες μου. Μά όσοι έζησαν στη Σαγ-
κάη, μέσα σ' αυτή την πόλι που μυρί-
ζει πυρετό, ναρκωτικά, λιθάνι και θά-
νατο, θα με πιστέψουν. «Α ! — λέει κι'
άναστενάζει — σ' αυτή την άναθεματι-
σμένη Σαγκάη γεννάει κανείς μέσα
σέ μιάν ώρα...

— Ζίλντο !
— Άκουσέ με καλά, παλιέ μου φίλε.

Δέν θα σου διηγηθώ τις ιστορίες που
λέω έδω, μά θα σου πω τη δική μου ι-
στορία. Νομίζω πώς αξίζει ο κόπος.
Συναντώ, που λές, μιά μέρα, τόν ψη-
λό Κλόμπ, διευθυντή του πολιτικού
γραφείου στη Σαγκάη, που μου προ-
τείνει, έτσι ξαφνικά: «Ζίλντο, θέλεις
να κερδίσης χίλια δολάρια ;» Άκου
έρωτησις ! Εγώ που δεν είχα ποτέ μου
μέσ' στην τσέπη μου παραπάνω από
δέκα ! — «Λέγε» του κάνω. — «Πρέπει
ν' αφήσης να μεγαλώση το μουστάκι
σου, να μην το ζυρίσης πιά». — «Ω !
άν είν' αυτό μονάχα !» — «Θά ζήσης
λίγες μέρες στο «Ξενοδοχείο των Ά-
ποικιών» και θα κυκλοφορής με μιά
«Πακάρ», μ' ένα χαρτοφύλακα κάτω
απ' το μπράτσο σου». — «Εγώ, με Πα-
κάρ ;» — «Ναι. Φυσικά θα σου πληρώ-
σουμε μεϊς το ξενοδοχείο, το αυτοκι-
νητο και τόν σωφέρ». — «Περιήμα !
Αυτό μου πρέπει». — «Θά παίξης αυτόν
τον ρόλο πέντε - έξη μέρες, μά σ' αυτό
το διάστημα θα βρεθούν μερικοί άν-
θρωποι στη Σαγκάη, που δεν θάχουν
παρά ένα σκοπό : να σέ καθαρίσουν».

— Κατάλαβα καλά πώς κάτι το ύπο-
πτο έχει όλη αυτή η ιστορία». — «Δέν
δέχεσαι ;» — «Δέν θέλω να πω αυτό.

Μά γιατί οι άνθρωποι αυτοί θά προ-
παθήσουν να με σκοτώσουν ;» — «Θά
καταλάβης άμέσως; ό κ. Άοθουο

Μπλόμπερτ θάρρη έδω απ' τη Νέα Υ-
όρκη για μιά σημαντική δουλειά με-
ταλλείων, που δέν είναι άρεστή σέ πολ-
λούς. Για πέντε - έξη μέρες θά είσαι έ-
σύ ό κ. Μπλόμπερτ. Οί έφημερίδες θ' ά-
ναγγέλουν την άφιξη σου και θά δη-
μοσιεύσουν την φωτογραφία σου. Κι' έ-
νψ θά σέ κυνηγούν στη Σαγκάη, ό
πραγματικός Άρθουρ Μπλόμπερτ Ιν-
κόγνιτο, θά συναντήση κάπου στην Κί-
να, με κάθε ασφάλεια, τούς αντιπρο-
σώπους του τράστ και θά κανονίση τη
δουλειά του». — «Κατάλαβα, εγώ θά
είμαι το άλεξικέραυνο. Δέχομαι να
παίξω με τόν κεραυνό». — «Λοιπόν φέ-
ρε μου σέ τέσσερες - πέντε μέρες την
φωτογραφία σου με λίγο μουστάκι και
θά λάθης τις οδηγίες μας και μιά
προκαταβολή από πεντακόσια δολλά-
ρια. Φυσικά, χρειάζεται άπόλυτη έχε-
μύθεια». — «Σύμφωνοι για όλα».

Ο Ζίλντο τραβάει ένα ποτήρι ούι-
σκυ.

— Λοιπόν, που λές, οί έφημερίδες της
Σαγκάης άνήγγειλαν μιά μέρα την ά-
φιξη του κ. Άρθουρ Μπλόμπερτ — ένα
απ' τα πιο μεγάλα όνόματα της Ουόλ
Στρήτ — και δημοσίευσαν την φωτο-
γραφία μου με μουστάκι. Το ίδιο βρά-
δυ μπορούσες να δής τόν έκτακτομυρι-
ούχο άμερικανό οικονομολόγο να δια-
σχίζη τούς δρόμους της Σαγκάης μέ-
σα σέ μιά Πακάρ που λαμποκοπούσε.

Τό μυαλό μου ήταν ήρεμο. Δέν κινδύ-
νεψα ούτε την πρώτη ούτε την δεύτερη
μέρα. Οί έχθροί μου έπρεπε να κατα-
στρώσουν τό σγέδιό τους. Τό δεύτερο
βράδυ δέν αντίσταθηκα στόν πειρασμό
και πήγα να ξεσκάσω λίγη ώρα στο
«Μοντιάλ - Παλάς» όπου τραγουδούσε
ή Λίλιαν Τζώρτζη, ή μόνη φίλη που εί-
χα σ' αυτήν την κόλασι. Την Λίλιαν την
συναντούσα σέ άλλα πιο φτηνά καμ-
παρέ. Μ' ανεγνώρισε άμέσως και ήρθε
και κάθισε στο τραπέζι μου. Μπόρε-
σα μέσα στόν πλούσιο φωτισμό, στο ά-
ριστοκρατικό αυτό κέντρο, να θαυμά-
σω την εξαιρετική όμορφιά της και τό
κορμί της που ήταν μισόνυκτο. Όλο
τό βράδυ, καθώς πίνανε την σαμπάνια
μας, δέν έπαψε να με φωνάζη κ. Μπλό-
μπερτ, πράγμα που μουδνε στά νεύρα.

Την τέταρτη μέρα άρχισα να βαρυνέ-
μαι τό ρόλο μου. Τό να είσαι ύποψή-
φιος του θανάτου δέν είναι κακό πρά-
γμα. Μά είδοποίησαν πώς έπρεπε
τά μεσάνυχτα να βολικωμαι στο «Μον-

τιάλ - Παλάς». Η χαρά που θά ξανά-
θλεπα την Λίλιαν δέν καταπράυνε τά
νεύρα μου.

Τό καμπαρέ ήταν γεμάτο κόσμο. Η
Λίλιαν πέρασε μπροστά μου, χαμογέ-
λασε και μου είπε σιγά: «Πρόσεχε,
είνε δώ !»

Ξαφνικά τά φωτα έσβυσαν και πυ-
ροβολισμοί άντήχησαν. Ρίχτηκα από
ένστικτο κάτω απ' τό τραπέζι μου. Φω-
νές, κακό, ποτήρια που έσπαζαν, ένας
τρελλός πανικός. Σέ λίγο άναψαν τά
φωτα.

Η όρχήστρα άρχισε να παίζη σά
να μην είχε συμβη τίποτε. Φυσικά αυ-
τοί που είχαν πυροβολήσει τό είχαν
σκάσει. Όσο για τό θύμα, δέν ένδια-
φέρθηκαν.

Παράγγειλα σαμπάνια. Η Λίλιαν
ήρθε κοντά μου και μου είπε :

— Σέ περιμένω στο καμπαρίνι μου.

Τήν βρήκα άργότερα ντυμένη και
κάπως άνήσυχη.

— Μπλέχτηκες σέ μιά βρώμικη ι-
στορία, τής είπα.

— Δέν μπορούσα να κάνω άλλοώς.
Τούς άκουσα να κουβεντιάζουν και
σκέφθηκα να σέ είδοποίησα. Πώς θά
σέ γλυτώσω απ' τά νύχια τους ;

— Σκέφθηκε μιά στιγμή :

— Θά με συνοδέψης, είπε.

— Μά θά σέ παρακολουθούν ;

— Δέν θά πάμε σπίτι μου. Θά πά-
με στο σπίτι μιάς φίλης μου.

Ξεκινήσαμε με τά πόδια και σέ
λίγο μιά πόρτα άνοιξε. Προχωρήσαμε
σ' έναν φωτισμένο διάδρομο.

— Νά, έμπα, σ' αυτό τό δωμάτιο,
μου είπε γελώντας και άνοίγοντας την
πόρτα.

Μ' έσπρωξε μέσα και βρήκα
μπροστά σέ τέσσερες άντρες : — τέσσε-
ρες γκάγκστερς με άπαίσις πρόσωπα.

— Καλησπέρα σας, κ. Μπλόμπε-
ρτ ! μου είπε ό άρχηγός τους που κα-
θόταν πίσω απ' ένα τραπέζι. Δέν άνα-
γνωρίζετε τόν κ. Σάν ;

— Δέν άναγνωρίζω κανένα, είπα.

— Όπως θέλετε. Πρέπει όμως ν'
άπαντήσετε τώρα μ' ένα ναι ή μ' ένα
όχι... Θά υπογράψετε με τόν Βάν Μά-
τιζον ;

«Εν' αυτόματο περίστροφο φάνηκε
στό χέρι του κ. Σάν. Τι ήθελαι από μέ-
ναι αυτοί οί γκάγκστερ ; Ποιός ήταν αυ-
τός ό Βάν Μάτιζον ; Γιατί ή Λίλιαν με
είχε προδώσει ;

— Ναι ή όχι ; ξανάπε ό Σάν.

— Ναι, άπάντησα μηχανικά.

— Δέν θά θυγήτε ζωντανός από δώ
μέσα άν επιμένετε στο ναι. Έχετε έ-
να λεπτό για να σκεφθήτε.

— Σέ λίγο ό κ. Σάν είπε :

— Δέκα δευτερόλεπτα πέρασαν...

είκοσι δευτερόλεπτα... τριάντα...
σαράντα...

— Στά πενήντα έννέα θάλεγα όχι.
Τότε ακριβώς άνοιξε ξαφνικά ή πόρ-
τα κι' ό διευθυντής της άστυνομίας
Ίνγκλες μέσα, ακολουθούμενος
από τέσσερες άστυνομικούς. Όλοι
κρατούσαν περίστροφα. Ο κ. Σάν και
ή παρέα του σηκώθηκαν απ' τις κα-
ρέκλες τους. Ένας πυροβολισμός άν-
τήχησε και ό κ. Σάν έπεσε νεκρός.

— Εδύγως φτάσαμε πάνω στην
ώρα, είπε ό Ίνγκλες. Η Λίλιαν μάς
τηλεφώνησε. Σας περιμένει στόν κή-
πο.

Φυσικά τούς έπιασαν όλους.

— Λίλιαν, τής είπα όταν την είδα
σέ έκρινα άσχημα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

«**Ηθελ, έθιμα, παραδόσεις**

Νομίζετε πώς τά Χριστούγεννα γιο τα-
ζόντουσαν πάντοτε στις 25 Δεκεμβρίου;
Κάνετε λάθος. Άλλοτε, υπήρχαν οί αφο-
ρές ως προς την ήμερομηνία της γεννήσεως
του Χριστού. Άλλού γιορταζάν τά Χρι-
στούγεννα στις 18 Άπριλίου, άλλου στίς
29 Μαρτίου ή στις 29 Μαΐου... Δέν υπο-
σώσε, βέβαια, να διασκέση αυτή ή σύγκλη-
σις. Έτσι λοιπόν, τό έτος 336, έπειτα α-
πό μιά σχετική έρευνα, ό τότε πάπας Ί-
ούλιος Α' καθόρισε τά Χριστούγεννα στις
25 Δεκεμβρίου.

Επί Καρλομάγνου, τό έτος άσχιζε τό
Χριστούγεννο.

Όταν, τό Μεσαίωνα, ένας Γάλλος θα-
σίλευς έμπαινε στην πρωτεύουσά του, οί
υπηκόοι του δέν φώναζαν «Ζήτω ό βασι-
λής», αλλά «Χριστούγεννα !» Τό ίδίο φώ-
ναζαν κι' όταν γεννιόταν ένας πρίγκηψ.
Αυτό όφειλεται ίσως στο ότι ή γαλλική λε-
ξις «Νοέλ» (Χριστούγεννα) προέρχεται απ'
τό όνομα Έμμανουήλ (μιά απ' τις έπωνυ-
μίες του Χριστού, που σήμα νει στην έδρα-
ική: «Ο Θεός μαζί μας»).

Έέρεστε έπίσης τί σημαίνει έδραϊκά Βη-
θλεέμ; Σπίτι του ψωμιού. Γιατί ή πόλις
αυτή παρήγε άφθονο σιτάρι.

Σύμφωνα μ' ένα θρύλο της Άλσατίας,
στό έσκληρή του Μαρεινστάιν, άνθιζει τη
νύχτα των Χριστουγέννων ένα τριαντάφυλ-
λο, που έμενε μπουμπουκί όλο τό χρόνο.
Και σκορπίζει τότε ένα μεθυστικό άρωμα
κι' ένα φως έκθαμβωτικό.

Στόν έορτασμό των Χριστουγέννων, οί
άνθρωποι δέν ξεχνούν και τά ζωάκια άνα-
μνησιν του δωδιού και του γαϊδάρου της
Φάτης. Έτσι, οί πρόφιοι του Ζωολογικού
Κήπου του Λονδίνου έχουν... άναψαι την
ήμέρα αυτή, γιατί ό Κήπος δέν δέχεται έ-
πισκέπτες. Απολαμβάνουν δέ τις άφθονες
λικουδιές, που τούς έχουν πάει οί ζωόφιοι.

Η βασιλική οίκογένεια της Άγγλίας
στέλνει τόσο πολλές Χριστουγεννιάτικες ευ-
χητήριες κάρτες, ώστε χρειάζεται να έργα-
σθώ έξαντλητικά επί 15 μέρες όλόκληρος
στρατός γραμμοτάων, για να τελειώση τη
δουλειά αυτή.

Έέρεστε τί έτρωγε ένας Παρισινός άστός,
στό Χριστουγεννιάτικο «ρεβεγιόν», την έ-
ποχή του Έρρίκου Δ' ; Πουλάδα με ρίζι,
λουκάνικα, χέλια, σουπια, χοιρινά πόδια
γαουσιωμένα με τρούφες και αυστίκια, καέ-
μα σκολάτα, δυο άλλα γλυκίσματα και έν-
νέα πιάτα με διάφορα επιδόρπια.

Όταν τρισευτυχισμένοι οί σημερινοί Πα-
ρισιάνοι, άν μπορούσαν ν' απολαύσουν έστω
και τό ένα τέτατον απ' αυτά!

ΦΙΛΙΠ ΚΑΖΑΝΟΒΑ



Η Λίλιαν «κοιμόταν» μ' ένα μαχαίρι χωμένο στή στήθη της...



Η Ζωή μου και τα κατορθώματά μου

Το παραχωρήντο εις τον «θησαυρόν» από την
ρίκογένειαν του ιδιόχειρα απομνημονεύματα του
ΠΑΝΑΓΗ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ, του Έλληνα που κα-
τέληξε τον κόσμο με την μυϊκήν του δύναμιν.

(Αποκλειστικότητα «Θησαυρού»
Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις)

δον

Σκεφτόμουν πως αν πήγαινα στην πολι-
τεία στα γάλα που ήμουν, κοουλετισμένος.
Ευπόλοτος κι' αβύριστος, θα μ' έβαιναν
για ύποπτο και θα μ' έστελναν στη φυλα-
κή. Εκεί κοντά βοσκόταν ένα παλινό έρει-
σμένο κτίριο φαίνεται πως είχε κατα-
στοασή από πυρκαϊά. Αποφάσισα, λοιπόν,
να μείνω εκεί και να τρώγω γόρτα και σά-
πι φαούτα έως ότου βωθ μιά λύσι. Έτσι
πέρασα 15 ημέρες. Ένα βράδυ, πηγαί-
νοντας να κοιμηθώ, ανέληθηνα με έκπληξη
και άνησινία κάποιο φως μέσα στο έρει-
σιμένο κτίριο. Άνοιξα την πόρτα και
προτού κάρω δυο βήματα δέχουμι ένα τό-
σο δυνατό ντύπνιμα στο κεφάλι που για
μιά στιγμή μ' έκανε να χάσω τις αισθή-
σεις μου. Εύθυνας συγκρατήθηκα και πρό-
λαβα ν' απομακρυνθώ. Έκείνη τη νύχτα
την πέρασα στο ύπαιθρο, περιμένοντας να
επιμερώσει για να εξακριβώσω τι συνέβαι-
νε μέσα στο έρεισιμένο κτίριο.

Το πρωί κουμμένος πίσω από μερικούς
θάμνους είδα να βγαίνουν από το κτίριο
έξι ύποπτα πρόσωπα. Όπως εξακριβώσα
αργότερα ήσαν Άγγλοι, πρώην ναυτικοί
και τώρα κακοποιοί, που είχαν κάνει δια-
ρρήξεις στο Μοντεβίδεο και το Μπουένος
και τους άναζητούσε η αστυνομία. Φαίναται
πως έπιναν όλη τη νύχτα, γιατί τους είδα
να τοικίζουν. Πλησίασα τότε και τους εί-
πα με έπιτακτικό ύφος να μην ξαναπατή-
σουν στο μέρος αυτό γιατί το κτίριο ήταν
η κατοικία μου. Έφωσαν γωρίς να μ' α-
παντήσουν. Κατόπιν πήγα και μάζεψα κά-
στανα κι' όταν ξαναγύρισα στο καταφύ-
γιό μου έδωλα μιά άμπαλα πίσω από την
πόρτα. Κοιμήθηκα περίφημα ως το βράδυ.
Με ξύπνησαν κάτι φωνές. Άνοιξα και βλέ-
πω τους Άγγλους να μ' απειλούν με τις
γροθιές τους. Δεν έχασα καιρό. Άσπασα
ένα νοντό ξύλο και γτύπησα τον πρώτο
τόσο δυνατά που παρά λίγο να τον άφή-
σω στον τόπο. Έτσι γτύπησα κι' άλλους
δυό. Οι ύπόλοιποι τρεις παράτησαν τους
φίλους τους κι' έφυγαν. Άπ' αυτούς που
κυλιόνταν κατά γης σε κακά γάλα, πήρα
ένα σακκάκι, ένα καπέλλο κι' ένα ζευγάρι
παπούτσια. Τα φόρεσα κι' έφυγα. Πέρασα
τη νύχτα μου στο δάσος και το πρωί έ-
κίνησα πάλι περπατώντας στον παραλια-
κό δρόμο που πήγαινε προς το Μοντεβί-
δεο. Κατά το μεσημέρι έφτασα σ' ένα προ-
άστειο, όπου συνάντησα μερικούς Έλλη-
νες ναυτες. Τους άφηνήθηκα τις περιπέ-
τειές μου κι' έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον
για μένα. Ένας απ' αυτούς είχε άκούσει
ήδη για τα κατορθώματά μου και προσε-
φέρθη να με βοηθήσει για να βρω από τη
δυσκολία θέσι στην όποια βοσκούμουν.

Λησμονήσα να σημειώσω ότι στην τσε-
πη του σακκακιού που είχα πάρει από
τους Άγγλους βόλκα μιά σιδερένια γρο-
θιά, ένα μεταξωτό μαντήλι, δυό φανάκια
και τέσσερα σόβλια. Έπειδή έγινε άκορετος
βόσκος γύρω στ' όνομά μου και ύπνογε
κινώντας να υπλέρω με την άστυνομία, οι
Έλληνες ναυτικοί με συμβούλευσαν να κου-
φτώ έως ότου βωθ τρόπο να υπαρκάω με
κανένα καράβι.

Έκείνο το βράδυ πήγα να κοιμηθώ σ'
ένα καφεζείο. Στο δρόμο συνάντησα έναν
Έταλό που πουλούσε φρούτα ψωμιά «μπα-
στρόνις». Άνδρσσσα δυό μ' ένα φάγκο.
Πιο κάτω είδα έναν που πουλούσε ροδάκι-
να. Τον ρώτησα Ιταλικά την τώνη, αλλά α-
πάντησε μου κατάλαβα πως δεν
ήταν Έταλος. Του μίλησα τότε έλληνικά
και συνεννοηθήκαμε περίφημα. Ήταν Έλ-

λην από την Ίθακή και έλεγετο Μπάου-
πα. Άναστάσις, Γενήκαμε φίλοι κι' αργό-
τερα ταξιδεψαμε και μαζί με το ίδιο κα-
ράβι.

Ημέρες ευτυχίας

Η άλλη μέρα ήταν μιά από τις πιο τυ-
χερές της ζωής μου. Βγαίνοντας από το
καφεζείο συνάντησα έναν παλιό μου φίλο,
λοσποτόμο τον Λεωνίδα Μαστιά. Μόλις έ-
γε φτάσει μ' ένα Σπετσιώτικο πλοίο. Με
περιποιήθηκε έξαιρετικά και μου έδωσε και
μιά λίρα. Ύστερα με πήγε σ' ένα έλληνι-
κό ξενοδοχείο και έλεπε στον Ιδιοκτήτη:

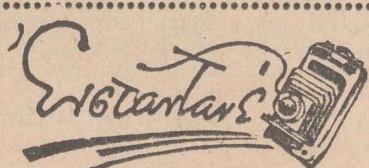
— Αυτός ο άνθρωπος θα τρώγη και θα
κοιμάται στο ξενοδοχείο σου επί έξη μη-
νες για λογαριασμό μου. Ότι στοιγίζει
θα σου το πληρώσω προκαταβολικά!

Κατόπιν του εζήνησε: «Ο συμπατριώ-
της μας αυτός διαθέτει τόσο τρυακτική νυκ-
τή δύναμη, ώστε θα γίνει ο μεγαλύτερος πα-
λαιστής του κόσμου».

Ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου ένθουσιά-
σθηκε και διάταξε να μου φέρουν ένα υπο-
κάλλι κασι κι' ένα κεφαλάκι άνοισιο για
μεζέ. Κατόπιν μου έφεραν ένα πιάτο με
κεάες και μελιτζάνες. Γύρισα τότε και εί-
πα στον Λεωνίδα γελώντας:

— Αντί να μου τα σερβίρουν λίγα-λί-
γα, δέ μου φέρουν καλύτερα όλόκληρη την
κατσαρόλα.

Έτσι κι' έγινε. Είχα πολλόν καιρό να
φάω με τόσο δόξει και τόσο γορταστικά.
Μετά δυό μέρες πήγαμε με τον Λεωνί-
δα στο Μοντεβίδεο, όπου κατά τύχη συν-
άντησα μερικούς έπιβάτες απ' αυτούς που



Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ

Ένας άρρωστος φτάνει σ' ένα νοσο-
κομείο και ζητεί από ένα νοσοκόμο να
τον παρουσιάσει στο γιατρό. Τον ειδι-
κό για τί παθήσεις των άναπνευστικών
όργανων.

Ο νοσοκόμος τον οδηγεί στον για-
τρό που την ώρα εκείνη κοντεύει να τε-
λειώσει το μάθημα που κάνει στους φοι-
τητές.

— Τι με θέλετε, κύριε; ρωτάει τον
έπισκέπτη.

— Με πονεί ο λαιμός, γιατρέ μου.

— Ποιό είναι το επάγγελμά σας;

— Μουσικός, γιατρέ μου... όργανο-
παίκτης.

Ο γιατρός γυρίζει άμέσως στους
φοιτητές και τους λέει σοβαρά:

— Θυμάσστε, κύριοι, τί σας έλεγα
σχετικώς στο μάθημά μου περί όλιγου;

Η υποκά έδασκρινε αυτού του έπαγ-
γέλματος που κρατεί σε διασκή έντα-
σιν τ' άναπνευστικής όργανα, προκαλεί
άλλοτε άσθμα, άλλοτε λαρυγγίτιδα κι'
άλλες άρρώστειες των άναπνευστικών
όργανων.

Γυρίζει κατόπιν στον άρρωστο και
τον ρωτάει:

— Και τί όργανο παίζετε, φίλε μου;

— Μαντολίνο, κύριε καθηγητά!...

Κόκκαλο ο κ. καθηγητής.

Ο ΦΑΚΟΣ

είνα περιποιηθί στο ταξίδι από τη Μασ-
σαλία. Τόσο πολύ ένθουσιάσθηκαν υόλις
με είδαν, ώστε με κάλεσαν σ' ένα σπίτι,
όπου με φιλοξένησαν άκορετές ημέρες. Εί-
δοποίησαν και τους άλλους έπιβάτες, οι
όποιοι πέρασαν και με είδαν. Κατόπιν, για
να μ' εύχαιοστήσουν, έκαναν μεταξύ τους
έσασο και μάζεψαν περί τις 40 λίρες, τις
όποιες και μου προσέφεραν. Άνδρσσσα
καινούργια ρούχα, παπούτσια και φανέλ-
λες και, άφου τακτοποιήθηκα και με την
άστυνομία γάσις σ' έναν από τους έπιβά-
τες, Ίσπανό που είχε μεγάλη πέραςσι, νοί-
κισσα ένα δωμάτιο σε σπίτι με την άπό-
φασιν να ξεκουραστώ ένα διάστημα, όσο
να αποφασίσω τί θα κάνω.

Το Μοντεβίδεο είναι μιά από τις ωραιό-
τερες πόλεις του κόσμου. Για πρώτη φο-
ρά ύστερα από τόσον καιρό, έδλεπα ω-
μορφες γυναίκες και έλγα τα μέσα να δια-
σκεδάσω μαζί τους. Γιατί σασότα λίγες ή-
σαν μιά μικρή περιουσία.

Μιά μέρα πήγα στο Ιταλικό καφεζείο
«Καφέ Τσαρλίν». Ιταλίας όπου συνήλθαν
και πολλοί Έλληνες ναυτικοί. Δίπλα στο
ταπέζι μου ήσαν και κάθησαν δυό νέοι
— όπως έμαθα αργότερα ήσαν Έθραίοι
και άνωμάζοντο Δημήτριος Μπουζας και
Νικόλαος Καλονιάννης — κι' άνοιξαν να
μιλήν άδοναίτικα και να με εύχαιώνωνται,
γωρίς να φαντάζονται ότι ενό ήμουν Έλ-
λην και μάστιγα ήξερα και τ' άδοναίτικα.

Έκείνη τη στιγμή ήθε και η φίλη μου
Λεωνίδα Μπαστιά, ο όποιος άντελήθη
την άναγκαστή σου και συνέστησε στους
Έθραίους να πάψουν να μιλήν για μένα.
Έπειδή αυτό έπέμεναν, σηκώθηκα και
τους πέταξα και τους δυό στο δρόμο, ά-
φου με λίγες γροθιές τους άσπασα γωρίς
δόντια.

Ύστερα από το έπεισόδιο αυτό έφυγα
από το Μοντεβίδεο και πήγα στο Μπουέν-
ος. Μαζί μου ήρθε κι' ο Λεωνίδας. Έμα-
θα ότι εκεί ύπήσαν πολλές δουλειές και
με τα λίγα νοήματα που είχα σκόπευα να
κάνω καμιά μικροεπιχείρηση. Άφου νοί-
κισσα ένα καλό δωμάτιο σ' ένα σπίτι, πή-
γα στην Πιάτσα Βικτόρια, όπου διασκε-
δασα παρακολουθώντας επί μιά ώρα την
«πιάτσα μουζικά» και κατόπιν κάθησα στο
πυλθούδοιο καφεζείο της Μαντά Ρόζας.

Έκεί μέσα συνάντησα τον Γενοβέζο πλοί-
αρχο Μπάδα Μικέλλη στο καράβι του ό-
ποιου είχα ύπρεσθήσει ποό καιρού για έ-
να μικρό διάστημα. Μου έπρότεινε να
υπαρκάω με το πλοίο του για τη Ραγ-
κούν των Ίνδιάν, όπου θα φοοτώναμε ρού-
κι και κατόπιν θα πηγαίναμε στην Ίταλία.
Δέγτηκα κατ' άοχήν, αλλά του είπα ότι
όριστική άπάντησι θα του έδινα την έπο-
μένη. Το βράδυ συνάντησα σε μιά ταβέρνα
μερικούς Έλληνες πλοιάρχους και δια-
σκεδάσα μαζί τους ως το πρωί. Άνάμεσα
σ' αυτούς ήσαν οι Κεφαλληνίτες Έωάννης
Άντισμαρίτης, Διανανής Άγριοκόκης,
Λυκαροδόπουλος καθώς και ένας Σκοπελι-
της όνοματι Θεμιστοκλής.

Οι τέσσερις αυτοί μ' έμπόδισαν να
υπαρκάω στο πλοίο του Γενοβέζου και
υο έπρότειναν να παραγγείλουν ένα πλοίο
στα ναυπηγεία του Μπουένος και να υού ά-
ναβέσουν τη διοικήσή του. Έκτός του κα-
λού μισθού μου προσέφεραν και ποσοστά.
Δέγτηκα και την έπομένη φρόντισα ν'
άκυρώσω τη συμφωνία μου με το Γενοβέζο.
Ύστερα πήγαμε με τους καπετανένους στο
Σαφονιάντο, βόλκαμε έναν καλό ναυπηγό
και συμβωνήσαμε με υας κατασκευάση ένα
πλοίο 40 τόννων. Οι Άλλοι έφυγαν κι' ενό
έμεινα εκεί γ-α να έπιστάτσω στην κατα-
σκευή. Όταν έτοιμάσθηκε το καράβι, έπέ-
τρεψα στο Μπουένος για να προμηθευθώ
έσσητα σιγαλιά και διάφορα άλλα υλικά.

Έκεί συνάντησα και τους ναυτες Άντώνιον
Μυκονιάτη, Άντώνιον Γεωργίου και Πα-
ναγήν Σουριανή και συμβωνήσαμε να έρ-
γασθών μαζί μου στο καράβι. Όταν έ-
τοιμάσθηκαν τα υλικά άποφασίσαμε να τα
φορτώσουμε σε δυό μικρά άσεία και να τα
μεταφέρουμε στο ναυπηγείο. Στο ένα
άσείι φορτώσαμε τα σιγαλιά τις άλυσσι-
δες κι' άλλα διάφορα και στο άλλο ένα
μεγάλο βαρέλι γεμάτο κασσίδι. Ο δούτε-
ρος δυος άσείας έήτησε μιά λίρα για τί
διαδρομή. Οι πλοισργοί θυώσαν για την
υπεροβολική άπαιτήσι του και μ' έστειλαν
νάβω ένα άλλο άσείι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ έτοιμάζονται...

Έλπίδες και όνειρα

Μετά την κατάρρευσι της Γερμα-
νίας, οι Άμερικανοί, σαν πρακτικοί
άνθρωποι, φρόντισαν άμέσως να πα-
ρούν στις Ίνδια. Πολιτείες 100 πε-
ρίπου Γερμανούς έπιστήμονες, ειδι-
κευμένους στις περιφημες «έπτάμε-
νες βούδες». Άργότερα, πήγαν
στην Άμερική Άλλοι 450 έπιστήμο-
νες απ' τη Γερμανία, όλοι διακεκρι-
μένοι, όπως π. γ. ο Βέρνερ φόν
Μπρόουν, έφευρεστής των Βουδών
V—2, ο δόκτωρ Χέλμουτ Χάινιου,
είδικος στα άλεξίπτωτα, ο δόκτωρ
Ρούντολφ Χέουαν, στον όποιο είχε
δώσει ο Χίτλερ 3 έτών ποσοθεσία,
για να δημιουργήση τους τεχνικούς
δορυφόρους της Γης απ' όπου θα
υπορούσε να βουδαριθθή με τις
V—2 όποιοδήποτε σημείο του κό-
σμου κλπ.

Χάρις στις γνώσεις των έπιστη-
μόνων αυτών, έγινε ποό 3 μηνών έ-
να έπιτυχημένο πείσασμα έκσφενδο-
νισσας βουδών V—2 από ένα άμερι-
κανικό, πολεμικό πλοίο. Έπίσης,
στην έσημο του Νέου Μεξικού, Γερ-
μανοί κι' Άμερικανοί έπιστήμονες
τελειοποιούν τις υεθόδους έκσφενδο-
νισσας ροκετών.

Υπολογίζεται ότι, με την κατά-
λληλη νοσημοποίησι όλων αυτών των
είδων, η άμερικανική έπιστήμη
προώδευσε κατά 10 χρόνια, πράγ-
μα που σημαίνει μιά οικονομία 750
έκατομμυρίων δολλαρίων που θα έ-
δευνότουσαν για έρευνες. Μ' άλλα
λόγια, οι Άμερικανοί πήραν μ' α-
υτό τον τρόπο ένα σημαντικό υερί-
διο γεωμικτικών «έπανορθώσεων».

Χρησιμώτερος απ' όλους τους έ-
πιστήμονες άπεδείχθη ο φόν Μπρό-
ουν, ο όποιος διευθύνει τώρα τις έρ-
γασίες στο Νέο Μεξικό. Οι Άμερι-
κανοί τον περιποιούνται. Του έπέ-
τρεψαν μάλιστα να γυρίσει στη Γερ-
μανία, να παντρευτή και να πάει
τη σύζυγό του στην Άμερική. Έ-
κείνος πάλι έπιθυμεί να γίνει Άμε-
ρικανός υπήκοος κι' έχει κάνει υά-
λιστα τα πρώτα σχετικά διαδήματα.

Μερικοί έπιστήμονες παρανοή-
θηκαν απ' τον άμερικανικό στοστό
σε εργοστάσια τεχνιτόυ καουτσούκ.
Οι Άλλες δυος Ιδιωτικές βιομηχανί-
ες δεν ύπόφεραν να πάρουν κανένα.
Μόνον ο γέρος δόκτωρ Έκενερ, ει-
δικός για τα Ζέππελιν, έργάζεται
στο έργοστάσιο Γκούντ-Γάου.

Όλοι οι Γερμανοί έπιστήμονες έ-
χουν συμβόλαια 2 έτών. Οι καλύτε-
ροι πληρώνονται 10 δολάρια την

Από του σημερινού φύλλου
του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Μιά νέα σειρά από άνάγλυφες
και άριστουργηματικές περιγρα-
φές των ήρωικών αγώνων και της
μαρτυρικής ζωής των μεγάλων
σκαπανέων της προόδου, που θυ-
σίσασαν τα πάντα για την ευτυ-
χία της ανθρωπότητας.

**ΜΑΡΤΥΡΕΣ
ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ**

(ΣΕΛΙΣ 45)

Τελμηρές και άκούραστες προσ-
πάθειες, συγκινητικές άυτοθυσίες,
άφάνταστες στερήσεις των άν-
θρώπων που έζησαν κυνηγώντας
ένα μεγάλο Ιδανικό, χωρίς να δει-
λιάσουν, χωρίς να άπισθοδρομή-
σουν ή να λοξοδρομήσουν ποτέ

ήμερα κι' άλλα 7 δολάρια ως επι-
δουα τρούφες. Άν είχε παντρευμένο,
τα 10 δολάρια πληρώνονταν στη
γυναίκα τους στη Γερμανία.

Άλλά κι' οι Ρώσοι προσπάθη-
σαν να προσέλκυσουν τους Γερμα-
νούς έπιστήμονες και τεχνικούς της
δικής τους ζωής, προσφέροντάς
τους 24.000 ρούβλια το μήνα, μιά
άνετη βίλλα, τρούφ 3.500 θρουίδων
την ήμερα (στην Άμερική η υερί-
δα είχε 3.200 θρουίδες) κι' επί πλέ-
ον 25 κιλά κρέας το μήνα.

Πάσχασι δέ, κατάφεραν έτσι να
πάρουν άκορετούς.

Η Άγγλία ήθελε να νοσημοποι-
ήση Γερμανούς ειδικούς στην άερο-
ναυπηγική, αλλά βόλκε σφοδρή άν-
τίδρασι εκ μέρους των Βρετανών
μηχανικών κι' έτσι δεν έπέμεινε. Το
σπουδαιότερο άπόκτημά της είχε ο
διδάσμος δόκτωρ Χάιν (Βραβείο Νό-
μπελ), που είχε έπιτύχει πρώτος τη
διάσπασι του άτόμου. Έπίσης, ο
Αυστριακός δόκτωρ Φρίε διευθύνει
τις έρευνες στην άγγλική «άτομική
πύλη» του Ντύνκτοκ.

Η Γαλλία πρόλαβε να πάει υό-
νον 200 έπιστήμονες δευτέρας τά-
ξεως, ως επί το πλείστον ειδικούς
για υοτέο-πυραύλους.

Έκτός απ' το δόκτωρα φόν Μπρό-
ουν κι' οι Άλλοι πρόνουν Ναχάδες έ-
πιστήμονες, που βόσκονται στην Ά-
μερική, διακηρύσσουν ότι έχουν ά-
σπασή τις δημοκρατικές άσείες.
Άλλά η άμερικανική Μυστική Υπη-
ρεσία δυσπιστεί και ύποπτεύεται ό-
τι το όνειρο όλων αυτών είναι να πα-
ρουν τη «ρεβάνς», όταν ξεσπάσει ο
άναπόφευκτος — κατά τη γνώμη
τους — πόλεμος των Ίνδιων. Πολι-
τειών και της Ρωσσίας.

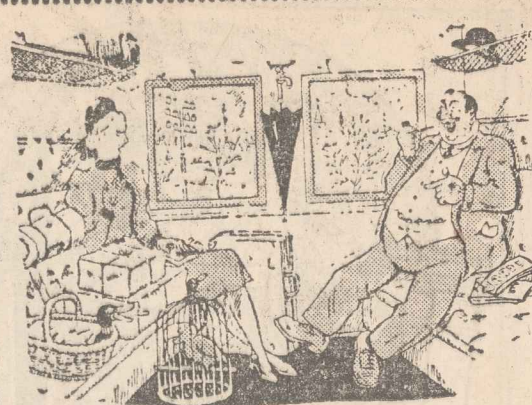
Το ίδιο περιμένει και έλπίζει κι'
η μυστική όργάνωσις της Άντιστά-
σεως που έχει άποκτήσει άκορετή
δύναμη στη Γερμανία. Μετά τη δι-
κή του στη Νυρεμβέργη, ο δόκτωρ
Γκέμπχαρντ, Ιδιαίτερος γιατρός του
Χίμλερ, παραδέχθηκε ότι βοισκό-
ταν σ' έπικουριανία με μιά διάδα
άδοναίτικων, άποφασισμένων να
δράσουν. Άρνήθηκε να δώσει πλη-
ροφορίες για τον άριθμό και τα δι-
αστήματα υέσας του μυστικού αυτού
Έπιτελείου, που έπιδίκαλει να έσπα-
φέρει το γίγνεσθιο στη Γερμανία.
Πρόσθεσε μόνο ότι η κίνησις αυτή
διευθύνεται απ' την Έλβετία.

Έξ Άλλου, ο τέως Βασιλεύς προ-
θυμουργός δόκτωρ Χένγκνερ Βεβαί-
νει ότι είδε ένα πινάκα προγραφών
400 δημοκρατικών πολιτών, καταδι-
κασμένων εις θάνατον απ' τους συν-
ωμότες. Ο ίδιος ήταν ανάμεσα
στους πρώτους μελλοθάνατους. Φρο-
νεί δέ ότι οι άρνηγοί της γεωμνι-
κής Άντιστάσεως ή βόσκοιται άρ-
ακώς στην Έλβετία, ή καταφευ-
γουν εκεί σε περίπτωσι κινδύνου.

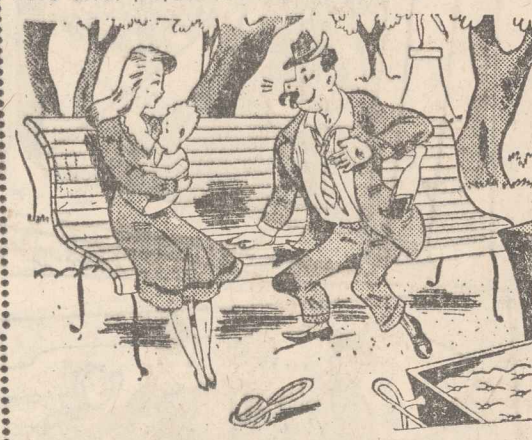
Πρέπει να σημειωθή ότι, και με-
τά τον πρώτο πανκράσιο πόλεμο,
είχε όργανωθή ένα μυστικό κίνημα
Άντιστάσεως σ' όλόκληρη τη Γερ-
μανία. Βασίζονταν στα «Ελεύθερα
Σώματα», που άποτελούσαν ένα ά-
ληθινό στοστό από 200.000 άνδρες
— διπλάσιο, δηλαδή απ' τον έπι-
τροπόμενο απ' τη Συνθήκη των Βερ-
σαλλιών.

Όπωρδηότε, ύπόκειντο σήμερα
μιά σοβαρή κι' έπικίνδυνη μυστική
όργάνωσις, που περιμένει την κα-
τάλληλη εύκαιρία για να έκδηλωθί
κι' εν τώ υεταξύ σπινειώνει τους
«προδότες» που άπομακρύνθηκαν απ'
τις γιγνερικές άσείες.

Το σύνθημα άναγκασσας των
συγκυμωτών αυτών λέγεται ότι είναι
ο άριθμός 88, γιατί το 8 είναι ο
αύτων άριθμός του άλφαιβητικού ψη-
φίου απ' το όποιο άορίζουν οι γεω-
μνικές λέξεις: «Χάιλ Χίτλερ!». Κατά
τους ύπολογισμούς δέ των
συμμνικών ύποστειών, τα 12% του
γεωμνικού πληθυσμού έχουν έγγρα-
φή ήδη στην όργάνωσι.



— Θα μου επιτρέψετε να παρατηρήσω κύριε ότι
αυτό δεν είναι βαγόνι για κοπνιστάς!
— Θα μου επιτρέψετε κυρία να παρατηρήσω ότι
αυτό είναι βαγόνι και όχι σκευφόρος!



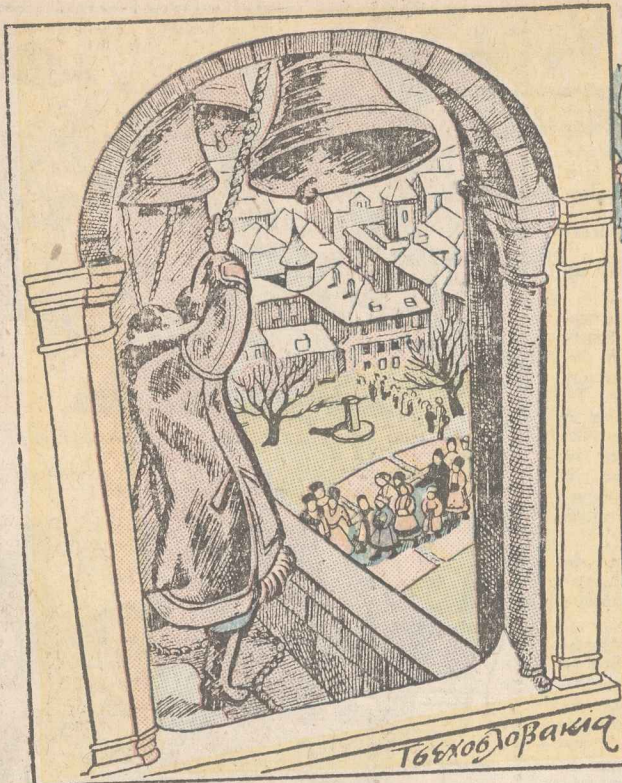
— Δεν λέω πως δεν μ' έρεσει το κρασί, αλλά και
τέτοιο γάλα νάναι το πίνω!



ΤΙ ΤΟΥ ΕΣΤΑΙΓΕ;
Ο φίλος ο θάλασσας Ζήτω... Κέρδιζε ή ομάδα
μου...



— Ναι, υπέροχα έπαίξεις άγάπη μου. Άσε όμως
τώρα να βάλω το ραδιόφωνο!...



ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ "Έθιμα ΑΠ'ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ποιητικά ήδη και έθιμα

Σ' ολόκληρο τον κόσμο, η γιορτή των Χριστουγέννων ξαναζωντανεύει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων το τρεμολιστό άστεράκι της ελπίδος και της πίστewς. Χριστούγεννα... παγκόσμιο θαύμα, που άντλει όλη τη δύναμή του από ένα νεογέννητο βρέφος, που κείται γυμνό πάνω στ' άχυρα μιάς φάτης.

Λίγες χώρες διατηρούν τόσο ζωντανά τα Χριστουγεννιάτικα έθιμα, όσο το Μεξικό. Στις πλατείες όλων των μεξικανικών πόλεων στήνονται τις ημέρες αυτές μικρές παράγκες, έξω απ' τις οποίες κρένονται πηλίνα αγαλματάκια με διάφορα χρώματα. Παριστάνουν την Παναγία, τον Ίωσήφ, τον Ίησού, τους Μάγους, αλλά και διάφορα άλλα πρόσωπα, φανταστικά.

Οι «ποζάντας» είναι η χαρακτηριστικώτερη έκδήλωση των μεξικανικών Χριστουγεννιάτικων εορτών. Αρχίζουν 9 μέρες πρό της 23ης Δεκεμβρίου, γι' ανάμνηση του έννεαήμερου ταξιδιού της Παναγίας και του Ίωσήφ απ' τη Ναζαρέτ στη Βηθλεέμ. Η λέξη «ποζάντας» σημαίνει πανδοχείο και καταφύγιο. Οι 9 λοιπόν αυτές ημέρες γιορτάζονται από κάθε οικόγενεια σε 9 διάφορα σπίτια.

Οι «ποζάντας» είναι η χαρακτηριστικώτερη έκδήλωση των μοτίζων μ'α πολυθρόνη πομπή, με σφυρίχτρες και ροκάνες. Δύο παιδιά πηγαίνουν μπροστά, κρατώντας πάνω σ' ένα τρίποδο δισκοσμημένο με κλωνάρια πεύκου, τα αγαλματάκια της Παναγίας και του Ίωσήφ. Όταν φτάνουν έμπρός στην πόρτα του σπιτιού που προορίζεται για την «ποζάντα», το πανδαμόνιο σταματάει. Όλοι, μικροί και μεγάλοι, αρχίζουν ένα τραγούδι με τέσσερες στροφές, που μιλά για το μακρινό ταξίδι των δυο συζύγων και για την κούραση της Μαρίας. Έπειτα χτυπούν την κλειστή πόρτα και ζητούν τραγουδιτά όλοι μαζί καταφύγιο για τη νύχτα. Υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν τον Ίωσήφ, ό οποίος εξηγεί ότι η πολυαγαπημένη του γυναίκα είναι κατακουρασμένη κι' ότι πρόκειται να γίνει μητέρα.

Μέσα απ' το σπίτι, ο οικοδεσπότης αρνείται στην αρχή, τραγουδιτά κι' αυτός. Άπαντά ότι το σπίτι του δεν είναι πανδοχείο, ότι δεν δέχεται τους αλήτες. Και προσθέτει: «Φύγετε. Μη μ' ένοχλείτε πιά. Γιατί αν θυμώσω, θα σας ξυλοφορτώσω». Κι' ο οικοδεσπότης ειρωνεύεται: «Ποιά βασίλισσα τριγυρίζει μέσα στη νύχτα μόνη και άστεγη;» Τέλος όμως, συγκινείται κι' άνοίγει την πόρτα διάπλατη. Οι προσκεκλημένοι μπαίνουν και γο-



νατίζουν γύρω απ' τη φάτη, ενώ οι άνθρωποι του σπιτιού τους καλοσωρίζουν.

Απαραίτητο στον εορτασμό των Χριστουγέννων είναι και το σπάσιμο της «πινάτας». Η πινάτα είναι ένα μεγάλο τσουκάλι, ντυμένο απ' έξω με χαρτόνια και χαρτιά, σε σχήμα περστεριού, πλοίου, άστρου κλπ. Το στολίζουν με γιρλάντες και κορδέλλες, το γεμίζουν φρούτα, καραμέλες, παιχνίδια, και το κρεμούν απ' το ταβάνι. Δένουν έπειτα τα μάτια ενός παιδιού, του δίνουν στο χέρι μία μαγκούρα, το ζαλίζουν περιστρέφοντάς το μερικές φορές επί τόπου και το άφνουν έπειτα να επιχειρήσει να σπάσει την πινάτα, την όποια τρoβούν οι άλλοι προς όλες τις δευθύνσεις μ' ένα σπάγγο. Αν δεν τo επιτύχει, το διαδέχεται άλλος. Όταν ό επιδεξιώτερος σπάσει την πινάτα, όλοι όρμουν για να μαζέψουν το περιεχόμενό της.

Έπειτα ό χορός ξαναρχίζει, ως το πρωί...

Στην Ισπανία, η Φάτη είναι πιο απαραίτητη απ' το έλατο για τον εορτασμό των Χριστουγέννων. Έχει διστάσεις πελώριες. Υπάρχουν δέ σ' αυτήν, εκτός απ' τα βιβλικά πρόσωπα, και διάφοροι τύποι της καθημερινής ζωής: ό νερο-ουβαλήτης, ό πλανόδιος μανάβης, ό μπαλουατής... κι' ό τσερμεμάχος! Έξ' άλλου, η Φάτη τριγυρίζει από τοπία με άνεμομύλους, κήπους και λίμνες με κύκνους!

Το κλασικό δώρο των Χριστουγέννων είναι ένα πελώριο πανέρι—τόσο που χρειάζονται κάποτε πολλοί άνθρωποι για να το μεταφέρουν—διακοσμημένο καλλιτεχνικά και γεμάτο από μπουκάλια, ολόκληρα χοιρομέρια, φρούτα, γλυκά κλπ.

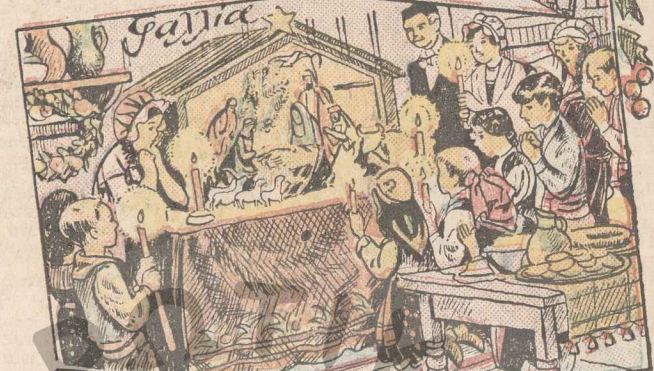
Τα παιδιά παίρνουν τα δώρα τους στις 6 Ιανουαρίου, την ημέρα των Φώτων, πιστεύουν δέ ότι τους τα φέρνουν οι Μάγοι. Το δείπνο της νύχτας των Χριστουγέννων αρχίζει πάντα με μια σούπα από αμύγδαλο, γάλα, ζάχαρη και ψωμί καθορισμένο. Ακολουθεί ένα ψάρι με σάλτσα, λαχανο κι' ή ψητή γαλοπούλα. Στο τέλος, σερβίρονται γλυκίσματα και ησοί κορποί. Τα παιδιά της Αγγλίας γράφουν στο «Χριστούλη», άπαρθι βμώντας τα παιχνίδια που προτιμούν, και δάζουν τα γράμμά τους στο τζάκι, το δράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων. Αργότερα, τη νύχτα, πηγαίνουν κρυφά και κρεμούν τις κάλτσες τους στο ίδιο μέρος. Και το έπομένο πρωί, τις βρίσκουν γεμάτες με τα δώρα τους.

Ανήμερα των Χριστουγέννων, το μεσημέρι, σκοτεινιάζουν την τραπεζαρία και σερβ ρουν θρισμευτικά την πουτιγκα, τριγυρισμένη από γαλάζιες ηλόγες, ενώ τραγουδούν όλοι, όρθιοι, μία παλιά σκατωέλικη μελωδία. Έπειτα μοιράζονται μεγάλα φάκελλοι, που περιέχουν τρακατούρες και χαρτίνα καπ'άνα «κοτιγιόν», τα όποια οφείλουν να φορέσουν όλοι, ν'οι και γέροι.

Στην προπολεμική Γερμανία, ανάμεσα στα πράγματα, το συσσωρευμένα γύρω απ' το δέντρο των Χριστουγέννων, υπήρχε πάντα το «δέμα του σκύλου», που περιείχε όρεκτικά λουκάνικα. Σήμερα δεν τρώνε λουκάνικα ούτε οι άνθρωποι στη Γερμανία...

Στη Βρετανία, την Όδερνη και την Τουερνη, οι χωρικοί δίνουν διπλό σανό στα ζώα τους, την ημέρα αυτή. Και τα παιδια της Σουηδίας δεν ξεχνούν να βάλουν μέσα στο τζάκι ένα κορότο για τον τάρντο που σέρνει το έλικυθο του Χριστούλη.

Τέλος, στο Μπo της Μασσαλας, λαμβάνει μέρος στη Χριστουγεννιάτικη λειτουργία ένα άρνι! Το τσιμπούν και βελάζει, ανάμεσα στους ψαλμούς και στα τροπάριά:



ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ παίζουν τη ζωή τους στα ζάρια!

Ένα μακάβριο παιχνίδι που κατχλύνει
σε τραγωδία

Το πρωί της 26ης του περασμένου Νοεμβρίου, μία νέα βρέθηκε νεκρή μέσα στο σαλόνι μιας εξοχικής επιλύσεως στο Κρεού ούρ Σέρ. Πλάι στο πτώμα ενός ανθρώπου, που ήταν τυφλό στο μεθύσι, μισοκοιμώταν. Και μία γυναίκα άνοιξε το ένα έπιπλο από το άλλο τα παράθυρα του σπιτιού, καλώντας σε βοήθεια.

Ο μέγιστος ήταν ο γιατρός Πιέρ Ουριώ. Όταν οι αστυνομικοί έφτασαν στο σπίτι δεν δίστασε να δηλώσει ότι αυτός είχε σκοτώσει τη νέα. Με πολύ τρόπο -

«Νά... την σκότωσα! εί-
πε Δεν θυμάμαι ακριβώς
με ποιο τρόπο... Άλλω-
στε αυτό δεν έχει σημα-
σία...»

Επειτα ξανάπεσε στο
ληθαργικό ύπνο του.

Η νεαρή σύζυγός του, δε-
μως εκείνη που είχε κα-
λέσει σε βοήθεια, προσπα-
θούσε να πείσει τους αστυ-
νομικούς ότι ο άνδρας της
μιλούσε μ' αυτό τον τρόπο,
γιατί ήταν χαλιωμένος από
το πολύ κασσί που είχε πι-
ει και ότι δεν μπορούσε να
είχε σκοτώσει τη νέα που
ήταν χαλιωμένη στο πάτω-
μα.

Αλλά ποιο ήταν το θύ-
μα;

Την έλεγαν Έλενη Τα-
μάρα, ήταν μόλις δέκα έν-
να χρόνων, κι' εξαιρετικά
ώραιο.

Πριν από δυο χρόνια, η
Έλενη είχε προσληφθεί ως
υπηρετριά στο σπίτι του
γιατρού Ουριώ. Αλλά οι ε-
υγενικοί τρόποι της, η κα-
ποια μούρφως που είχε -
καταγόταν από μία μικρο-
αστική οικογένεια - και η
καλωσύνη της είχαν προδι-
σέσει ευνοϊκά απέναντί
της την κυρία Ουριώ,
που την μεταχειριζόταν πιο
πολύ σαν σύντροφο και φι-
λη παρά σαν υπηρέτρια.

Λίγο καιρό αργότερα, δε-
μως, ένα φανερό σίσημα
ανάπτυξε μεταξύ του

Ο γιατρός ξαναπήρε το

Ουριώ και της Έλενης. Οι

δυο έρωτευμένοι περνού-
σαν ένα μεγάλο μέρος της

νύχτας μαζί γιατί η κατά-
σταση της υγείας της κυ-
ρίας Ουριώ την υποχρέωνε

να κοιμάται από πολύ ένω-
ρίς.

Αυτό έγινε και το βράδυ

της 26ης Νοεμβρίου. Πως

τώρα έφτασαν στο δάμα;

Οι λεπτομέρειες του θά-
μεναν ίσως δότελα άγνω-
στες. Αλλά μερικές σημει-
ώσεις που βρέθηκαν μέσα

στο σαλόνι επέτρεψαν

στούς αστυνομικούς να δι-
εισδύσουν στο μυστήριό

του.

Εκείνο που προκύπτει α-
πό αυτές τις σημειώσεις

είναι πρώτα-πρώτα, ότι ε-
να τρομερό δίλημμα βασά-
νιζε από καιρό τους δυο ε-
ρωτευμένους. Τι έπρεπε να

κάνουν; Να καταπνίξουν

το αίσθημά τους ή να προ-
χωρήσουν αποφασιστικά στη

μόνη λύση που παρουσιάζο-
ταν μπροστά τους και που

θα ήταν το διαζύγιο του

Ουριώ με τη γυναίκα του;

Το θέμα αυτό φαίνεται πως

τους είχε απασχολήσει πολ-
λές φορές. Και είχε πια-
νόν ότι γύρω σ' αυτό περι-
στρέφονταν οι συζητήσεις

τους κατά το μοιραίο εκεί-
νο βράδυ.

Η κυρία Ουριώ κοιμόταν

στο δωμάτιό της, που βρι-
σκόταν στο δεύτερο πάτω-
μα του σπιτιού.

Κάτω στο σαλόνι, οι δυο

έρωτευμένοι ήταν καθι-
σμένοι ό ένας πλάι στον

άλλον. Η Έλενη είχε γεί-
ρει το κεφάλι της πάνω

στον ώμο του γιατρού και

κάθε τόσο σπκωνόταν από

τη θέση της για να πάρη να

βάλη καινούργιο δίσκο στο

γραμμόφωνο.

Σε μία στιγμή, ζήτησε το

στυλό του από το γιατρό

και έγραψε πάνω στο ροζ

περικάλυμμα ενός δίσκου:

«Πιέρ, σ' αγαπώ. Ορκί-
ζομαι ότι αγαπώ το γιατρό

Πιέρ Ουριώ».

Ο γιατρός ξαναπήρε το

στυλό από τα χέρια της φι-
λης του και έγραψε πάνω
στον ίδιο φάκελλο:

«Αμφιβάλλω πολύ. Η δέ-
λωση σου, όμως μ' ευχα-
ριστεί. Ιατρός Ουριώ».

Η γραπτή συνομιλία τους

συνεχίστηκε:

Έλενη: «Μικρέ μου Πι-
έρ σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ μ'

όλη την αγάπη που μπορεί

να χωρέση η καρδιά μου».

Ουριώ: «Δεν είναι και λί-
γη».

Έλενη: «Δεν μπορώ να

ζήσω χωρίς τον Πιέρ».

Ο φάκελλος δεν χωρού-
σε άλλο. Ο γιατρός έβγαλε

τότε το κορνέ των συντα-
γών του. Αλλά η «συζητή-
σις» τους φαίνεται ότι είχε

πάρει στο μεταξύ άλλη

τροπή! Πραγματικά πάνω

σ' ένα φύλλο συνταγής α-
ναγράφονται τα εξής:

Ουριώ: «Παίζουμε την α-
γάπη μας στα ζάρια».

Έλενη: «Είμαι συμφω-
νη. Θα συμμορφωθώ με την

απόφασή τους».

Να τώρα οι δροι αυτού

του πρωτότυπου παιχνιδιού,

που είναι γραμμένοι με το

χέρι του γιατρού:

«Άσσοι: θάνατος».

«Δύαρες: Δένω με τη γυ-
ναίκα μου».

«Εξάρες: Φεύγω με

την Έλενη».

Είστε άγνωστο ποιός έρρι-
ξε τα ζάρια. Αλλά είναι βέ-
θαιο πως εκείνος που τα

έριξε έφερε άσσοις που

σημαίνει θάνατο.

Αλλά ποια θα ήταν η σει-
ρά;

Σ' ένα άλλο φύλλο συν-
ταγής αναγράφονται τα ε-
ξής:

«Εκείνος που θα φέρη

άσσοις θα σκοτωθώ πρώ-
τος».

Τα ζάρια υπέδειξαν την

Έλενη. Η νέα δέχθηκε την

έτυμφορία τους κι' έγρα-
ψε πάνω σ' ένα φάκελλο

συνταγής:

«Σκοτώνομαι, γιατί αγα-
πώ τον Πιέρ».

Αμέσως έπειτα φαίνεται

πως πήρε το περιστρόφο

του γιατρού και φύτεψε

μία σφαίρα στην καρδιά

της.

Αλλά, ο Ουριώ δίστασε να

την ακολουθήσει στο μεγα-
λο ταξίδι. Και άρχισε να

πινν, ως που στο τέλος βυ-
θίστηκε σε λήθαργο.

Ο ίδιος δεν προσπαθεί

τώρα να υπερασπίση καθό-
λου τόν έπιπό του. Η α-
πάντησή του στις ερωτή-
σεις των αστυνομικών είναι

στερεότητες:

«Εγώ ή άλλοις λέει

ένώ σκότωσα την Έλενη.

Αντίθετα, η γυναίκα του

ισχυρίζεται πως ο άνδρας

της δεν ανταποκρινόταν

στο αίσθημα της Έλενης

και ότι η νέα αυτοκτόνησε

πιθανόν γι' αυτό το λόγο.

Αλλά οι σημειώσεις που

βρέθηκαν πάνω στο φάκε-
λο του δίσκου του γραμμο-
φώνου και στο κορνέ των

συνταγών του γιατρού α-
ποδεικνύουν πως αυτός ο ι-
ατροδικαστής δεν είναι σω-
στός.

Ο γιατρός Ουριώ θα ει-
σοχή τώρα σε δική; Οι

γνώμες των νομικών πάνω

σ' αυτό το ζήτημα διχάζε-
ται. Μερικοί υποστηρίζουν

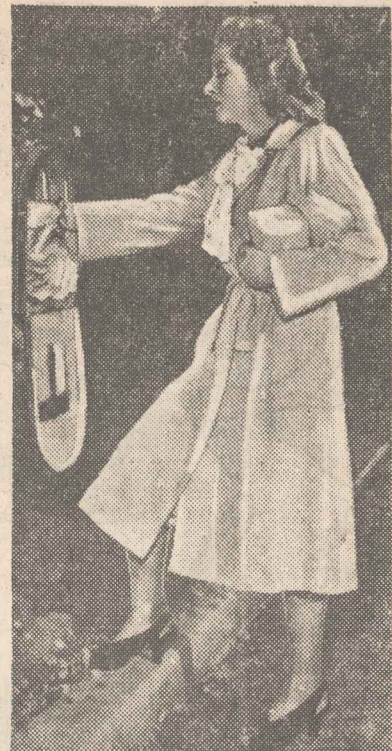
πως μόνο αν αποδειχθεί -

πράγμα αδύνατον - ότι ο

γιατρός έκοιμε κάποια λα-
θροχειρία κατά το ριζίμο

των ζαριών μπορεί να θεω-
ρηθεί υπεύθυνος για το θά-
νατο της Έλενης. Αντίθε-
τα, άλλοι φρονούν ότι υπέ-
χει ήθικη ευθύνη και ότι

πρέπει να δικασθεί ως ένο-
χος άνθρωποκτονίας εξ α-
μελείας.



Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΓΚ. ΓΚΑΡΣΟΝ

Η δημοφιλής ηθοποιός του κινηματο-
γράφου Γκέρη Γκάρσον λαμβάνει
κάθε ημέρα αναρίθμητες επιστολές
απ' όλο τον κόσμο. Το περίγραφο είναι
ότι διαβάσει μόνη της όλη αυτή την
άλληλογραφία και απαντάει σε όσα
γράμματα της άρρουν!



Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ο Αμερικανός στρεπτιωτικός γιατρός
Ζελ, ειδικός στα νοσήματα της νή-
μης, του κάκου προσπαθεί ως σήμε-
ρα να εξιχνιάση το μυστήριο που πε-
ριβάλλει αυτή τη νέα. Το βλέμμα της
είναι διαγνές, η έκφραση της δεί-
χνει μάλιστα ότι καταλαβαίνει εκεί-
νη που της λένε, συμπεριφέρεται έ-
πισης κανονικά, αλλά δεν μπορεί να
θυμηθεί ούτε το όνομα, ούτε το πα-
ρελθόν της. Πρόκειται μήπως για κά-
νενα θύμα των ναζι ή για μία παλιά κα-
κοποήτρια; Εξ - Εξ που υποκρί-
νεται, για να αποφυγή ένδεχομενες
κυρώσεις έναντι της; Κανείς δεν
έα μπορούσε ν' απαντήσει σ' αυτά.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΖΩΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ



Η μαρτυρική ζωή του Χέλιμαν

Ο πολιτισμός μας, οι εφευρέσεις, οι κα-
τακτήσεις μας στο πεδίο της επιστήμης,
όλα αυτά που αποτελούν τις ανέσεις και
τις απολαύσεις της σημερινής ζωής μας
είναι, στην πραγματικότητα, το έργο μερι-
κών τολμηρών πρωτοπόρων, που, προτρέ-
χοντας από την εποχή τους και αδιαφορών-
τας για τα εμπόδια και τις εναντιότητες,
έταξαν πρόθυμα και θεληματικά τον εαυ-
τό τους στην υπηρεσία της ανθρωπότητας κι'
έκομαν έργο και σκοπό τους την ευημερία
και την ευτυχία της. Ποιός θα μπορούσε να
πλή με πόσους μόχθους, με πόσες στερήσεις
και με πόσες υπέρχεις αυτοθυσιάζονται
τοπολήθηκαν οι κατακτήσεις αυτές που μας
γεμίζουν σήμερα από θαυμασμό και περη-
φάνεια!... Η ζωή των περισσότερων απ'
αυτούς τους θαρραλέους σκαπανείς της ευη-
μερίας και της προόδου μας κρύβει ένα
σιωπηλό δράμα.

Στη σειρά που αρχίζει να δημοσιεύεται,
οι μορφές αυτών των πρωτογενών της ση-
μερινής προόδου θα παρελάσουν ζωντανές.
Θα δώσουμε στους αναγνώστες μας πιστή
εικόνα των υπερόχων προσπαθειών των και
του ψυχικού μεγαλείου των...

ΠΙΝ από δυο αιώνες άκούει, το πρόβλημα της ένδυμα-
σίας απασχολούσε περισσότερο από όλα τα άλλα τους τε-
χνικούς και τους οικονομολόγους. Και κατά τα τέλη του 18ου
αίωνα είχε κατακτήσει ο εφιάλτης των. Το μαλλί και το υπα-
πόκι άφθονούσαν. Τεράστιες ποσότητες σάπιζαν κάθε χρόνο στις
αποθήκες. Κι' ωστόσο, ο κόσμος έμενε γυμνός, γιατί τα καλά
και τα γερά ύφασματα, που έπρεπε να ύφανθούν σε πρωτό-
γους αογαλειούς, στοιχίζουν πανάκριβα, έτσι που μόνο οι πλού-
σιοι μπορούσαν να τα προμηθευθούν. Τι έπρεπε να γίνει, λοι-
πόν; Να βρεθεί ένας τρόπος μηχανικής ύφανσεως, που θα πο-
λαπλασίαζε την παραγωγή και θα κατέδαζε τις τιμές. Άλλε-
παλλήλοι διαγωνισμοί είχαν προκηρυχθεί γι' αυτό το σκοπό,
με σημαντικά χρηματικά ποσά ως βραβεία. Αλλά όλες οι προσ-
πάθειες είχαν απομείνει μάταιες και το πρόβλημα σαινόταν
άλυτο.

Εκείνη την εποχή, ζούσε στο Παρίσι ένας πλούσιος νέος
από την Άλσατία, που ο πατέρας του ήταν τραπεζίτης και επι-
χειρηματίας. Τον έλεγαν Ζοσσέφ Χέλιμαν. Η ζωή του ήταν πο-
λυτελής, σκεδόν σπάταλη. Αλλά η λεπτή κι' ευαίσθητη ψυχή
του τον έκανε να υποφέρε γιατι σε κάθε του βήμα, αντίκρυζε
την άπεσστη δυστυχία που απλωνόταν μέσα στη μεγάλη πόλη.

Μία μέρα έγραψε στο ημερολόγιό του:
«Έχω άσανε το δικαίωμα να ζω μέσα στην πολυτέλεια και
τη γλιόη, όταν τόσο άλλοι γύρω μου πεινούν και γυρίζουν γυ-
μνοί μέσα στο χειμώνα; Αν δεν κάμω κάτι γι' αυτούς, η ζωή
μου θα είναι χωρίς νόημα».

Λίγους καιρό αργότερα, πέθανε
ο πατέρας του και ο Χέλιμαν πη-
ρε στα χέρια του τη μεγάλη περι-
ουσία του. Βάλλθηκε τότε να πραγ-
ματοποιήση το μεγάλο σκοπό της
ζωής του. Ο σκοπός αυτός ήταν
να ντύση τους γυμνούς να δώση
στερεά, φτηνά και άφθονα ρούχα
στους ανθρώπους. Θα προσπαζού-
σε να επιτύχη εκεί που τόσο άλ-
λοι πρίν απ' αυτόν είχαν αποτύ-
χει.

Διέβρε άμέσως γι' αυτό όλες
τις δυνάμεις του και όλη την πε-
ριουσία του, που ανέκοχταν την
εποχή εκείνη σε μισό περίπου έ-
κοτομυμίο φράγκων.

Όλο αυτό το κολοσσιαίο για
την εποχή ποσό, ο Χέλιμαν το έ-
δαπάνησε μέσα σ' ελάχιστο χο-
νικό διάστημα σε άτυχη πειράμα-
τα που απέδωκαν πολύ μέτρια
αποτελέσματα. Είχε κατασκευά-
σει μερικές δεκάδες πλεκτικών μη-
χανών, που τις είχε στείλει στην
Αμερική και στην Αγγλία. Σε
λίγο του ξαναγύρισαν τις μηχα-
νές του μισοκατεστραμμένες, γιατί
οι εργάτες δυσκολευόνταν στο χει-
ρισμό τους, με την παρατήρησι
πως ήσαν ακατάλληλες.

Και αυτό ήταν αλήθεια. Οι μη-
χανές αυτές ήσαν εξαιρετικά πο-
λύπλοκες κι' έας ενοχλή με μέ-
τιστα επίδοσι δεν μπορούσε να τις
χειρισθεί εύκολα. Ο Χέλιμαν το
καταλάβαινε αυτό. Η μηχανή του,
για ν' ανταποκριθεί στον προορι-

αυτόματα το σπυρνί και το ύφάδι, περνώντας τα ένα μέσα

στο άλλο.

Από την άλλη μέρα κιάλας, κλείσθηκε στο γραφείο του

και άνοιξε τα πειράματά του προς την καινούργια αυτή κα-
τεύθυνση.

Χοειάσθηκε, ωστόσο, εξη ακόμα χρόνια, ως που να τελειο-
ποίηση τη νέα μηχανή του.

Αυτή τη φορά ήταν βέβαιος πια για την επιτυχία. Η μη-
χανή αυτή ήταν εξαιρετικά απλή και η απόδοτικότης της πολύ

μεγάλη.

Οι βιομήχανοι του Μάντσεστερ, που την δοκίμασαν πρώτοι,

έμειναν έκθαμβοι. Και οι παραγγελίες άρχισαν να συ-
σρεύουν από παντού.

Για τον Χέλιμαν ήταν ένας αληθινός θρίαμβος. Αλλά ένας

θρίαμβος που κράτησε μερικές ημέρες, μερικές εβδομάδες ίσως.

Γιατί οι ύφαντουργοί, που, με την εισαγωγή των μηχανών κιν-
δύνευαν να μείνουν χωρίς εργασία, εξέγερθησαν παντού, στη

Γαλλία, στην Αγγλία, στο Βέλγιο...

— Κάτω οι μηχανές!... φώναζαν, αποφασισμένοι να φτά-
σουν στα άκρα.

Οι βιομήχανοι αναγκάσθηκαν τότε ν' άνακαλέσουν τις πα-
ραγγελίες που είχαν κάνει.

Από το τελευταίο αυτό πλήγμα, ο Χέλιμαν δεν κατώρθωσε

να συνέλθη ποτέ. Έξαντλημένος από τις στερήσεις και την

αδιάκοπη εργασία, έπαθε σε λίγο σίμωπτσι κι' έπεσε στο

κοιτόβιο.

«Άλλοιμονο!... Είχε φτάσει το

τέλος του.

Επειτα από μερικές βδομάδες

πέθανε με το ναύνηλο στα χείλη.

Τα τελευταία λόγια στη γυναίκα

του ήταν:

«Ένε θάρος. Το μέλλον

των παιδιών μας είναι εξασφαλιμέ-
νο. Σήμερα καπνίζουν τη μηχανή

μου. Άυριο όμως όλοι θα την

επαινούν... Έχω πεθάνω ευχαρι-
στημένος. Γιατί έσοφ πως έκαμα

ένα μεγάλο καλό στην ανθρωπι-
τητα, που θα σ' εύγνωμνη γι' αυτό

το μετ μέρα...»

Ποιά ειρωνεία της τύχης! Τα

λόγια του Χέλιμαν αποδείχθηκαν

προφητικά.

Μισό ώρα μετά το θάνατό του,

ενώ η γυναίκα και τα δυο κορι-
τσάκια του έκλαιγαν πλάι στο νε-
κρό, ένα αμάξι σταμάτησε εμπρός

στην πόρτα του σπιτιού και ένας

άνθρωπος κατέβηκε απ' αυτό.

Ήταν ο αντιπρόσωπος των βι-
ουηγάνων, του Μάντσεστερ, που

ενοχόταν ν' άναμνησθ όλες τις πα-
ραγγελίες και έφερον ένα ποσό

εξασφάλισης για την άποψη της

εξασφάλισης του προνομιού της εκ-
μεταλλεύσεως της εφευρέσεως του

Χέλιμαν.

Επειτα από τόσες στερήσεις,

η γυναίκα και τα παιδιά του ή-
ρωος και άστυγες της προόδου,

όπως το είχε προσλάβει ο ίδιος με-
ρικές στιγμές προτού να πεθάνη,

θα ζούσαν ευτυχισμένα.

— Νά το μυστικό που ζητούσα τόσον καιρό φώναζε ο Χέλιμαν.

θα ζούσαν ευτυχισμένα.

συσ της. έπρεπε να είναι τόσο απλή, που
κι' ένα παιδάκι άκούα να υποσθ να την
χειρισθεί.

Αλλά πως να κάμη τώρα; Του έλει-
παν τα μέσα για να συνεχίση τις προσ-
πάθειές του. Γιατί, μαζί με τη δική του
περιουσία, είχε δαπανήσει και την προϊ-
κα της γυναίκας του, που η ευγενική έ-
κείνη ψυχή έθεσε πρόθυμα στη διάθεσί
του.

Ένα βράδυ, ο Χέλιμαν, καθόταν σκε-
πτικός και περίλυπος κοντά στο τζάκι
του σπιτιού του. Έβλεπε πως το μεγάλο
όνειρό της ζωής του θάμενε άπραγματο-
ποίητο και βυθιζόταν ολοένα και περισ-
σότερο στις πένθιμες σκέψεις του.

Μερικά βήματα πιο πέρα, η μεγαλεί-
τερη κόρη του γτενίζε τα υαλλία της υι-
κρόστες.

Ξαφνικά, ο Χέλιμαν άνεκίστησε.

«Νά το μυστικό που ζητούσα τόσον
καιρό! φώναξε. Η μηχανή μου πρέπει
να έχη ένα παρομοίον γτενί που θα πλέκει

αυτόματα το σπυρνί και το ύφάδι, περνώντας τα ένα μέσα

στο άλλο.

Από την άλλη μέρα κιάλας, κλείσθηκε στο γραφείο του

και άνοιξε τα πειράματά του προς την καινούργια αυτή κα-
τεύθυνση.

Χοειάσθηκε, ωστόσο, εξη ακόμα χρόνια, ως που να τελειο-
ποίηση τη νέα μηχανή του.

Αυτή τη φορά ήταν βέβαιος πια για την επιτυχία. Η μη-
χανή αυτή ήταν εξαιρετικά απλή και η απόδοτικότης της πολύ

μεγάλη.

Οι βιομήχανοι του Μάντσε

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Η «βιοδύνη» κατά του καρκίνου

Τα θύμικα του Σπέρτι και των συναδέλφων του

Πριν από 30 χρόνια περίπου, ο πρωταίχης του αμερικανικού πανεπιστημίου του Γαϊνσβίνγκ προεβλεπόμει το νεορόφιτο της Τζούρτζ Σπέρτι ότι θα χάνει το χρόνο του γιατί άπουσιαζε συστηματικά απ' τα μαθήματα. Εκείνος δικαιολογήθηκε τότε ότι ήταν απασχολημένος με την κατασκευή ενός ηλεκτρικού μετρητού νέου τύπου, για μεγάλες ποσότητες ηλεκτρισμού γιλιόων Βόλτ. Ο πρωταίχης έβρινε κατάπληκτος, γιατί ήξερε ότι οι καλλίτεροι ηλεκτρομηχανικοί είχαν ως τότε προσπαθήσει μάταια να φτιάσουν ένα τέτοιο μετρητή. Ο φοιτητής που είχε άπουσιαζε, ίκανώτερος απ' αυτούς, άρχισε να πάει το διπλωμά του, παρ' όλες τις άπουσίες του...

• Πράγματι, σε λίγους μήνες, ο μετρητής ήταν έτοιμος. Άλλα ο Σπέρτι δεν ήσυχασε. Ένωσεν να συνεχίσει τις έρευνες του. Ο πρωταίχης του συνέστησε τότε να σηματοποιήσει μια ομάδα από επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων, που θα συνεργάζονταν για έρευνες Ιατρικές, φυσικές, βιοχημικές, βοτανικές, ζωολογικές, διαιτητικές κλπ. Πράγματι, ο Σπέρτι μάζεψε γύρω του μερικούς νέους με ήλιο — γιατί ήξερε ότι οι μεγάλοι επιστήμονες δύσκολα δέχονται να συνεργασθούν. Το εργαστήριο της ομάδας εγκαταστάθηκε σ' ένα υπόγειο δωμάτιο του Πανεπιστημίου κι' εφοδιάσθηκε με ελάχιστα όργανα. Το σύστημα τις εργασιές τους δεν είχε τίποτε το ασυνήθιστο, καί επίσημο. Έπαιζαν, γελούσαν με το κάθε τι... Όταν κάποιος είχε μια ιδέα, όσο κι' αν φαινόταν παράξενη, την έλεγε στους άλλους, κι' εκείνοι τη δοκίμαζαν... Έτσι, με τ' αίσια, άρχισαν να κάνουν διάφορες έρευνες, που τις παραχωρούσαν στο Πανεπιστήμιο.

Ανακάλυψαν π. χ. ότι ώριμες φωτεινές ακτίνες σκοτώνουν τα μικρόβια. Η ανακάλυψή τους αυτή μπορούσε να βοηθήσει στην αντιμετώπιση των ασθενειών. Μια απ' όλες αγοράσθηκε από ένα βιομήχανο τροφίμων αντί 300.000 δολαρίων. Με τα χρήματα αυτά, το Πανεπιστήμιο έστιασε ένα τέλειο εργαστήριο για το Σπέρτι και τους συντρόφους του.

Αργότερα, την εποχή της οικονομικής κρίσεως, το Πανεπιστήμιο έπαψε πια να χρηματοδοτεί τις έρευνες της επιστημονικής αυτής ομάδας. Από τότε, λοιπόν, δημιουργήθηκε ένας ανεξάρτητος οργανισμός, το «Ινστιτούτο Σπέρτι». Εκτός απ' τα έρευνας στο Γαϊνσβίνγκ, δημιουργήθηκαν άλλα 14 σε διάφορες αμερικανικές πολιτείες. Κι' οι επιστήμονες τους έκαναν ένα πλήθος θεωρητικών ανακαλύψεων και πρακτικών έφευσεσεων, από μια φορητή λάμπα «τεχνική ήλίου» έως μια συσκευή που σκοτώνει τα μικρόβια των πο-

τηρών κατά το πλύσιμό τους, από μια τελεία κρέμα για λεπτές γυναικείες επιδερμίδες έως μια συνθετική τροφή για ζώα πλουσιωτάτη σε πρωτεΐνες...

• Οι σπουδαιότερες όμως έρευνες του Σπέρτι είνε εκείνες που αφορούν τον καρκίνο, τη φοδερή αυτή πληγή της ανθρωπότητας.

Ο Γερμανός επιστήμων Ότο Βόρμπουργκ είχε μελετήσει άλλοτε τα καρκινώδη κύτταρα με μια ευαίσθητη συσκευή που είχε επινοήσει άσχημα για να μεταφέρει... πόρο δυνάμει καταναλίσκουν τα αυτά του αγγίου! Είχε εξακριβώσει λοιπόν ότι τα κύτταρα των καρκινωμάτων χρησιμοποιούν λιγότερο οξυγόνο απ' τα φυσιολογικά. Επίσης είχε διαπιστώσει ότι, όταν τα φυσιολογικά κύτταρα αρχίσουν να καταναλίσκουν λιγότερο οξυγόνο, γίνονται καρκινώδη. Κι' είχε σκεφθεί ότι, υ' αυτή τη βάση, θα μπορούσε ίσως ν' ανακαλυφθεί η αιτία του καρκίνου.

Για διάφορους όμως λόγους, ο Βόρμπουργκ δεν είχε μπορέσει να συνεχίσει αυτές τις έρευνες του κι' οι άλλοι επιστήμονες είχαν αμφισβητήσει τα συμπεράσματά του.

Μόνον ο Σπέρτι απόφασιζε να τις επαναλάβει. Άρχισε λοιπόν πειράματα σχετικά με την καταναλίσκω δυνάμει από κύτταρα διαφόρων ειδών.

Σ' ένα πείραμά του, έριξε πάνω σε κύτταρα ζυθοζύμης (μαγιάς της μύτσας) ώριμες φωτεινές ακτίνες που σκοτώνουν τα μισά απ' αυτά. Θάπρεπε τότε κανονικά να ελαττωθεί η καταναλίσκω δυνάμει απ' τα υπόλοιπα. Άπεναντίας όμως διπλασιάσθηκε! Το ίδιο παρατήρησε ο Σπέρτι όταν, μέσα σ' ένα δοκιμαστικό σωλήνα που περιείχε μόνο νεκρά κύτταρα, έριξε μια ποσότητα ζωντανών. Τα τελευταία άρχισαν να καταναλίσκουν διπλάσιο οξυγόνο!

Η μόνη εξήγηση του φαινομένου αυτού ήταν ότι τα νεκρά κύτταρα παράγουν μια ουσία διεγερτική για τα ζωντανά. Ο Σπέρτι εξακρίβωσε ότι η ουσία αυτή δεν μένει μέσα στα ίδια κύτταρα, αλλά διαλύεται στο υγρό που τα περιβάλλει. Την ονόμασε «βιοδύνη» και διαπίστωσε ότι υπάρχουν διάφορα είδη της: ένα που αυξάνει την καταναλίσκω δυνάμει, άλλο που επιταχύνει την ανάπτυξη των κυττάρων, το άλλο που επιδρά στην άπορροή του σκινάρου απ' τα κύτταρα, κλπ.

Εφ' όσον η «βιοδύνη» μεγάλωνε την καταναλίσκω δυνάμει απ' τα κύτταρα, τα καθιστούσε ανθεκτικότερα κατά του καρκίνου.

Ο Σπέρτι θυμήθηκε τότε ένα πείραμα που είχε αποτύχει άλλοτε. Ένας απ' τους επιστή-

μονες του Ινστιτούτου, ο Τζον Φάρντον, είχε σκεφθεί να μεταχειρισθεί ως φάρμακο κατά του καρκίνου εκχύλισμα σπλήνας. Είχε κάνει πράγματι ένεσεις υ' αυτό σε ποντικούς, στους οποίους είχε μεταμοσχεύσει κατόπιν καρκινώματα. Ένώ λοιπόν, δίχως την ένεση, τα 80% των ποντικών πάθιναν καρκίνο, με το εκχύλισμα της σπλήνας πάθιναν μόνο τα 14%.

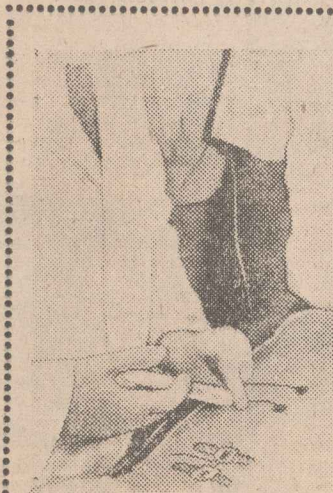
Ο Φάρντον είχε θελήσει κατόπιν να καθαρίσει και ν' απομονώσει τις λευκοκυτταροειδείς ουσίες του εκχυλίσματος της σπλήνας, για να βοηθήσει απ' όλη ήταν η αποτελεσματική. Όλες όμως αυτές οι καθαρές ουσίες δεν είχαν καμιά επίδραση κατά του καρκίνου. Ο Φάρντον κι' ο Σπέρτι είχαν απογοητευθεί απ' το ανεξήγητο αυτό αποτέλεσμα κι' είχαν εγκαταλείψει τις έρευνες εκείνες.

Τώρα η νέα ανακάλυψη του Σπέρτι έδινε το κλειδί του αινίγματος: Το βασικό συστατικό του εκχυλίσματος ήταν κάποια βιοδύνη, η οποία περιείχετο στο υγρό που είχε πετάξει ο Φάρντον, ως άχρηστο, μετά την άπομύκνωση των λευκοκυττάρων ουσίων.

Οι επιστήμονες του Ινστιτούτου εργάσθηκαν επί 8 χρόνων προς την καινούργια αυτή κατεύθυνση. Φαίνεται δε ότι έχουν επιτύχει ως τώρα άριστα αποτελέσματα, προκαλώντας σε πειραματόζωα άνοχη στον καρκίνο με ένεσεις που περιέχουν βιοδύνη.

Έξ' άλλου, έστιασαν μια πρώτη τάξεως αλοιφή για έγκαυματα, που σταματάει αμέσως τους πόνους των και τα επουλώνει ταχύτατα, χωρίς να μείνει σημάδι. Το κυριώτερο συστατικό της είναι μια βιοδύνη που, παράγονται τα βλαμμένα κύτταρα του οργανισμού, για να βοηθήσουν τα άλλα, τα νεκρά, στο αναπλαστικό έργο τους. Παρασκευάζεται από σηκίτι ζώων. Ζυθοζύμη κι' ένα λι-

ποστό να καθαρίσει και ν' απομονώσει τις λευκοκυτταροειδείς ουσίες του εκχυλίσματος της σπλήνας, για να βοηθήσει απ' όλη ήταν η αποτελεσματική. Όλες όμως αυτές οι καθαρές ουσίες δεν είχαν καμιά επίδραση κατά του καρκίνου. Ο Φάρντον κι' ο Σπέρτι είχαν απογοητευθεί απ' το ανεξήγητο αυτό αποτέλεσμα κι' είχαν εγκαταλείψει τις έρευνες εκείνες.



ΝΕΑ ΑΝΤΙΑΛΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Οι καθηγητές Ροβεντσόν και Πέππερ του Νοσοκομείου Μπελθ της Νέας Υόρκης εφαρμόζουν μια νέα μέθοδο κατά του πόνου στους ασθενείς τους που υποφέρουν από καρκίνο, νευραλγίες, μετεγχειρητικά άλγη κλπ. Η μέθοδος αυτή είναι πολύ απλή: Βρίσκουν την ακριβή θέση του νεύρου που μεταφέρει την αίσθηση του πόνου στον έγκέφαλο του ασθενούς και το αναισθητοποιούν με μερικές υποδερμικές ένεσεις. Ένα από τα σπουδαιότερα πλεονεκτήματα της μεθόδου αυτής είναι ότι δεν έχει καμιά συνέπεια εις βάρος της υγείας του ασθενούς. Στην πλάτη της γυναίκας που βλέπετε στη φωτογραφία είναι σημειωμένη η πορεία των νεύρων που πρόκειται να αναισθητοποιηθούν.

πορο υλικό. Έχει χρησιμοποιηθεί δε με μεγάλη επιτυχία σε χιλιάδες περιπτώσεις σοβαρών έγκαυμάτων.

Η προέλευσις των παλιρροιών

Κατά τον Άμερικανό καθηγητή Ρίτσαρντ Πόουλ, ο ήλιος και η σελήνη δεν παίζουν κανένα ρόλο στην εμφάνιση των παλιρροιών.

Η αιτία που τις προκαλεί κατά τον Άμερικανό επιστήμονα είναι το ότι οι πυθμένες ωκεανών θαλασσών κινούνται ρυθμικά και παρασύρουν μαζί τους κατά τις κινήσεις τους αυτές μεγάλους όγκους ύδατος.

Μία νέα φωτογραφική μηχανή

Ένας Γάλλος φωτογράφος, ονόματι Σαντέλ κατεσκεύασε μια φωτογραφική μηχανή, που του επιτρέπει να παίρνει εικόνες εκ του φυσικού μέσα σε διάστημα 1/30000 του δευτερολέπτου. Η ταχύτης αυτή είναι ανώτερη από εκείνην του ήχου και του φωτός.

Κινητήρ με... ζάχαρη

Η ιδέα της κατασκευής ενός κινητήρος που θα έτρεφετο αποκλειστικά με ζάχαρη άποχόλησε τελευταία τους επιστήμονες.

Ένας απ' αυτούς, ο δόκτωρ Χάκετ υπέλογισε ότι 300 γραμμάρια σακχάρου, κλεισμένα μέσα σε ένα δοχείο χωρητικότητας ενός κυβικού μέτρου, μπορούν, αναλεγόμενα ν' αναπτύξουν μια πίεση 20 κιλών κατά τετραγωνικό εκατοστό των τοιχωμάτων του δοχείου. Για να παραχθεί η ίδια πίεση από ένα λέβητα ατμού, χρειάζονται 400 βάρη.

Ο δόκτωρ Χάκετ προσθέτει ότι η κατασκευή ενός κινητήρος τροφοδοτούμενου με ζάχαρη είναι δυνατή. Άλλα παρατηρεί, με την τιμή που έχει σήμερα η ζάχαρη, θα απέβαινε καταστρεπτική.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΠΟΥ ΤΟΝΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

Τα θυμικα του Σπέρτι αποτελούν το «συνεξέλι»

Όλοι οι άνθρωποι, ιδίως δε οι νεοίκοι, υποφέρουν από περιόδους καταπτώσεως ψυχικής. Χάνουν τότε το κέφι τους, την αυτοπεποίθησή τους, τη διάθεση για έρευνας. Κυριεύονται από άτακτο φόβο κι' από φόβους για το μέλλον. Η κατάσταση αυτή μπορεί να διαρκέσει περισσότερο ή λιγότερο, κάποτε δε καταντάει χρόνια. Άλλοτε οφείλεται σε μεγάλα γυμνάσια της τύχης και άλλοτε σε γενικότερα και λιγότερο συγκεκριμένα αίτια, στην έπιδραση του περιβάλλοντος και των περιστάσεων. Πάντως, θεωρείται μια ψυχική άρρωστια, που η θεραπεία της άρως τους ψυχιάτρους.

Υπάρχουν όμως φάρμακα που διώνουν αυτή την κατάσταση και προκαλούν ένα συναίσθημα «ευφορίας» κι' ελαφράς διεγέρσεως, όπως π. χ. η κοκαΐνη ή η μορφίνη, αλλά τα αποτελέσματά τους είναι παροδικά, διαρκεί ελάχιστα. Κι' επιπλέον είναι επικίνδυνα, γιατί προκαλούν τοξικομανία.

Δυσ' άλλα φάρμακα, η μεκαλίνη κι' η ινδική κάνναβη, βέβαιον μεγαλείτερη ευεξία απ' τη μορφίνη και την κοκαΐνη, και δεν οδηγούν τόσο στην τοξικομανία. Πάντως όμως, δεν είναι κι' αυτά τελείως ακίνδυνα, γιατί προκαλούν συχνά ανεπιθύμητες αντιδράσεις του οργανισμού.

Γι' αυτό, οι επιστήμονες αποβίδουν ιδιαίτερα σημασία σ' ένα καινούργιο φάρμακο, που δεν παρουσιάζει κανένα απ' τα παραπάνω μειονεκτήματα. Λέγεται «συνεξέλι» ή «παρασεξέλι» ή «πυροσεξέλι». Αποδείχθηκε δε θαυματουργό κατά της καταπτώσεως.

Το επιστημονικό περιοδικό «Βρετανική Ιατρική Έφημερίς» του Λονδίνου σχολιάζει έκτενως υ' αυτό στο τελευταίο τεύχος του. Ο δόκτωρ Στόκινγκ, ειδικός ψυχίατρος, τονίζει ότι η «Επιστήμη, με την ανακάλυψη του «συνεξέλι», πρόσφερε ένα καινούργιο και πολύτιμο όπλο για τη θεραπεία των ψυχικών παθήσεων.

Επειδή το «συνεξέλι» είναι αδιάλυτο στο νερό, έπιδρα πολύ σιγά στο σώμα. Μπορεί να περάσουν τρεις ολόκληρες ώρες, πριν να εκδηλωθούν τα πρώτα αποτελέσματά του. Κατόπιν φέρνει ένα ελαφικό συναίσθημα ελαφρότητας συνοδευόμενο από φαιδρότητα, ευτυχία, αυτοπεποίθηση και σωματική ευεξία. Τονώνονται κι' οι κρίσεις έντυπωσης. Κάθε άνογία και υπερένταση γάνεται. Μεγαλώνει η αγάπη για τη ζωή κι' η ικανότης για εργασία. Τέλος επεκταθεί μια ανακατασκευαστική απάθεια. Όλα αυτά τα αποτελέσματα διαρκούν 8-10 ώρες.

Σε ανθρώπους κανονικούς, που δεν υποφέρουν από κατάπτωση, οι συνθησυσμένες δόσεις του φαρμάκου δεν έχουν καμιά επίδραση.

Ο δόκτωρ Στόκινγκ το δοκίμασε σε 50 άτομα, που έπασχαν από κατάπτωση. Τα τρία τέταρτα λοιπόν απ' αυ-

τούς παρουσίασαν φανερά καλ-
λιτέρεση.

Μερικές απ' τις τυπικότερες περιπτώσεις ήταν οι εξής: Μία γυναίκα 52 ετών, πολύ νευρική, υπέφερε από κατάπτωση επί 18 μήνες. Οι ψυχίατροι δεν μπορούσαν ν' ανακαλύψουν την αιτία. Ίσως να οφείλετο σε κάποιο περαστικό ατύχημα, που είχε συμβεί στο γυίο της όταν άκοιδως είχε άσπασει αυτή η κατάσταση της. Ήταν σκυθρωπή, γεμάτη αγωνία για το μέλλον. Έπασχε από άπνεια, άδικαιολόγητους πανικούς κι' άνικανότητα να συγκεντρώσει το νου της. Ο γιατρός της αποφάσισε να της δώσει το νέο φάρμακο. Αμέσως εξαπαρόχε την ευδαιμονία της κι' έβρινε ευτυχισμένη και ίκανη για έρευνας, όσο έπαινε το φάρμακο.

Μία άλλη γυναίκα, 32 ετών, είχε δοκιμάσει χωρίς επιτυχία την ψυχοθεραπεία και τα βιομυικά. Με 30 χιλιοστόγραμμα «συνεξέλι» κάθε μέρα, η κατάσταση της πέρασε ολότεια. Για να βεβαιωθεί ότι δεν έπρεκε το νεο φάρμακο, ο δόκτωρ Στόκινγκ αντικατέστησε το φάρμακο με άσπρα χάπια από άλεύρι, που φαινότανσαν όμοια. Αμέσως λοιπόν έανα-
ευφανίσθηκαν συμπτώματα της καταπτώσεως και της άγνοιας.

Μία γονά 60 ετών είχε επανειλημμένες κρίσεις καταπτώσεως στα τελευταία 3 χρόνια. Φοβόταν τότε το κάθε τι κι' ένοιθε άρηστο τον εαυτό της. Είχε υποβληθεί σε θεραπεία των νεύρων με ηλεκτρικούς κλονισμούς αλλά χωρίς όφέλεια. Το «συνεξέλι» θαυματουργήσε στην περίπτωση της.

Το ίδιο αποτέλεσμα έφερε το νέο φάρμακο σ' ένα γέρο 65 ετών, που υπέφερε από κατάπτωση περισσότερο από 8 χρόνια. Του έλειπε ολότεια η πρωτοβουλία, πάθαινε παραισθήσεις κι' είχε την έντυπωση ότι έπασχε από πολλές άρρώστειες, όλες όμως φανταστικές.

Παίρνοντας 30 χιλιοστόγραμμα «συνεξέλι» κάθε πρωί, έγινε κυριολεκτικώς άλλος άνθρωπος, δραστήριος, ζωηρός στο νου και στο σώμα.

Τώρα γίνονται πειράματα με το φάρμακο αυτό άλλα κάπως τροποποιημένα, ούτως ώστε να καλλιτέρευνουν τα αποτελέσματά του. Πάντως, και στη σημερινή του άκμή μορφή, προσφέρει άνεκτίμητη άνακούφιση στα θύματα της καταπτώσεως — υιός απ' τις κοινότερες και τις πιο δυσκολοθεραπευτέες ψυχογενείς άσθενείες.

Οι άνθρωποι που τρώνε σκύλους

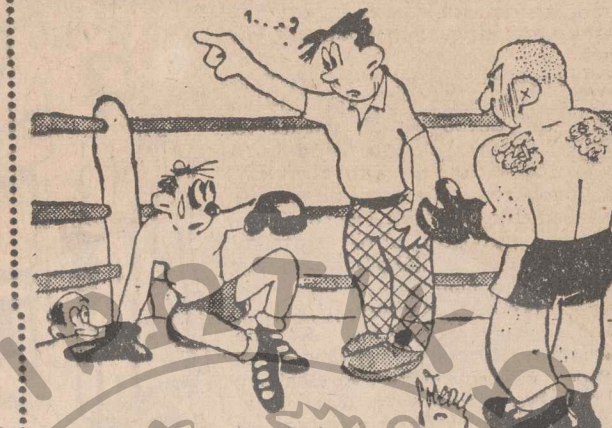
Θα νόμιζε κανείς ότι πρόκειται για τους κατοίκους κανενός μικρού νησιού του Ειρηνικού. Άλλα οι άνθρωποι που τρώνε σκύλους δεν είνε άλλοι από τους Σάβανες. Η μεγαλύτερη καταναλίσκω γίνεται στα Σέμιτις όπου υπάρχουν καταστήματα με την επωνυμία: «Κρεοπωλείο σκύλων». Έξ' άλλου, σε διάφορες περιοχές της Σάβανας υπάρχουν μεγάλα κυνοτροφεία όπου ανατρέφουν σκυλιά ποσορρίζονα για σφάξιο.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου έφαναθήσαν στο Σέμιτις 110.000 σκυλιά. Υπολογίζεται επίσης ότι τα σκυλιά που σφάζονται σ' όλη τη Σάβαντα ξεπερνούν έτησίως τις 50.000.

Τελωτοθεραπεία



— Η σ ύ ζ υ γ γ ι Ποιός σοθ είνε, βρέ παιδί μου, νά του φέρης τα κιάλια ;



— Άδικα μετράς, Όσο είνε οι αυτές μπροστά δεν σπώνονται !



ΛΑΧΤΑΡΑ !

— Όχι τώρα. Μην το πίνε του γκαρσονιού ότι η γυναίκα του έκανε τριβύμα !



Στις σκανδιναβικές χώρες το «γκύ» ήταν αφιερωμένο στη θεά της Ανάγκης...

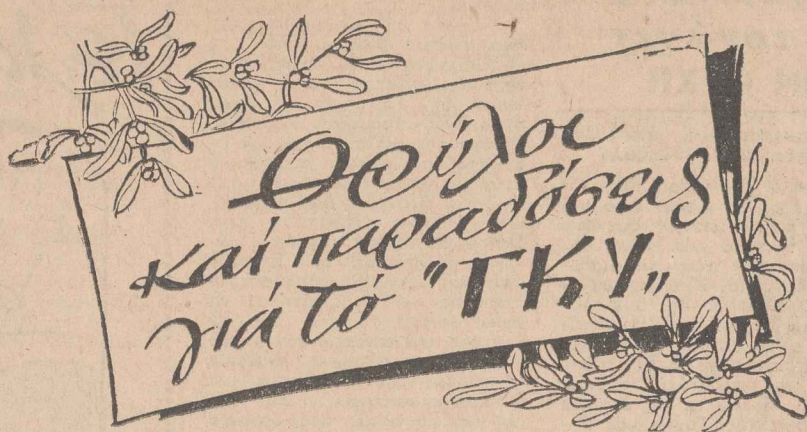
ΕΝΑ απ' τα ξένα Χριστουγεννιάτικα έθιμα που έχουν πιά πολιτογραφηθεί στην Ελλάδα, είναι το κρέμασμα του «γκύ» πάνω απ' την είσοδο κάθε σπιτιού. Είναι μια συνήθεια που υπήρχε άλλοι από αιώνες και που συμβόλιζε την ειρήνη, τη φιλία και την αγάπη.

Τα ξευγάρια που θα τύχη να βρεθούν μαζί κάτω απ' το κρεμασμένο κλωνάρι το ξυτού αυτού, πρέπει να φιληθούν. Φαίνεται ότι το έθιμο αυτό προήλθε αρχικά απ' τις Σκανδιναβικές χώρες, όπου το «γκύ» ήταν αφιερωμένο στη θεά της Ανάγκης, κι' όσοι φιλιόντουσαν κάτω απ' αυτό πίστευαν ότι δεχόντουσαν τις ευλογίες της για μια εύτυχισημένη ζωή.

Στις μακρινές εκείνες μέρες, το «γκύ» έθεωρείτο ιερό φυτό. Αν δυο έχθροι συναντιόντουσαν τυχαίως σ' ένα δάσος και συνέπιπτε να βρεθούν κάτω από ένα τέτοιο φυτό, ωφείλαν ν' αφήσουν αμέσως τα όπλα τους και να συμφιλιωθούν. Έπειδή δε το «γκύ» αποτελούσε επίσης σύμβολο της φιλοξενίας, επέτρεπε να φιληθούν ελεύθερα όσοι στεκότανταν κάτω από ένα κρεμασμένο κλωνάρι του. Δεν είναι περιέργο λοιπόν το ότι το «γκύ» έγινε απαραίτητο για τις ειδικολογικές τελετές των γάμων.

Αλλά κι' οι αρχαίοι Έλληνες ήξεραν το φυτό αυτό και το χρησιμοποιούσαν στις θρησκευτικές τελετές τους. Αργότερα, η θρησκεία των Δρυϊδών το θεωρούσε ιερό, αλλά μόνον όταν είχε αναπτυχθεί πάνω σε κορμούς βαλανιδιάς. Έχρησιμοποιείτο τότε πολύ για θεραπευτικούς σκοπούς, γιατί οι Δρυΐδες είχαν αξιόλογες ιατρικές γνώσεις και Ικανότητες. Αλλά και σήμερα ακόμη, σε διάφορα μέρη της Ευρώπης, οι χωρικοί μεταχειρίζονται ως φάρμακο το «γκύ».

Οι προλήψεις που συνδέονταν μ' αυτό το φυτό, ήταν αμέτρητες και περιεργότερες. Τις παραδεχόντουσαν δε ακόμη κι' οι επιστήμονες του καιρού εκείνου. Ο παλιός βοτανολόγος Κουλέπερ έγραφε ότι διάφορες ασθένειες μπορούσαν να γιαιτρευτούν, αν ο άρρωστος κρατούσε πάνω του επί 40 ή-



Το παράξενο φυτό των Δρυϊδών

μέρες μερικά φύλλα «γκύ» μέσα σ' ένα πανίνο σακκουλάκι. Άλλοι πάλι θεωρούσαν τους βάλους του ως αντίδοτον έναντιον κάθε γνωστού δηλητηρίου. Πίστευαν επίσης ότι, όποιος είχε μέσα στην άριστη τσέπη του σκόνη από φύλλα «γκύ», δεν φοβόταν τα μάγια και τις συμφορές. Σε περιόδους επιδημιών, συνήθιζαν να φορούν ένα



Όταν δυο έχθροι συναντιόντουσαν κάτω από ένα «γκύ» ωφείλαν να συμφιλιωθούν.

κλωνάρι «γκύ» γύρω στο λαιμό τους, ως προφυλακτικό απ' την ασθένεια. Η πρόληψις αυτή διατηρείται ακόμη σε ώρισμένες μακρινές περιοχές της βορείου Ευρώπης.

Στη Γαλλία, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία, οι χωρικοί κρατούν πάντα πάνω τους τρία φύλλα «γκύ», μέσα σ' ένα μικρό τενεκεδάκι κουτάκι, για έξασφάλισι της υγείας τους. Το ξέχρνο δέ, την ημέρα των Χριστουγέννων, τα αντικαθιστούν με καινούργια.

Σύμφωνα μ' ένα θρύλο, το «γκύ» ήταν άλλοτε ένα ψηλό κι' ωραίο δέντρο. Έπειδή όμως έδωσε το ξύλο του για το Σταυρό του Χριστού, το χτύπησε η θεία κατάρρα κι' έγινε ένα παράσιτο.

Από τότε, αναπτύσσεται πάνω στο δέντρο και ζή άποροφώντας τους γυμούς των. Αυτός ακριβώς ο άσυνήθιστος τρόπος της ζωής του παραξένευε τους ανθρώπους του παλιού καιρού,

της εποχής δηλαδή που δεν είχε προοδεύσει ακόμη η βοτανική επιστήμη. Το θεωρούσαν φυτό υπερφυσικό, ακριβώς γιατί έβλεπαν ότι ευδοκίμοισε χωρίς να έχει ρίζες μέσα στη γη. Σήμερα όμως είναι πιά γνωστό πως βλαστάνει και πολλαπλασιάζεται: Οι βόλοι του περιέχουν σπόρους, σκεπασμένους με μια πικρή και κολλώδη ουσία. Αφού τα πουλιά φάνε μ' ευχαρίστησι την άσπρη σάρκα των βάλων, τριώνον το ράμφος τους στα δέντρα, για να το απλλάξουν απ' τους σπόρους που έχουν κολλήσει πάνω του. Τότε οι σπόροι αυτοί βρίσκουν κάποια μικρή σχισμή στη φλούδα του δέντρου, χάνουν τις ρίζες τους εκεί μέσα, κι' έτσι μεγαλώνει το φυτό τρεφόμενον με τους χυμούς του δέντρου.

Αν άλλοτε την εποχή των Δρυϊδών, το «γκύ» αναπτυσσόταν ιδίως πάνω στις βελανιδιές, σήμερα συναντάται σπάνια σ' αυτά τα δέντρα. Σ' όλη τη Μεγάλη Βρετανία π.χ. δεν υπάσχουν, παρά μόνον 20 περίπου βελανιδιές με τέτοιο παράσιτο. Αντιθέτως, το «γκύ» είναι πολύ διαδεδομένο σε άλλα είδη δέντρων, άγριων ή όπωροφόρων. Οι μεγάλες ποσότητες του, που στέλνονται κάθε Χριστούγεννα στην Αγγλία, προέρχονται απ' τις μηλιές της γαλλικής Νορμανδίας.



Το «γκύ» κρεμιάται πάνω από την πόρτα γιατί συμβολίζει την αγάπη.



Χριστούγεννα άμαρτων

Πέρσι, το μεσημέρι της παραμονής των Χριστουγέννων ο ύπαισνύμος κ. Δ. Ήλιάδης, γυλίζε ολουόναγος στον Πειραιά, στα Χιώτικα. Έκει στο καφενείο ενός «δερεβίστη», ενός παλληκαρά, είδε να κάθονται μερικοί κακοποιοί. Και άπορησε. Γιατί συνήθως οι άνωστοποι αυτοί μαζεύονταν στη νύχτα εκεί πέρα για να κανονίσουν καμιά «δουλίτσα» τους. Μά μεγαλύτερη έντύπωσι του έκανε το ύφος τους. Φαινόταν πως σκεπάζονταν με τα στενοχωρούσε και τους βασάνιζε.

Ο κ. Ήλιάδης άναμεισε στους θαμνές του καφενείου, είδε καθισμένο σε μια γωνία και τον Ξεφτέρη. Ο κακοποιός αυτός ήταν τολμυρός κι' επικινύνους. Συνά άπασχολούσε την αστυνομία με τις διαδρομές του. Το πραγματικό του όνομα ήταν Κωστας Τζ... μ' τον λέγανε «Ξεφτέρη» γιατί κάθε «δουλειά» του την έκανε γρηγορά και καλά. Ωστόσο έκλεινε τη μέρα καθόταν σε μια άκοπη ολουόναγος και καπνίζει. Φαινόταν μεγαγολικός μέχρι θανάτου.

Ο αστυνομικός τον πλησίασε. —Γεια σου Ξεφτέρη, του φώναξε, τι έγεις και δόλωσε: Άρρωστίπες, σε φουκαριά;

Η Ξεφτέρης κτύπησε τον κ. Ήλιάδη άπορημένα.

—Τι να σου είπω, κύρ Μήτσο, του άπάντησε. Άν δεν μου μίλωνες δεν θα σε καταλάβαινα. Είναι υαστοσύνη και έσυ με ζύπνησε!...

—Μά έσυ, όπως έέρω, δεν πίνεις καυσο; του είπε ο αστυνομικός. —Δεν έννύω το καυσο. Μαστούρωσα από τον πόνο. Μ' άσπαζε ο άτιμος από το λαϊκό και με δασάε, κάτω!... Μ' έκανε σκόνη!...

Σήμερα όλοι οι άνθρωποι είναι γαρούμενοι. Κάθουσι και κιντάζω τ' άντικρινό σπιτάκι. Το σκουπισαν, το καθάρισαν, το στόλισαν. Βγήκαν και τα παιδιά καλοντυμένα και γαρούμενα να παίξουν στο δρόμο. Είδα και μια μικρή δουλίτσα που πέρασε ένα ταιμ γλυκά που υασνοδολούσαν. Με δάρεσε η μεγαγολία της Χουσουλάς. Τη θυμάσαι, κύρ Μήτσο; Ήταν το μεγάλο μεράκι μου. Είνα περάσει κι' ένώ ο άσαστωλώς κάποτε τα Χριστούγεννα μαζύ της. Στόλισε θυμάσι το σπύτι με λουλούδια, έστιαζε γλυκά, περιποίηθηκε το κουστομαάκι μου και μου έστρωσε πλούσιο τραπέζι. Και να, πάνω στην ώρα που τα πίνανε, δάρεσε η πότα κι' ήρθαν τα παιδιά: «Νά τα πούμε;». «Νά τα πείτε;». Νά τα πείτε και να δασέστε τα τράγωνα και να πείτε το «Χοϊστός γεννάται σήμερα έν Βηθλε- έμ την πόλιν!...» Έλαμψε το σπύτι, κύρ Μήτσο!... Γελούσε γαρούμενη η Χουσουλά. Ήθεζε και με φ-

λήσε και κάθισε στα γόνατά του. «Χρόνια πολλά και να υού ζήσης, Κώστα...» υού λέει. Μ' άναμει τα αίματα. Κέοασα τα παιδιά, θυμήθηκα πως κάποτε ήμυνα κι' ένώ πιτοϊόκος. Βάληκα να γελώ και να τραγουδάω...

—Σήμερα γιατί δεν πάς να τη βοής; του παρατήρησε ο κ. Ήλιάδης.

Μά ο Ξεφτέρης έσκιυε το κεφάλι και σκετίνιωσε.

—Δεν γίνεται κύρ Μήτσο, Μου έκανε μια ζαβολιά! Τον καιρό που δασκούμουν στη φυλακή της κόλλησε ο Γιάννης... Τον θυμάσαι το Γιάννη; Πηγαίναμε κι' άκουμπάναμε σ' αυτόν κανένα δαντυλίδι!... Σε δάρος μας έκανε λεφτά. Έπεσε από κοντά στη Χουσουλά. Δάρα και περιποίησι υένοι που υού την έφαγε. Τώρα κάπου την ένουν δασέει και θα κάνουν μαζύ Χοϊστύγεννα!... Λένε πως θα της δάλη θα σκεφάνι!... Μά ένώ από το παλιό θάλωσα και σκέφτομαι να ξεκαθαρίσω τη δουλειά... Θα πάω να του την πάω με το μαγαζί μου! Κι' αν δεν θελήσει να μ' ακολουθήσει θα τους σκοτώσω και τους δυο κι' ύστερα θα κλειστώ στη φυλακή για πάντα... Έτσι θα γλυτώσω από την παλαιοζή!...

Ο άστυνομικός κατάλαβε ότι ο Ξεφτέρης μίλωνε σοβαρά. Ήταν άποφασισμένος να σκοτώσει. Σκέπτηκε τότε να τον κινή ν' αλλάξει γνώμη. Δεν τον άσπασε ολουόναγο. Κάθισε και του έκανε συντροφιά. Τον άσπασε να του είπη και να του δασαπή τον πόνο του. Προσπάθησε να τον διασκεδάσει. Πήγαν μαζύ και φάγανε στο ίδιο έστιατόριο. Είπαν γίλιες κουβέντες... Ήθεζε στο κέφι ο κακοποιός. Και σαν έφτασε η ώρα να γαρίσουν έπιασε το υέρι του άστυνομικού.

—Σ' ευχαρίστώ, κύρ Μήτσο, που μ' έσπασες, του είπε.

Κι' έφυγε διαστικά μέσα στον κόσμο που γαρούμενος κυκλοφορούσε στους δρόμους.

Μά η ιστορία του Ξεφτέρη δεν σταμάτησε έδώ. Λίγον καιρό άόογτερα υαθεύτηκε η συνέειά της. Τη νύχτα των Χριστουγέννων ο Ξεφτέρης, για να διασκεδάσει τη μεγαγολία του «δάρεσε ένα μαγαζί», άνοϊζε δηλαδή μ' άντικλειδί ένα γου- σνοείο του Πειραιά. Τον έπιασαν φυσικά σε λίγες ήμέρες και δρθηκαν όλα τα κλοπιμαία, εκτός από ένα βαρούτιμο δαντυλίδι. Ότι και να του έκαναν οι άστυνομικοί ο Ξεφτέρης δεν έννουσε να υολογήσει τί το είχε κάνει.

Προί το δαντυλίδι, δέλωσε, υή συζύγατε!... Είναι μια παρσάπική ύποθεσι! Θα την πληρώσω με τη φυλακή... Χαλάλι σου, μαστορά!...

Και πήγε στη φυλακή. Πέρασαν υήνες για να υαθεύη η αλήθεια. Το βαρούτιμο δαντυλίδι το είχε στείλει ο Ξεφτέρης χοϊστουγεννιάτικο δάσο στην άπιστη Χουσουλά με το άκόλουθο σημείωμα: «Ένα μικρό δάσο από κάποιον άσαστωλό για κάποια Χοϊστύγεννα που πέρασε μαζύ σου...»

Μά η ιστορία που άναφέραμε δεν είναι η υοναδική. Όλοι οι άσαστω- λοί τα Χοϊστύγεννα γαρούν τα υερά τους. Για να γλυτώσουν από τη μεγαγολία που τους έσπασε οι άναμνήσεις μαζεύονται σε συντροφίες και πάνε και τα πίνουν στα κακοφι- υα κέντρα. Όσο που γίνονται... κουνυπίδι.

Οι περισσότεροί των άσαστω- λών αυτές τις μέρες καταλαβή- νουν όσο ποτέ άλλοτε τον έπεσοό τους. Πολλοί από αυτούς ύποφέρουν άφάνταστα και περισσότεροι έκείνη που άνήκουν σε καλές οικογένειες της Αθήνας κι' όσο κι' αν κατακύ- λησαν στον ύποκοσμο διατηρούν υε- ρικά ίλη συναισθήσεις, υτροπής.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ



ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Οι Γερμανοί, ο εκλεκτός λός του Χίτλερ, είναι σήμερα ύποχρεωμένοι να άχηματίζουν μακρινές ούρες, με την καρβάνα στο χέρι, για να πάρουν από τα κοινά υυσοίτια ένα άθλιο φαγητό.



ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ — ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ένας έκκεντρικός Αμερικανός είχε την άτυχη έμπνευσι να φτιάξη — για λόγους πρωτοτυπίας! — ένα περιέργο αυτοκίνητο — αεροπλάνο ή, αν θέλετε, αεροπλάνο — αυτοκίνητο... Η άπονειμωσις λοιπόν του μοντέρνου αυτού... τέρατος, έγινε ό, υαλά, όπως βλέπετε στη δεύτερη εικόνα. Αλλά η προσγείωσις ήταν μοιραία. Το αυτοκίνητο — αεροπλάνο τρακίστηκε πάνω στο έδαφος θάβοντάς κάτω από τα συντρίμια του τον έρευνρή του.

Ένα φωτισμένο παράθυρο

ΟΛΛΑ ΕΙΝΕ τα φωτισμένα παράθυρα τις μεγάλες γιορτινές νύχτες. Κι' ο άνοπορμένος νυχτερινός διαβάτης, που περπατάει στους έρημικούς δρόμους, καθώς τ' αν-
τικρύζει, κι' ακούει χυρομένα ξεφωνητά, τραγούδια, μουσική, κάνει τη σκέψη πως από το κάθε φωτισμένο παράθυρο ζή
και από μία ευτυχία. Κι' όμως δεν είναι πάντα έτσι.

Νά ένα φωτισμένο παράθυρο, σέ κάποιο ισόγειο. 'Ο νυχτε-
ρινός διαβάτης που βρέθηκε στο δρόμο αυτή τη νύχτα της
παρωμονής των Χριστουγεννιών μπορεί, αν είναι περιεργός να
πάη κοντά και να ριξη μία ματιά, με τρόπο γιά να μη τον δουν
από μέσα. Σ' άλλα παράθυρα είδε Χριστουγεννιάτικα δέντρα,
στρωμένα τραπέζια, λουλούδια, εύθυμες συντροφίες, ευτυχι-
σμένες οικογένειες. Έδώ δεν θα είδη καμιά τέτοια εικόνα.
Έδώ θα είδη ένα φτωχικό δωμάτιο, που δεν έχει τίποτα το χα-
ρούμενο. Όύτε στρωμένο τραπέζι, ούτε λουλούδια, ούτε προ-
σωπα που λάμπουν και γελούν. Ένας άνθρωπος μονάχα, ένας
νεός γύρω στα τριάντα, που κάθεται σέ μία καρέκλα κι' έχει
το κεφάλι του χωμένο στή χέρια. Κι' οι αγκώνες ακουμπούν
στό τραπέζι.

Αυτός ό άνθρωπος κάτι συλλογίζεται! Λέει ό νυχτερινός
διαβάτης.

Ναι, κάτι συλλογίζεται, κάτι φέρνει στο νου του, κάτι ανυ-
πολεί. Κι' αυτό που αναπολεί είναι τα περσινα Χριστούγεννα.
Έτσι βραδυά παρωμονής ήταν και τότε, μόνο που το ρολόι
έδειχνε πιο νωρίς. Κάπου έφτά ή έφταίμου. Τυλιγμένος στο
παλτό του, με σκυμένο το κεφάλι, χαρά που έκανε ή Χριστίνα
όταν θα τάγοιγε και τα μάτια της θ' αντικρίζαν αυτό το δα-
κτυλίδι... Ώ! Βέβαια δεν ήταν εκείνο που της άξιζε. Όμως
ήταν κάτι περισσότερο απ' ό τι μπορούσε να της προσφέρει. Το
είχε από καιρό στο νου του κι' έκανε μεγάλες οικονομίες,
καθώς ηλιόιαζε ή γιορτή της. Είχε διαθέσει έναν δολάριο
μισό. Η Χριστίνα που ήξερε πως δεν ήταν παρά ένας φτωχός
υπάλληλος, θα έκτιμούσε την ευγενική του χειρονομία. Έως
να τον μάλλωνε κι' άλλος. Μα κατά βάθος θα την ευχαριτούσε
πολύ και θα την έκανε να τον αγαπήσει ακόμα πιο δυνατά...

Την περίμενε στις έφτά. Κοντά του περνούσαν όμορφες γυ-
ναίκες με πακετάκια στο χέρι, άνθρωποι φορτωμένοι, ζευγάρια
πισωμένα τρυφερά, κορσες με ακατάδεχτες κυρίες, ένα πλθ-
θος χυρομένο κι' ευχαριστημένο. Κι' αυτός κτύπαζε πάντα
με αγωνία καθώς έκοβε δόλτες, να ξεχωρίσει την αγαπημένη οί-
λουέτα ναρχεται με το κυματιστό της βηματάκι. Μα ή ώρα
περνούσε και ή Χριστίνα δεν φαινόταν... Έως να την κρα-
τίσει περισσότερο ό διευθυντής της, στο γραφείο. Στη λέξη
"διευθυντής" ή καρδιά του σφίχτηκε. Τον έφερε στο μυαλό
τού έτσι που τον είχε είδη μερικές φορές, να κατεβαίνει από το
γραφείο του βιαστικός και μεγαλοπρεπής μ' ένα πούρο στο
στόμα και να χώνεται στή μαύρη του λιμουζίνα, που τον πε-
ρίμενε πάντα σέρριζα στο πεζοδρόμιο. Θυμόταν τώρα τη Χρι-
στίνα που του είχε πη πως ό κ. γενικός διευθυντής την είχε
βρή πολύ του γούστου του. Της είχε κάνει τις προτάσεις του
χωρίς υπονοούμενα, ξεκαθαρισμένες, όπως γίνονται οι έμπο-
ρικές δουλειές. Εκείνη είχε άρννηθ.

Έως απόψε ό κ. διευθυντής την κράτησε παραπάνω. Μα
θαρχόταν.

Κατά τις όκτώ ή Χριστίνα φάνηκε, από άλλο δρόμο αυτή τη
φορά. Την κτύπαζε και δεν πίστεψε τα μάτια του. Φόρουσε ένα
περίφημο λούτρ. Ένα κολλιέ έκανε τον κύκλο του γύρω στο
λαιμό της. Στις άκρες των αυτιών της άστραφταν κάτι παρά-
ξενες λάμψεις. «Μπριγιάν» ψιύρισε ό Νίκος. Τι πηγαιναν να
πουν όλ' αυτά; Του εξήγησε σέ λίγο.

— Άς περπατήσουμε λιγάκι του είπε.

Χώθηκαν σ' ένα στενό. 'Ο Νίκος δεν της έδωσε το μπρά-
τσο του, όπως άλλοτε. Σκέφτηκε το τριμμένο μανίκι του πανω-
φοριού του. Πώς θ' ακουμπούσε στο λούτρ; Περπατούσαν άρ-
γά, πολύ άργά. Κανείς τους δεν μιλούσε γιά λίγη ώρα, σαν
κάτι να τους βάραινε. Έγτερα ή Χριστίνα του είπε, με το ύφος
της γυναικας που έχει πάρει μεγάλη απόφαση:

— Νίκο, έως θαμιά ακληρή μαζί σου απόψε... όπως ήμουν
και γιά τον εαυτό μου. Μα πρέπει να στο πω Τελειώνουν όλα
μεταξύ μας...

— Το φαντάσθηκα Χριστίνα. 'Ο κ. γενικός διευθυντής νίκη-
σε. Έτσι;

— Δεν νίκησε ό γενικός διευθυντής, Νίκο. Με νίκησε ή ζωή.
Δεν μπορούσα πια να υποφέρω τη μιζέρια. Έσύ δεν μπορού-
σες να μου προσφέρεις παρά μόνο την αγάπη σου. Τι άλλο;

— 'Ο Νίκος έσφιξε νευρικά το κουτάκι στην τσέπη.

— Τίποτα, Χριστίνα. Την αγάπη μου και μία φτωχή ζωή.

— Η αγάπη μόνο δεν φτάνει στή ζωή, Νίκο.

— Ναι... Καλά έκανες και πουληθήκες.

— Μην είσαι βάνσυρος, θα με παντρευτή.

— Ά! Έτσι! Η αγοράπωλησία θα γίνει με όλους τους νο-
μίμους τύπους. Συγχαρητήρια...

— Η Χριστίνα έδωσε πιο τρυφερό τόνο στή φωνή της.

— Άκουσέ με, Νίκο. Δεν παρεξηγώ τα σκληρά σου λόγια.

Το νιώθω τί πόνο σου δίνω. Όμως θέλω να με καταλάβεις κι'
έσύ. Σήμερα γύρισα όλες τις μεγάλες βιτρίνες. Είδη ένα σω-

Έλληνικό διήγημα

αδ θαυμάσια κι' άκριβή πράγματα που
πάντα ήθελα πολύ να τ' αποκτήσω, μα
δεν τολμούσα ποτέ να τα όνειρευτώ πως

θα τάχα δικά μου, άν...

— Άν πουν μαζί μου.

— Αυτές οι βιτρίνες με τράβηξαν σαν μαγνήτης. Ήταν μία
δύναμη άνωτερη από τη θέλησή μου. Και ήταν τόσο εύκολο να
τ' αποκτήσω...

— Ναι, πολύ εύκολο...

— Σκέφτηκα πολύ και τ' άποφάσισα. Όχι χωρίς πόνο. Μο-
νάχα που δεν έπρεπε ίσως να γίνει αυτό σήμερα. Μία τέτοια
μέρα....

— Δεν έχει σημασία Χριστίνα. Άπόψε αγοράζονται και πω-
λούνται όλα τα όμορφα πράγματα. Έσύ αγοράσες αυτά που
φοράς κι' άλλα πολλά ό κ. γενικός διευθυντής αγόρασε κάτι
άλλο κι' έκανε δώρο στον εαυτό του. Άς πούμε πως κι' έσύ
κάνεις σέ μένα ένα χριστουγεννιάτικο δώρο. Γειά σου Χριστί-
να και καλή τύχη.

— Η Χριστίνα τούδωσε το χέρι. Έκείνος τόσφιζε γιά τελευ-
ταία φορά.

— Καλά Χριστούγεννα ψιύρισε δειλά εκείνη, φεύγοντας,
σαν να ντρεπόταν.

— Ευχαριστώ, Χριστίνα.

Την είδε που βγήκε στο μεγάλο δρόμο. Την είδε να μπαί-
νει βιαστική σέ μία λιμουζίνα που την περίμενε... Κι' είδε τη
λιμουζίνα να χάνεται, αφήνοντας ένα σύννεφο καπνού....

Αυτόν τον άνθρωπο βλέπει απόψε, ό νυχτερινός διαβάτης
να κάθεται ακουμπισμένος στο τραπέζι. Ένας χρόνος έχει
πέρασει από τότε. Κι' είναι κι' άποψε μόνος του. Έχει ένα φτη-
νό δακτυλίδάκι μπροστά του. Το παίξει πότε-πότε στή χέρια
του, το κυττάζει άφηρημένος και στή χείλη του πλανιέται κά-
ποιο πικρό χαμόγελο.

... Πόσο αλλοιωτικά θα περνάη εκείνη την άποψινή της
νύχτα. Πιο νέα και πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά, μέσα στο
καινούργιο της φόρεμα σ' ένα κύκλο από εύθυμους ευχαρι-
στημένους κυρίους κι' ευτυχισμένες κυρίες στο σαλόνι του
οπιού της.

Εκείνη φοράει κάποιο καινούργιο μπιζού που της έχει
χαρίσει ό κ. γενικός διευθυντής. Άς ζήσει ευτυχισμένη. Δεν
είναι ούτε ή πρώτη ούτε ή τελευταία. Η αγάπη μόνο δεν φτά-
νει στή ζωή...

Σκύβει το κεφάλι του. Έως κλαίει....

Και ή πόρτα άνοίγει. Μία όμορφη κυρία μπαίνει, κάνει
τά λίγα βήματα ως το τραπέζι, απλώνει το χέρι της και χαί-
δεύει το σκυμένο κεφάλι του νέου. Εκείνος ξαφνιαζεται. Σπ-
κώνεται. Μήπως είναι όνειρο;

— Όχι Νίκο. Έγώ είμαι...

Και πέφτει στην αγκαλιά του. Τώρα κλαίει αυτή.

— Με θυμήθηκες απόψε, Χριστίνα;

— Σε θυμώμουνα πολύν καιρό, Νίκο. Μα απόψε δεν μπόρεσα
να κροτηθώ άλλο. Ήταν μία δύναμη άνωτερη από τη θέλησή
μου. Μα κι' ή θέλησή μου ήταν αυτή. Τ' άφησα όλα κι' ήρθα....

— Γιά μία νύχτα... Γιά να μου εύχής Καλά Χριστού-
γεννα, έως.

— Γιά πάντα Νίκο. Δεν μπορώ να ζήσω άλλο εκεί. Είναι όλα
ώραία και πλούσια, με χωρίς ψυχή. Πόσο πιο όμορφα είν' εδώ.

— Τα μπριγιάν όμως λαμπουν στή χέρια σου.

— Είναι οι τελευταίες τους αναλαμπές. Νά κτύπαζε πως θα
σβύσουν...

Βγάζει όλα τα μπιζού. Τα δακτυλίδια, το βραχιόλι, το κολ-
λιέ τα σκουλαρίκια, τις καρφίτσες. Τα τυλίγει σ' ένα χαρτί
Έγτερα βγάζει τη γούνα της, το φόρεμά της. Άνοίγει μία
βαλίτσα που έχει φέρει μαζί της. Τραβάει ένα φτωχικό φόρε-
μα, ένα τριμμένο παλτουδάκι. 'Ο Νίκος τή θυμάται... Στέκε-
ται και τή βλέπει που τή φοράει. Ούτε τούρχειται στο νου να
τή βοηθήσει. Έγτερα ή Χριστίνα τή κάνει όλα ένα δέμα.

— Αυτά θα τή στείλω αύριο εκεί που άνήκουν, (Τόν αγκα-
λιάζει). Άς σβύσουμε αυτό το χρόνο που πέρασε, Νίκο. Άς
πούμε πως φέτος είναι τα περσινα Χριστούγεννα... Πώς ήρ-
ε εκεί, στή γωνία που με περίμενες σούδωσα το χέρι μου κά-
ναμε μαζί έναν περίπατο στους φωτισμένους δρόμους κι' ύ-
στερα ήρθαμε εδώ...

— Κι' έγω θαράμαι πως σ'είρω είναι ή γιορτή σου και λέω:
'Αγάπη μου ένα φτωχό δώρο γιά σένα, (της δίνει το δακτυλι-
δάκι). Τόχω από τότε. Από κείνο το βράδυ.

— Εκείνη τή περνάει στο μεσοίο της δακτύλου Τό καρμάρνει.
'Η μικρή του πέτρινα δεν άστράφτει. Μα άστράφτουν τα μάτια
της. Άστράφτουν από ευτυχία.

— Άγάπη μου, τί όμορφο που είναι.... Πόσο θα ζοδεύτη-
κες, γιά μένα! Δεν τόθελα.

— Άξίζεις πολύ περισσότερα. Χριστίνα. Μόνο που δεν μπο-
ρώ να σου τή δώσω.

— Δεν πειράζει χρυσέ μου. Μου δίνεις την αγάπη σου.
Και ή αγάπη φτάνει στή ζωή...

— Καλά Χριστούγεννα λοιπόν,

— Καλά Χριστούγεννα, αγάπη μου.

— Φιλιοσύνηται. Κι' ένα φωτισμένο παράθυρο κρύβει ακόμα μία
ευτυχία που δεν είδε ό νυχτερινός διαβάτης...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ



9ον 'Η Εὐα εἶπε ξεφύγει καὶ πάλι ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς δεσποινίδος ντὲ Μπαγκκού. Κυττοῦσε τοῖνυρον τῆς μὲ τὰ μεγάλα τρουχαμένα μάτια τῆς, ἐν στόμα οὗου ἀνθρὴ ἐνα ἀδόξαστο, καυόγελο. σὰν νάθελε νὰ τοὺς εὐχαίστησῃ.

— Ἐπὶ ἡ μαμά μου! ἔλεγε διαρκῶς. Σὰς ἐκρίνομαι... Ἡ μαμάκα μου!... Ἐν πέθανε, δὲν εἶν' ἐτοίμ'.... Καθώσαστε ἐδῶ κοντά, νά, ἀπέναντί!... Ἐλάτε βοηθήστε τὴν.

Ἔδενα τὰ χεῖρα τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς (κέτανα, ἐκλαίγει, γελοῦσε, ἔκανε δυὸ βήματα πωρῶστὰ, ἔσαναγνυροῦσε πλάϊ στὴ μὴτέρα τῆς, κι' ὅλο ἔλεγε, δειχνόντας μὲ τὸ χεράκι τῆς πρὸς τὴν ἰδίαν πάντοτε διέυθυναι).

Οἱ σκεφθεὶς αὐτὲς περνοῦσάν με τὴν τα-
χύτητα ἀσπραχθῆναι ἀπ' τὸ μυλόδι τῆς ἀ-
πολικῆς ἐπαρχιώτισσας. Δὲν εἶχε τὴ δύνα-
μι να ὑποστηρίξη τὰ λόγια τῆς μικρῆς,
ἀλλ' ἐπέρριψε με ἀγωνία, ἐνῶ τὰ μάτια
τῆς καρφώνονταν ἄλλοτε σ' αὐτὴν κ' ἄλ-
λοτε στὴ Φαίδονή, σὰν νύθελαν νὰ τῆς
πούν:

— Ὑποστηρίξτε τὴ μικρὴ! Σὰς παροα-
κάω, υἱήλοτε καὶ σείε!

Ἄλλὰ τὰ ὠχρὰ γεῖλη τῆς δασκάλας ἤ-
σαν πάντοτε κλειστά.

— Γιὰ πέστε με τέλος πάντων, εἶπε ἔ-
ως ἀπὸ τοῦ θυλάκου τοῦ Κήπου, ἀπειθυ-
νόμενος στὰ δεσποινίδες ντὲ Μπραγκού, τὸ
σπίτι τῆς κυρίας εἶν' ἐδῶ κοντά:

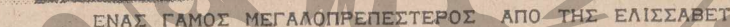
— Έγουν πάρει διαζύγιο... Είπε αδύ-
νατον να τὴν πάρει στὸ σπίτι του...
— Καὶ γιατί τάχα; εἶπε Εσσανίκα ἡ Μα-
τίνα. Ποῦ θέλετε νὰ τὴν πᾶνε; Θὰ φύγῃ,
ὅταν συνέλθῃ... Ἐγὼ εἶμαι σίγουρη πῶς,
ὰν πᾶν ἐδῶ ὁ κύριος Μπορέλ, πρῶτος
αὐτὸς θὰ πείθει νὰ τὴν πᾶνε σπίτι του.
— Ὁ μπαμπὰς μου δὲν θὰ πῇ τίποτα! εἶ-
πεν ἡ Εὐά, τρέμοντας πάντοτε. Δὲν θὰ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἡ Εὐα. πού μὲ μεγάλο κόπο κατώρθω-
νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸ ἀτελιέ.
ἀφοῦ τῆς ἔδωσαν ἐπαπειλημένως τὴν
συνεσι πὼς δὲν θὰ ἀπομακρυνόταν ἡ

Καθώς τὴν ἐβλεπε νὰ τὸν ἱκετεύῃ μὲ
ἐξαιυγὴ παιδικὰ τῆς υἱίας, ἐνοιῶθε τὰ
πάτα του νὰ λυγίζουσιν καὶ κάθησε σ' ἐ
κάθισμα.

...τα θαύτα... Ζητώσικα πώς τα περπατά
μιά φοιγίτη νύχτα... Δεν έσυλλογίσθηκα



Πρό καιρού στη Βελίλλα επέλεξαν οι γάμοι της Μαρίας Αντιέλ Ρεσάρ. Καγιετάνο οίτ Τζέιμς Στουάρτ ντε Σίλβας κόρη του πλουσιωτάτου δου-
κός της Άλβας μετά του Δον Λουίς Μαρτινέζ ντε 'Ιρουντί ο 'Αρτοχός.
Σ'ήν τελετή παρέστησαν 3.000 άτομα. Τόσο μεγάλη ήταν η παυσιλεία κα-
ί λωριότης, ώστε πολλοί υποστηρίζουν ότι οι γάμοι της Πριγκίπισσας 'Ε-
λίσσας έπ'ήν καλύτεροι από της απόψεως αυτής. 'Ο Δούκς της Άλβας θεω-
ρείται ένας από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου. Μόνον τό-
διαμαντικά που χάρις σ'ήν κόρη του υπερβαίνουν την αξία των 1.000.000
δολλαρίων.

τίποτε άλλο! Θά μου θυμώσετε γι' αυτό.

— Όχι παιδί μου δεν σου θυμώω... Μά και σ'ό δεν κοιμήθηκες... Τί κιτρινή που είσαι!

— Μπορούσα ν' αναπαυθώ, ύστερα από τέτοιες συγκινήσεις! Έκεινη η Εύα μ' άναγκαζε να ξαναυπνήσω πλάι της... Την άφισατε να πάη...

— Δεν μπορούσα να κάνω αλλοίως.

— Τί συγκινήσεις που έχει αυτό το παιδί!

— Λίγο ακόμη αν διασκεύουν...

— Δεν θά διασκεύουν! Η Εύα θά ίδη

την υπέρα της... Δεν υποώ να της τώ

άπαγορεύσω γιατί ο Νόμος επιτρέπει στη

υπέρα να βλέπει το παιδί της... Άλλ'

ή μικρή θά συνήθισα να μένη μαζί μας...

Είπε ύπόθεσι λίγων μηνών...

— Όποτε, νομίζετε πως ή κυρία...

Ζαριέ θά ζήτηση να κάνει χορή του δικαιο

ωματος που της παρείχε ο Νόμος;

— Ναι, το πιστεύω έκτος αν δεν της

τό επιτρέπει ή κατάσταση της...

Η Μαρτίνα διηγήθηκε στο γιατρό όλη τη σκη

νή του Λουξεμβούργου... Φαίνεται ότι το

μνημονικό της κυρίας της, δεν λειτούργει

καθόλου εδώ κι' ένα χρόνο... Ο γιατρός

λέει, γωός όμως να είναι καί απόλυτως

βέβαιος, ότι το νθεσινό έπεισόδιο θά της

ζυγνήση τη μνήμη... Δεν μου μένει λοι

πόν παρά να τακτοποιήσω τις ανέσεις μας

όσον άφορα τη μικρή... Μόλις κανονιστή

αυτό, κανείς μας δεν θά ενδιαφέρεται πιά

για τον άλλον...

Ο Ριχάρδος μιλούσε περπατώντας νευ

ρικά μέσα στο δωμάτιό του.

Η Φαδιανή τον κυττούσε με έπιμονή γε

ματή άγωνία

Μιά τορμερή ψυχική βάσανος την είχε

κυριέψει από τη στιγμή που ό γλύπτης,

την προηγούμενη μέρα, βγαίνοντας στο κα

τώφλι του άτελιέ του, παραιμέρισε για να

περάσουν οι δύο άντρες που μετέφεραν τη

λιποθυμισμένη γυναίκα του.

Από την όγνή μάλιστα, από την όποιαν

έπαλλεν ή φωνή του, ή φωνή έκεινη που

έξασθενούσε σά να πνιγόταν στο λαϊμό

του, από το σκοτεινό βλέμμα του, από την

ώροσότητα που προσώπου του, ή Φαδιανή

κατάλαβε πως ή καρδιά του δεν είχε νε

κωσθή έντελως.

Ο παλιός έρωτας, μ' όλες τις έξώσεις

του, τους θυμούς του και τις περιφρονήσεις

του, ήταν ισχυρότερος από τον καινούρι

ο!

Θά τον κατακούσε, άραγε, και πάλι ή

γυναίκα έκεινη;

Η σύζυγος ή άπιστη, θά ήταν, άραγε,

πιό δυνατή από την τοελλή από έρωτα

έρωμένη, την άφοσιωμένη ως τη θυσία, ως

το θάνατο;

— Ά! Όχι! Ποτέ!

Της επιτροπέτανε τώρα να ρίξη τη μά

σκα! Είχε άπάντητή της την αντίζηλο και

άλλοίμονο σ' αυτήν!

Ο Ριχάρδος είχε πάρει να μιλήσει κι'

έκεινη στεκόταν όρθια και τον κυττούσε

κάθως πνιγννοερόχότανε μέσα στο δωμάτιο.

Κάθε τόσο έβαζε το γέρι του στο μέτωπό

του.

Η Φαδιανή διευθύθηκε προς την πόρτα.

— Προσέχετε μή σας δούν! της είπε.

— Άλλά κανένας δεν την είδε.

Η σκάλα και το γάλλ ήταν έρημα.

Ο κύριος Μποροτέλ έπέστρεψε κοντά στο

παράθυρο και κύτταξε προς την είσοδο

του άτελιέ.

— Η Εύα άρνεί πολύ, ψιθύρισε. Ξένασε

την ύπόθεσέ της!

Η Αίμε μαθαίνει την αλήθεια!

Όταν ή μικρούλα υπήκε στο άτελιέ, ή

υπέρα της — που κοιμότανε βαρεία εδώ

και δώδεκα ώρες — άνοίξε τα μάτια της.

Η Μαρτίνα βοσκότανε έκεινη τη στιγμή

μνήμη με την κυρία της. Αυτή είχε άνοίξει

την πόρτα στην Εύα.

Τό κοριτσάκι, ακολουθώντας την καυα

θιέρα, πλησίασε στο κρεβάτι.

Η Μαρτίνα έόκωσε και της είπε στο

αυτό:

— Έμειναν λοιπόν κι' οι δύο, ή καυαριέ

ρα και τό κορίτσι ακούγοντας σιωπηλές.

Τά μάτια της Αίμε είχαν ξανακλείσει

και φαίνονταν πως την είχε πάρει ο ύπνος.

Άλλά, σέ λίγες στιγμές, ένα όγρος πέρα

σε τό κοριό της. Άνεσκήτισε έσφονικά,

άπλωσε τα γέδια, κίνησε τό κεφάλι της,

άνοίξε τα μάτια και κύτταξε τοιούτω.

Στην άρχή άόριστο, άδέσπο, τό βλέμμα

έκεινο πλανήθηκε στην όροφή, στο κενό,

στην κόρη της.

Τό άσυνο πρόσωπο της άρωστης ζω

γονήθηκε. Τά γείλη της ψιθύρισαν μια λέξι:

— Εύα!

Τότε ή μικρούλα έπεσε στο ντιβάνι, έά

πλωσε στο πλευρό της υπέρας της.

Η Αίμε την έπηρε στην άγκαλιά της

και την έσφιγγε μ' όλη της τη δύναμη. Της

μιλούσε κοντά στο πρόσωπό της με κου

μένες φράσεις. Άνασκηώνοντας τα νυσό

ξανθα μαλλιά της, άκούμπουσε, σαν άλλο

τε, στο μάγουλό της τα γείλη της και της

ψιθύριζε:

— Προίεργο πράγμα, άγάπη μου, πως

μου φαίνεται πως έχω πολλόν καιρό να σέ

ίδω!... Σαν να έχω χρόνια που κοιμάμαι...

Πήγες να της καλημέρα στο υπαμάτ σου;

— Ναι! Πήγα!

— Τί ώρα είναι; Έσύ ζύπνησες λοιπόν

πρώτη άπ' όλους σήμερα;

— Είπε έννιά, κυρία, είπεν ή καυαριέρα

με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει

ήσυχ.

Η Αίμε έσπρωξε έλαφρά την κόρη της

και κύτταξε έκεινη που της της είχε μιλή

σει.

— Μαρτίνα! είπε.

— Ναι, έχω είμαι, κυρία. Πώς είστε

σήμερα;

— Καλά είμαι... Άλλ' αυτό είναι πε

ρίεργο... Κάτι συμβαίνει μέσα στο κε

φάλι μου... Που βρίσκομαι λοιπόν εδώ;

Κι' άνακάθησε στο ντιβάνι.

— Στο άτελιέ! φώναξε προτού της

άπαντήσουν. Άλλά τί άτελιέ είναι αυτό;

Δεν άναγνωρίζω πιά τίποτα εδώ μέσα!

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Έσφιξε τό μέτωπό της με τα γέδια της

και ξανακύτταξε τοιούτω της.

— Όλα έχουν αλλάξει!... Δεν άνει

ρεύομαι... Μά γιατί κοιμήθηκα έτσι;

Τί ν' άπάντηση κανείς σ' αυτές τις έ

ρωτήσεις;

Η Μαρτίνα κατάλαβε άμέσως πως ή

κυρία Μποροτέλ ξανάδοισκε τό μνημονικό

της και ξαναγύριζε στην προτερνή ζωή

της.

Ο χρόνος που πέρασε από την ήμερα

που ο Ριχάρδος την πυροδόλησε, ή σκη

νή του φόνου, όλα, είχαν εξαφανισθή από τη

μνήμη της. Ξυπνούσε ευτυχισμένη, όπως

ήτανε και πριν από τό δράμα!

Η καυαριέρα ένοίωσε ένα όγρος να την

περνάη. Ήταν άδύνατο να δώση τις άπαι

τούμενες έξηγήσεις.

Δεν θά έκανε, άραγε, τελείως τό λογι

κό της ή κυρία Μποροτέλ, αν της άποκάμ

παν την αλήθεια;

Πώς να βγί από αυτή τη δύσκολη θέσι

που βοσκότανε;

Η Εύα φαίνονταν τό ίδιο στενοχωρημένη.

Κατάλαβαινε πως υπήρχε κάποιος μν

στήριο, που της έκούδαν.

Δεν είχε δειχτή, άλλωστε, τόσο δύσπι

στη προς τις έξηγήσεις που της είχαν δώ

σει ως τώρα;

Η Αίμε είχε άφισει τό κεφάλι της να

ξαναπέση στο μαξιλάρι και ξανακοιμή

θηκε.

Η Μαρτίνα άναστέναζε με άνακούφισι

και κάθησε ξανά πλάι στο ντιβάνι.

Η Εύα έκεινη στη θέσι της, με τα μά

τια καρφωμένα στη υπέρα της, με τα γέ

δια πλεγμένα στα γόνάτά της.

Έμειναν έτσι άσκητή ώρα κυττάζοντας

την άρωστη.

Έπειτα κάποιος υπήκε.

Ήταν ο γιατρός που, μαθαίνοντας πως,

την τελευταία στιγμή, ο κύριος Μποροτέλ

δεν θέλησε να βγάλη από τό σπίτι του,

στην κατάσταση που βοσκότανε, τη γυ

ναίκα που άλλότε είχε τό όνομά του, ήθε

να προσφέρει τις ύπηρεσίες του.

Η Μαρτίνα είπε στη μικρή να βγί έξω,

κι' έπειτα διηγήθηκε στο γιατρό λεπτομε

ρώς όλα όσα είχαν συμβεί.

Βγαίνοντας από τό άτελιέ ο γιατρός,

άνέθηκε και πάλι στο σαλόνι, που τον έ

περίμενε ο Μποροτέλ.

— Έ, λοιπόν, γιατρέ; τον ρώτησε έκει

νος μόλις τον είδε. Πώς την βοήκατε; Μου

είπε ήδη ή κόρη μου τί συνέβη... Μήπως

ξανάπεσε σέ λήθαργο;

— Αυτή τη φορά ο ύπνος της φαίνεται

φυσικός. Μπορεί να νίγη και πάλι κατα

ληπτικός, αλλά δεν πρέπει να διασκήση

τόσο πολύ... Όταν ζυγνήση, ή κατάστα

σίς της θά είναι πιθανόν φυσιολογική.

— Και θάχη ξανάδοθι τό μνημονικό της;

— Ίσως. Άλλά, βέβαια, δεν θά θυμηθί

ποτέ τα γεγονότα που προκάλεσαν τό χω

ρισμό σας... Χάρις σ' ένα περίεργο ένκε

φαλικό φαινόμενο, τα γεγονότα αυτά κι'

ή κατοπινή ζωή της θά είναι για πάντα θα

μένα στη λήθη!

— Τότε θά χρειασθί να της τα πούν;

— Ναι, άναγκαστικά...

Ο Ριχάρδος έκαμε μια νευακή νεισο

νομία.

— Βέβαια, δεν θά τό κάμω εγώ... Δεν

έκαμα καλά χθές να ύπογοήσω στην έπι

μνή της κόρης μου, να τη λυπηθώ... Δεν

θέλω σκηνές... Τί πρέπει να νίγη;

— Μόλις ζυγνήση, φωνάξτε ένα άμάξι

και στείλτε την στο σπίτι της.

— Δεν θά θελήση να πάη... Θά χρει

ασθί να της δοθούν έξηγήσεις... Και,

σας έπαναλαμβάνω τις έξηγήσεις δεν θά

τις δώσω εγώ... Φτάνω στο σημείο να

εύνομαι να ξαναπέση σέ λήθαργο όπως

γθές...

— Για να τη μεταφέρετε στο σπίτι της.

— Ναι!

— Άλλ' ή μεταφορά της και τώρα είναι

δυσστή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

Έορται

Είς τον έορτάζοντα κ. Χρήστον Β. Χα

ρικήπουλον εύνομαι όλοψύχως χρόνια πολ

λά και εύτυχ.

Ιωάννα Άλβα



Ο Άμερικανός Ντ. Στόρυ με τη γυναίκα του και τα είκοσι παιδιά του!

III Ο Δυτικό Ήμισφαίριο δεν έ

χει μόνο τό ρεκόρ των πολυ

δύμων τέκνων αλλά και της πολυ

μελεστέρας οικογενείας: Ο κ.

και ή κ. Μάριον Ντ. Στόρυ, που

ζούν στο Μπάκερσφιλντ της Καλ

λιφορνίας, παντρεύθηκαν τό 1921

και σ'α 25 χρόνια του έγγάμου

βίου των έκαμαν 22 παιδιά! Η κ.

Μάριον έγέννησε 18 φορές και

στις 4 από αυτές έφερε στον κό

σμο δίδυμα. Είκοσι από τα παι

διά αυτά βρίσκονται σήμερα στη

ζωή και είναι έξαιρετικά καλά

στην ύγεια τους. Τό σπουδαιότε

ρο όμως είναι ότι ο κ. Στόρυ εί

ναι 51 μόνον έτών και, όπως θε

βαιώνει ο ίδιος, δεν πρόκειται να

διακόψη τη λειτουργία της... τε

κνοποιητικής μηχανής του!

Ο κ. Στόρυ γεννήθηκε στο Κολόμπους του Όχάιο.

Είναι ένας άπλος έπιγραφισμένος και με δυσκολία τα κα

τάφερε να χή πάντα τσουκάλι στη φωτιά στο οικτικό

του. Η κ. Στόρυ πάλι, τραβούσε τό διάβολό της για να τα

φέρη θόλτα με τα πολλά παιδιά της. Σήμερα όμως έχουν

και οι δύο την ένίσχυσι αυτών των "δίων των παιδιών

τους. Τα μεγαλύτερα κορίτσια βοηθούν τη μητέρα στο

μαγειρέυμα, στο πλύσιμο και στο σιδέρωμα, στο στρώ

σιμο των κρεββατιών και στην καθαριότητα του σπι

τιού. Επιπλέον τα μεγαλύτερα παιδιά, συνεισφέρουν

και στον προϋπολογισμό της οικογενείας: Η Ζανέτ και

ή Τζαίην, τα δύο πρωτογεννημένα δίδυμα, που είναι τό

ρα 20 έτών και ή Τζιούν, 19 έτών, εργάζονται σ' ένα έμ

πορικό κατάστημα. Τό μεγαλύτερο ά

36

καταποδυνδυνος. Οταν ο

ΡΑΦΑΕΛ ΟΡΜΗΤΑΣΕΙ

• ΠΟΤΥΠΩΝΕΙ ΠΑΝΩ ΣΤΙΣ ΤΣΙΚΛΕΣ!



παύω στο δαυδ αυτό αμαρτωλό σ-
πνο. τὴ βρίσκει πολλὰς φορὰς ὁ νοι-
κοκύρης, μὰ ἡ δίκαιη τιμωρία τῆς

Π. ΤΣΙΑΛΗΘΡΑΣ



..... πορτίτητες ο' ένα πολέμιοτή.



ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1948



Χριστούγεννα στο ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Πώς τα γιορτάζουν οι «άστέρες»

III ΟΥΘΕΝΑ άλλου ίσως δεν γιορτάζουν τα Χριστούγεννα με τόσο διαφορετικούς τρόπους, όσο στο Χόλλυγουντ. Οι διασημότερες βεντέτες, τα είδωλα της θόνης, ξαναγίνονται για ένα βράδυ απλά άνθρωπινα πλάσματα και ξαναβρίσκουν τις εύτυχισμένες στιγμές που γνώρισαν στα παιδικά τους χρόνια. Έπειδή δε προέρχονται από διάφορα μέρη του κόσμου, καθένας τους διοργανώνει τη Χριστουγεννιάτικη βραδιά όπως συνηθίζεται στη μακρινή πατρίδα του.

Έτσι λοιπόν, το Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν, στις διάφορες βίλλες του Χόλλυγουντ, του Μπέβεργλ Χίλ, της Σάντα Μόνικα, του Λος Άντζελες, είναι σουηδικό, αγγλικό, γαλλικό, δανικό, μεξικανικό... και καμιά φορά αμερικανικό!

Αφ' ότου η Γκρέτα Γκάρμπο γύρισε στην πατρίδα της, τη Σουηδία, η διασημότερη ηθοποιός της σουηδικής «αποικίας» του Χόλλυγουντ είναι η Ίνγκριντ Μπέργκιαν. Είναι επίσης η πιεστότερη στις παραδόσεις της χώρας της, η λιγώτερο αμερικανοποιημένη βεντέτα. Όλα στο σπίτι της προέρχονται απ' τη Σουηδία: οι προσελάνες, τα γυαλικά, τα ζωφόρα κεντήματα, το ψάθινα πανέρι, τα ξύλινα σκαλιστά μπιμπλό...

Ένα μεγάλο Χριστουγεννιάτικο δέντρο, στυμένο στο χώλ, έμπρος στο τεράστιο αναμμένο τζάκι, υποδέχεται τους προσκεκλημένους της. Ολόκληρο το σπίτι φωτίζεται, με κεριά, γιατί η Ίνγκριντ απαγορεύει ν' ανάψουν τα ηλεκτρικά, τη βραδιά αυτή. Τα μεσάνυχτα ακριβώς, κάνει την είσοδό του ένας μεγάλος άχρυνος τράγος—μέσα στον οποίο είναι κρυμμένοι δυο άνθρωποι—φέροντας τα δώρα της μικρής Πίας, της κορούλας της Ίνγκριντ. Ο τράγος θεωρείται στη Σουηδία σύμβολο της ανανεώσεως της φύσεως και του πλούτου της γης.

Έπειτα, η Ίνγκριντ κι' οι προσκεκλημένοι της τραγουδούν ως άνα τα νύχτα παλιούς Χριστουγεννιάτικους σκοπούς της πατρίδας τους. Ξενώνεται ότι απ' έξω απλώνεται ένας κήπος με φοινικόδενδρα κι' όχι μιά χιονισμένη πεδιάδα, όπως στα περίχωρα της Σουηδίας...

Η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου είναι—όπως βεβαιώνει η ίδια—η Γκρό Γκάρσον. Κατάγεται απ' την Αγγλία και γιορτάζει τα Χριστούγεννα...

Επάνω: Το δέντρο της Τζαίν Χίλτον για τους Έλληνες θαυμαστές της. Κάτω: Η Πατρίσια Ντέντον, η Πέγκυ Ήβινς και η Ζίνα Μάρσαλ δοκιμάζουν το χριστουγεννιάτικο γλυκό τους.

να κατά τον αγγλικό τρόπο, δηλαδή μέσα στην οικογένειά της, με το σύζυγό της Ρίτσαρντ Νέυ, πρώην αξιωματικό του ναυτικού (που εργάζεται τώρα στον κινηματογράφο, αλλά όχι ως ηθοποιός).

Αφού πιή ένα ποτήρι «πορτό», πίνει είναι η αδυναμία της, η Γκρό τρώει γαλοπούλα και πουτίγκα με σταφίδα. Τα μεσάνυχτα, φιλεί τον άντρα της, κάτω απ' το κλαδί του «γκύ» που κρέμεται απ' τον πολυέλαιο του σαλονιού, όπως κάνει κάθε χρόνο, στα τοια έτη της συζυγικής ζωής τους. Έπειτα οι εύτυχισμένοι σύζυγοι ανταλλάσσουν δώρα. Οι «καλώς πληροφορημένοι» βεβαιώνουν ότι η Γκρό Γκάρσον σκοπεύει να γιορτάσει έφετος στον άντρα της ένα ζωγραφικό πίνακα της γαλλικής «εμπρεσιονιστικής» σχολής—που άρεσει ιδιαίτερώς στο Νέυ.

Η Ντιάνα Ντάουπιν είναι Αμερικανίδα. Αλλά ο σύζυγός της Τζάκσον γεννήθηκε στην Αυστρία. Γι' αυτό, το Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν τους συνδυάζει τα αμερικανικά με τα αυστριακά έθιμα. Όπως κάθε χρόνο, η Ντιάνα θα στολίσει και φέτος με σημαίες και γιολάντες ένα πελώριο Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ανάμεσα στα πολλά παιχνίδια, που θα προσφέρει ο άντρας της στην κορούλα τους, θάνα κι' ένα μικρό πιάνο, για ν' αρχίσει να εξασκή τη φωνή της σαν τη μητέρα της.

Στα επίδορπια, θα σερβιριστή το έθιμο αυστριακό γλύκισμα, το «πίσινγκερ», φτιαγμένο με σοκολάτα, μύγδαλα, μπισκότα και «νουγκά». Η Ντιάνα το τρώει μ' εξαιρετική ευχαρίστηση, μολοντί ξέρει ότι περιέχει υλικά που παχαίνουν... Πώς μπορεί άλλωστε να χαλάσει το κατήρι του συζύγου της, που λέει ότι ένα ρεβεγιόν χωρίς «πίσινγκερ» δεν είναι ρεβεγιόν...

Μετά το φαγητό, το αντρόγυνο θα επισκεφθή διαφόρους φίλους και τους γονείς της Ντιάνας. Αυτό θα είναι το αμερικανικό μέρος του ρεβεγιόν. Κι' όπως κάθε Χριστούγεννα, θα διασκεδάσουν με την καρδιά τους, όταν η Ντιάνα θα παραστήσει μιά κωμωδία μαζί με τις μικρότερες αδελφές της.

Το αληθινό αμερικανικό ρεβεγιόν συγαντάται στο σπίτι του Μίκυ Ρούνεϊ, με μασκαράδες, τρακατρούκες, χαρτοπόλεμο και σεραπνίνες. Ο Μίκυ είναι πιά άντρας, τη βραδιά όμως των Χριστουγέννων ξαναγίνεται παιδί και γλεντάει ξέγνοιαστα. Ένας τεράστιος γάλος είναι στυμένος στη μέση του τραπέζιου. Και το δείπνο τελειώνει μ' ένα «πώντς» με αυγά.

Μετά το φαγητό, ο Μίκυ αναλαμβάνει να διασκεδάσει τους προσκεκλημένους του με διάφορα «νουμερα». Και τα βγάζει πέρα μόνος του, προσπαθώντας να καιτί όσο—ό δυνατόν—περισσότερο θόρυβο, με φωνές, τρακατρούκες, πυροτεχνήματα... Ο θόρυβος είναι—κατά τη γνώμη του—η βάση του Χριστουγεννιάτικου γλεντιού.

Τέλος, άραγ τα νύχτα, πηγαίνει όλους τους προσκεκλημένους του σ' ένα ντάνσιγκ.

Μολοντί πέρασε όλη σχεδόν τη ζωή της στην Αμερική, η Κλωντ Κολμπέρ μένει Γαλλίδα στο βάθος της καρδιάς της κι' ένωσε να γιορτάσει τα Χριστούγεννα με το γαλλικό τρόπο.

Το δείπνο του ρεβεγιόν της αρχίζει με μιά αρωματική σουπιά και βραστό κρέας. Μετά το ψάρι και το κοτόπουλο, ακολουθεί παγωτό σοκολάτα, συνοδευόμενο από μικρά γλυκατιστά ανθρωπάκια από μπισκότο. Τη βραδιά αυτή, προσκαλεί στο σπίτι της πολλά παιδιά. Κι' ένας Άγιος—Βασίλης, με κόκκινη μπέρετα τους μοιράζει παιχνίδια μέσα από ένα καλάθι κρεμασμένο στο λαιμό του.

Επάνω: Η Γκρέτι Γκύντ στολίζει το δέντρο της. Κάτω: Η Πατρίσια Όουενς μπροστά στον... κιονάνθρωπο της!





13ον Την ανάγκασε και τη φίλησε παράφορα. Αυτή δεν απέφυγε το φίλι του. Κι' όμως ήταν νέα και άωροφη, ενώ ο γιατρός είχε συ- σιοιγνυία άσχημη, αντιπαθητική, λιπό- σαρκη και γλυμοπράσινη! Πώς υπο- ορούσε λοιπόν να τον αγαπάει για δόσση;... Μυστήρια της γυναίκας ψυ- χής!

Επειτα ο 'Ισαάκ κάθισε σε μια πολυ- θρόνα, πήρε τη Φοίντα στα γόνατά του και τη ρώτησε, κρατώντας την ανάκαλισμένη απ' τη μέση:

— Πώς πάμε λοιπόν;
— Περίφημα, απάντησε εκείνη. Όλα ε- γιναν όπως τα θέλατε!
— Έβαλες το δηλητήριο πάνω στην πληγή;

— Ναι. Πολύ εύκολα, χωρίς να κατα- λάβει κανείς τίποτε...

— Και ποιά ήταν τα αποτελέσματα;
— Η πληγή αυρούσε, κι' ο πρέσβυς έ- παθε πυρετό δυνατό.

— Μα πώς κατώθησε να χρησιμοποι- ήσει το δηλητήριο;
— Σύμφωνα με τις συμβουλές σου, φόν- τισα να περιποιούμαι όσο υπορούσα τον πρέσβυτή. Έτσι, εξασφάλισα το προνό- μιο να πλένω και ν' αλλάζω κάθε πρωί την πληγή του, που πλησίαζε να θεραπευθί. Τότε σκόπισα επάνω στον έπιδεσμο την άσπρη σκόνη που μου είδεις δίωσι. Κι' αυ- τη έφερε αμέσως το αποτέλεσμα της.

— Μπορώ! Περίφημα!... Και τώρα;
— Δεν αντανεύεις γιατί ήρθα εδώ;
— Όχι.

— Για να σε καλέσω να περιποιηθής τον κύριό μου!

— Διάβολε!... Πώς τα κατάφερες, έ- ται γοήνοσα!...

— Βρήκα την κατάλληλη ευκαιρία... 'Η πρέσβειρα υ' έστειλε η ίδια να σε πα- ρακαλέσω να γιατρέψεις την πληγή του άνδρός της.

— Είσαι άσθαση!
— Είμαι άπλωε εύνουςμένη γιατί πλη- σιάζει η στιγμή που θα έκπληρώσης την ύπαρξή σου.

— Θα το κάμω πολύ εύχαρίστως, για- τι σ' έχω έρωτευθί τρολλά. Δεν μπορώ να ζήσω δίχως εσένα! Θα γίνης νόμιμη συ- ναίκα μου, δική μου για πάντα!... Τώρα όμως δε σκόληθώ με τον κύριό σου... Θα μεταγερισθώ ένα άνοδ δηλητήριο που θα τον εξαστείλουν σιγά-σιγά δίχως ν' άφίνην ίλην έτσι ώστε να νοιώσουν όλοι ο- τι πέθανε από φυσικό θάνατο.

— Και έπειτα θα παντρευτούμε;
— Και θα ζήσουμε πλούσιοι κι' εύτυχι ευένοι!

Οι δυο έρασται έλλάξαν ένα φλογερό φίλι.

— Γύρισε τώρα στην Πρεσβεία, έπλε ο γιατρός. Πες ότι με είδοποιήσες κι' ότι έο- λουαι άμέσως.

— Δεν θέλεις μαζί μου;

— Είπε επικίνδυνο να μάς ίδούν μαζί. Θα φτάσω σε λίγο.

Η Φοίντα διευθύνθηκε προς την πόρτα. Πριν φύγει, όμως, έπλε στον 'Ισαάκ:

— Μα ποιά έγνυσι υπορώ να έχω ότι δεν θα με νελάσης, ότι θα κρατήσης τις ύποσχέσεις σου, ότι δεν θα υ' έγκαταλεί- ψης, αφού έπίτύνες το σκοπό σου;

— Ανόητη! Μήπως δεν υπορείς πάντοτε να υ' έκδικηθής, να καταγγείλης το έγκλη- μά μου και να με καταστρέψης;

Η καυαριέρα άσκησε ότι πείθηκε από τα λόγια του γιατρού. Τον πλησίασε πά- λι, τον έναφίλησε και του μουμούρισε στ' αυτή:

— Συγχώρεσέ με! Σ' άναπώ όμως τό- σο πολύ!... και φοβάμαι μήπως δεν πραγματοποιηθί το όνειρό μου!...

— Κουτό κορίτσι!... Πήγαινε τώρα! Μην άγνης περισσότερο, γιατί υπορεί να ύποπτευθών.

Μα πώς είχε γεννηθί αυτός ο έρωτικός και έγκληματικός δεσμός μεταξύ του 'Ι- σαάκ και της Φοίντας; του κακούργου ορ- γάνου του ποιγκήπος Πέκτου και της έμ- πιστης καυαριέρας του πρέσβους της Γαλλίας;...

Μόλις ο διαβολο-γιατρός είχε μάθει απ' τον ποιγκήπα τί ζήτούσε ο Μέγας 'Ι- εροεξεταστής απ' την πονηρία και την πεί- ρα του στα δηλητήρια, είχε σκεφθί άμέ- σως ότι του χρειάζονταν άπαραίτητως κά- ποιος συνένοχος μέσα στην Πρεσβεία. Και, καθώς είχε μάθει ότι είχε προσληθί απ' τον πρέσβυ μια καινούργια καυαριέ- ρα, έλαφρόμυαλη και φιλάρεσκη, είχε σκε- φθί να την μεταχειρισθί για τους κατα- γόμους σκοπούς του.

Συλλογιόθηκε ότι, αν η Φοίντα δεν θα έρωτευόταν εύκολα ένα άσχημομυτοό όσν το δικό του, δεν θα υπορούσε όμως ν' άν- τισταθί στο δόλωμα του γάμου και του πλούτου. Κι' οι ύπολογισμοί του άποδεί- χθηκαν σωστοί.

Τόδεζε πρώτα την καυαριέρα στο σπί- τι του, με κάποια πρόφασι και της χάρι- ζονταν.



ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ
'Η γνωστή Γαλλίδα ηθοποιός Μαρτίν Καρόλ δοκιμάζει ένα ζευγάρι παπού- τσια νάυλων που έγιναν πολύ της μόδας στο Παρίσι και που είναι εκτός από τη όδλα τους άόρατα!

σε δυο υπολλάντια, που του είχε δώσει ο Πέκτου. Ένα τέτοιο ύπεροχο δώρον έε- μυάλισε την έπιπολαία κοπέλλα. Κι' ο για- τρός, καταλαβαίνοντας ότι το έδαφος ή- ταν εύνοικό προχώρησε άμέσως στο σκο- πό του.

Την νέμισε έρωτόλογα, της δοκίσηκε ότι ήταν δυστυχισμένος γιατί δεν είχε βοή ποτέ μια γυναίκα που να τον αγαπήσει ά- ληθινά, υ' όλη την άσχημία του. Πρόσθεσε ότι εκείνη που θα δεχόταν να τον παν- τρευθί, θα γινόταν όχι μόνο βασίλισσα της καρδιάς του, αλλά και βασιπλουτη.

— Άσκει να συνενασθώμε για μια υι- κοή κι' έπικερδή έπινειοση!... της έξήγη- σε. Τί όφελει να είνε κανείς τίμιος κι' εϋ- συνείδητος για να ζή διακόως στη στώ- γεια;

Σιγά-σιγά, της φανέρωσε καθαρά τί έπρεπε να κάνει, για να πλουτίσουν κι' οι δυο και να ζήσουν μαζί, με κάθε άνεση και πολυτέλεια: να τον βοηθήσει για να δηλη- τηριάσουν τον πρεσβυτή της Γαλλίας.

Η έμυθη τιμιότης της Φοίντας εξέγερ- θηκε τότε. Άλλά ο γιατρός διαβολέμενος και πονηρός κατώθησε να την πείσει. Την έβεβαίωσε ποδ πάντων ότι δεν ύπηρε κιν- δυνος, γιατί είχε άσκηθί πείρα στα δηλη- τηρία, ώστε να υ' μείνι κανένα ίχνος του έγκλημάτος των. Στο τέλος, ένα φίλι έπι- σφράγισε τη σατανική συμφωνία τους...

Η πρέσβειρα δέχθηκε εύγενικά τον 'Ι- σαάκ, όταν έφτασε στην Πρεσβεία. Στην άρχή η άποκορευτική φυσιονομία του της έκαμε άσχημη έντύπωση. Έπί τέλους, όμως, την κατάκτησαν οι λεπτοί τρόποι του κι' οι γνώσεις που έδειξε στην έπιστή- μη του Τόν ώδήγησε στο δωμάτιο του άρ- ωστού.

Μόλις ο γιατρός είδε το κατακόκκινο πρόσωπο του πρέσβους, μια λάμψη κακής πέρσας απ' τα μάτια του, κι' έπλε με το νου του:

«Καλά πάμε!»

Βλέποντας το άσχημο μούτοο του, ο πρεσβυτής έννοιασε άδια.

— Όχι, δεν θέλω γιατρούς! φώναξε.

— Κι' όμως, Έξονώτατε, απάντησε φι- λοφρονητικά ο 'Ισαάκ, η κατάστασις σας άσείλειται σε μια άδικαιολόγητη αύείλεια σας. Σε λίγο καιρό θα σας έχω γιατρέ- ψει, άσκει να έχετε έμπιστοσύνη σ' εμένα και να ακολουθήσετε τις συμβουλές μου...

«Ας ίδούμε την πληγή σας.

Γύμνωσε το υπρόστω του άρρώστου. Η πληγή είχε μελανιάσει κι' όλο το νέρι είχε ποισθί, απ' την έπίδρασι του δηλητηρίου.

— Ποιά είνε η γνώμη σας λοιπόν; ρώτη- σε η πρέσβειρα με άνωνία

— Δεν είνε τίποτε σπουδαίο. Αν όμως το παραμελήσετε, υπορεί να έχη σοβαρώ- τατες συνέπειες. Υπάγει κίνδυνος να ξε- λιγθί σε νάνγρονα.

— Τί χρειάζεται να γίνη γιατρέ; Πέ- στε μάς!...

— Ένα αντίδοτο θα έπιτρέψη στον άρ- νατισμό να καταπολεμηθί την έπίδρασι του δηλητηρίου, που ύπηρε άσφαλως στο στίλετο με το όπιο τοσυατισθίκε ο άν- δρας σας. Ένω μαζί μου αυτό το φάρμα- κο. Θα το δώσω στον άρρωστο κάθε πρωί έπί τρεις ήμέρες. Έπειτα, δεν θα χρειά- ζεται πια τίποτε άλλο.

«Θέλω τώρα ένα ζεστό ποτό για να δώ- σω το φάρμακο μαζί υ' αυτό. Τί προτιμάς ο Έξονώτατος, γάλα ή ζουμί;

— Έβγαλε μέσα από μια θήκη με διάφο- ρα φάρμακα ένα σκονάκι και το άσισε πά- νω στο κουμούνιο. Έπειτα πήρε μια υι- κοή ποσότητα απ' το περιεχόμενό του.

Το σκονάκι αυτό ήταν ένα φάρμακο ά- δολαβές. Κι' ο 'Ισαάκ το άσισε στο κουμ-ούνιο, για να έχη εξασφαλίσει έτσι μια από- δειξι της άθωότητός του αν ζήτουσαν άρ- γότερα λογαριασμό για τί θεοαπειά στην όπρία είχε ύποβάλει τον πρέσβυ.

Η πρέσβειρα και η Φοίντα έτοιμάσαν ένα φυτζάνι ζουμι και το έδεσαν στο για- τρό. Έκείνος πρόσθεσε λίγη σκόνη κι' ά- νακάτεψε καλά. Έδωσε να κρατά το φυ-τζάνι η Φοίντα. Παρακάλεσε κατόπιν την πρέσβειρα να φέση λίγο λευμόν για να βάλη στο στόμα του ο άρρώστος έπειτα απ' το μικρό φάρμακο.

Μόλις έκείνη βγήκε απ' το δωμάτιο, ο γιατρός έκαμε ένα νόημα στην Φοίντα. Αυ- τη, νόησε την πλάτη προς το κρεβάτι. Έ-

τσι ώστε να κρύβη τον 'Ισαάκ απ' τα μά-τια του άρρώστου. Τότε ο γιατρός έβγα- λε απ' την τσέπη του ένα μικροσκοπικό μπουκαλάκι και το άδειασε βιαστικά μέσα στο ζουμί.

Η πρέσβειρα ξαναγύρισε, φέρνοντας το λευμόνι. Ο 'Ισαάκ πήρε το φυτζάνι και πλησίασε στο κρεβάτι του πρέσβους. Εί- πε στη Φοίντα να άνασκήσει λίγο το κε- φάλι του. Και έφερε στα γείλη του το δη- λητηριασμένο ζουμί...

Την ίδια στιγμή όμως, άντήγησε μια τρομερή φωνή:

— Σταθήτε!...

Ένας νέος έσπρόβαλε πίσω από μια κουρτίνα, ώρμησε προς το κρεβάτι, άσπα- ξε το φυτζάνι και το πέταξε υσκούα. Έ- πειτα έβησε να πιάση τον 'Ισαάκ.

Άλλά τους έχώριζε το κρεβάτι. Κι' έ- ται ο γιατρός, υψώσιμος κι' εύκίνητος. Βρήκε τον καιρό να τρέξη προς την πόρτα και να εξαφανισθί.

Τότε ο νέος άσπαξε απ' το νέρι τη Φοί- ντα, που είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή με μάτια νοσηλόμενα από τρόμο.

— Κακούργα! της φώναξε. Πούλησες τη ζωή του κυρίου σου! Το φυτζάνι περιείχε δηλητήριο!... Έτοιμάσου να πληρώσης το έγκλημά σου!

Κ'.

Ποίος ήταν ο άνωθρος αυτός, που είχε σώσει τη ζωή του πρεσβευτού;

Έξομο ότι ο κύριος Λορεντάνι, καίτοι ζούσε άποτραδηνγμένο στη μέγαρό του, άμέτοχος στα γεγονότα που άναστάτωναν τη Βενετία, έδειχνε ώστόσο ενδιαφέρον και παρακολουθούσε μυστικά όλες τις ένέργει-ες του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστού. Απ' τον καιρό που άποτελούσε μέλος του Συμβου- λίου, είχε εύνογηθεί κατά διαφόρους τρό-πους τους ύφισταμένους του κι' είχε έτσι εξασφαλίσει μέσα στο Δογικό Μέγαρο ώ- ρισμένα πρόσωπα, άπόλυτα άφωτισμένα σ' αυτόν. Οι πληροφορίες που του έφεραν, του έπέτρεπαν να μαθαίνη όλα τα διαδή- ματα και τις διαταγές του Μεγάλου 'Ιε- ροεξεταστού.

Ίδιως είχε μεγάλη έμπιστοσύνη σε κά- ποιον Μπουριάν, τον όπιο είχε σώσει άλ- λωτε από μια υπαναοοραφία, που υπορού- σε να τον στοιχίσι τη ζωή. Τόν καλέσε λοιπόν στο μέγαρό του, κοντά. Του έξήγη- σε ότι το όνειρό του ήταν μια κυβερνώση σπριγμένη στη δικαιοσύνη και στην κα- λωσύνη κι' όχι στο υίος και στο αίμα τόσων θυμάτων.

— Έξερεις καλά, πρόσθεσε, ότι ο κύριος Γοιμάν, που καταδικάσθηκε σε θάνατο, ήταν άθώος.

— Όλο το έξερουν αυτό απάντησε ο Μπουριάν με πεποίθησι.

— Ορκίσθηκε λοιπόν στον έαυτό μου, να τον σώσω απ' τους έχθρούς του. Γι' αυ- τό όμως πρέπει να μαθαίνω άμέσως ότι γίνεται στα γραφεία του Συμβουλίου. Θα άναλαβής να με κρατάς έσύ ένήμερον;

— Το άναλαβάνω με όλη μου την καρδιά!

— Μην έχνός ότι είνε επικίνδυνο αυτό που σου ζητώ...

— Το έξω Είμαι βέβαιος όμως ότι θα έχετε βοή ήδη το μερον να με προσυλά- ξετε από κάθε κίνδυνο!

— Άκοιώς! Πρέπει λοιπόν να συνεινο- ηθώμε καλά για να υ'ν άνακαλυφθώμε και πιασθώμε στην γνίγδα.

— Έμπιστεύουμαι άπόλυτα σε σας, Θα κάμω ό,τι με διατάξετε.

— Θα σου δώσω ό,τι χρειάζεται για να μεταμεισθής σε γοπά καρδονοιόρισσα. Και θα σου βωά ένα σπιτάκι, κάπου εδώ κοντά...

Μόλις υσθαίνης κάποια σπου- στική πληροφορία, θα πηγαίνης στο σπίτι, αυτό θα μεταμειζέσαι και θα έονεσαι στο μέγαρό μου περνώντας απ' την πόρτα της ύπρεσβειας για να υ'ν έόνης δίδην κάρ- δονα. Κανείς δεν θα μπορή να σε γνωρί- ση με το υουτζινωμένο μούρα σου, και τί κουσελισμένα σου ρούνα. Ένώ θα έ- νω δώσει έντολή στους ύπρέτες σου να σου άνοιγουν πάντα την πόρτα και να σ' άφινω να έονεσαι στο γραφείο μου.

— Η ίδια σας είνε περίπτωση. Έξονώ- τατε!

— Έτσι θα υπορείς να έονεσαι τακτικά στο σπίτι μου, χωρίς να προκαλής καμιά ύποψια... Καταλαβαίνεις ότι υ' ένδιαφέ-

ρουν ίδίως οι πληροφορίες που άφορούν τον ναυπόρ μου και τους φίλους του στη Γαλλική Πρεσβεία. Έσύ θα υπορείς να μα- θαίνης εύκολα απ' τους συναδέλφους σου κάθε διαταγή του Συμβουλίου.

»Πάρε τώρα αυτή τη σακκούλα με τα γούματα και πήγαινε να κεράσης τους συντρόφους σου, για να τους κάμης περισ- σότερο φίλους σου.

Χάρις στο σχέδιό του αυτό, ο Λορεντά- νι μάθαινε άμέσως ό,τι συνέβαινε στο Δο- γικό μέγαρο. Έτσι πληροφορήθηκε το έγ- κληματικό σχέδιο εναντίον του Γάλλου πρέ- σβους και την άποστολή που είχε άνατεθί στον 'Ισαάκ. Έβαλε να παρακολουθών τον γιατρό κι' άνακάλυψε τα σκεπτικα του με τη Φοίντα.

Ανάθεσε τότε σ' ένα τολμηρό και νέο φίλο του να εξακριβώση όλόκληρο το σχέ- διο του 'Ισαάκ. Έκείνος ύπόσχεσε να είσ- αγωγήσι στην Πρεσβεία, να παρακολουθή- ση κάθε κίνησι του διαβολογιατρού και να έπέμψη ένγκλιωσι, τη στιγμή που θα έπι- νε ο πρέσβυς το δηλητηριασμένο ζουμί.

Η Φοίντα ώυολόγησε την ένοχή της. Της έδωσαν τότε ένα νερό εύλοκόπημα και την έδιωξαν. Ένας άλλος γιατρός έφτασε άμέσως, και ύπόσχεσε να έξουδετερώση σύντομα τα άποτελέσματα του δηλητηρίου, με το όπιο είχε υολύνη την πληγή ο 'Ι- σαάκ.

Ο πρέσβυς καλέσε έπειτα μερικούς έμ- πιστους του και τους έπλε:

— Πρέπει να άπαλλαγί η Βενετία απ' αυτόν τον καταρασμένο γιατρό, που έχει κάμει, καθώς μου είπαν, άμέτοπτα έγκλη- ματα!

★

Μόλις είχε δώσει τη διαταγή αυτή, έ- δν, γλε ξαφνικά μια φωνή γαρά και έκπλη- ξως. Είχε ιδί να παρουσιάζεται ο ίππο- της Μπελλάο, ο θαοραλέος και δρασθήριος νοσηματεύς του, που είχε διευθύνη την έ- πανάστασι του λαού είχε μείνει κλεισμέ- νος στα ύπόγεια των φυλακών κι' είχε κα- ταίκασθί εις θάνατον δίχως δίκη, από τον Μεγάλο 'Ιεροεξεταστή!

Όλοι τον κύτταζαν με το στόμα άνοι- γτό, άποσβολωμένοι, μη έξοντας αν άν- τικρούζαν άνωοπο ζωντανό ή φάντασμα...

Έκείνος γαυονέλασε με την κατάπληξί τους και τους έπλε καθησυχαστικά:

— Έγώ είμαι, δλόκληρος! Ο Μπελ- λάο!

Ο πρέσβυς του άνοιξε την άγκαλιά του και τον έφίλησε σάν παιδί του.

— Μα πώς είσαι ζωντανός άκόμη; τον ρώτησε με συγκίνηση. Αφού με βεβαίω- σαν ότι ένιβε κιόλας η θανατική σου έκτέ- λεσις!...

— Και σας είπαν την άλήθεια, απάντη- σε ο νέος γαυονέλωντας.

— Μα τότε λοιπόν πώς βρίσκεσαι εδώ; ... Δεν καταλαβαίνω!

— Όστε κι' έχω υπορώ να το καταλά- βω... Έξω μόνον ότι έδνίκα απ' τις φυ- λακές νεκρός και άναστήθηκε σε λίγο!

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

Η γενική κατάπληξις μεγάλωσε άκόμη περισσότερο. Άστεινόνταν λοιπόν ο Μπελ- λάο!...

— Μετά τη θανατική καταδίκη μου, πρόσθεσε ο νέος, δυο καλόγεροι μου διά- βσαν τις τελευταίες εύχές. Οι όημοι υ', έκλεισαν σ' ένα σακί και με πέταξαν σ' ένα βαθύ πηγάδι των φυλακών...

— Μα πώς εσώθηκες λοιπόν;...

— Αυτό ακριβώς είνε το θαύμα!... Ό- ταν συνήλθα βρέθηκε σ' ένα νεκροταφείο μέσα σ' ένα λάκκο. Ήταν νύχτα, με φεγ- γαίο!...

— Δεν ύπηρε κανείς εκεί;

— Ναι, κάποιος άγνωστος... Αυτός άσφαλως, είχε έξσκεπάζει το φέρετό μου.

— Και δεν σου έδωσε καμιά ένέγνησι;

— Όχι! Έβγαλε μόνον το σάβδονο, που με τύλιξε, με βοήθησε να φορέσω τα ρούνα που μου είχε φέσει, και μου έπλε κα- τόπιν: «Φύγετε άμέσως, πίνν σας άντιλη- φθί κανείς. Γυρίστε στην Πρεσβεία. Άλλά- ξετε όνομα και φυσιονομία...»

Η κυβέ- ρνησι σας θεωρεί νεκρόν. Κανείς δεν θα μαντέψη την άναστασι σας. Ένώ θα άνα- λάβω να άνακλείω το φέρετό σας και να σκεπάσω πάλι τον τάφο σας.

Επειτα, πίνν προλάβω να του κάμω καμιά έρώτη- σι, άπομακρύνθηκε και γάθηκε.

★

Όταν πέρασε η έκπληξις μου, έψάθη- κα, για να πεισθώ ότι ήμουν ζωντανός και νερός. Στο δρόμο απ' το νεκροταφείο προς τα εδώ, σταμάτησα και ήπια ένα φυτζά- νι γάλα. Απ' τη συμπεριφορά του γαλα- τή κι' απ' τη συναίσθησι ότι το γάλα μου έκανε καλό, βεβαιώθηκα άπόλυτα ότι δεν ήμουν φάντασμα, αλλά άνώθρωπος με σάσ- κα και όστά!

Η διήγησι αυτή του Μπελλάο έκαμε τους άκοραστές του να σαστίσουν άκόμη περισσότερο.

Ο πρέσβυς νόησε στο νοσηματέα του και του έπλε:

— Κι' έχω άναστήθηκε! Μια άποδο- πτη έπέυδασε μου έσωσε τη ζωή, τη στιγμή που θα έπινα το δηλητήριο που θά με σκότωνε!

— Μας προστατεύει λοιπόν ο Θεός, γιατί ο άνθρωπος είνε δικαίος και ιερός.

— Γι' αυτό θα θοισμεύσωμε στο τέ- λος!... Τί σκοπεύεις να κάμης τώρα;

— Θα άφιερώσω όλες μου τις δυνάμεις για τη νίκη μας. Η ζωή μου δεν έχει πια όξια. Δεν μου άνήκει, έφ' όσον έπρεπε να είμαι νεκρός τώρα!...

Από σήμερα, με άλλο όνομα, θα άφωσιωθί στις προετοιμα- σίες μιας καινούργιας έπαναστάσεως. Κι' έλπίζω να υ'ν πέσωμε πάλι στα ίδια σφάλ- ματα, που έμπόδιον, την πρώτη φορά, το θρίαυβο της δικαιοσύνης και της έλευθε- ριας.

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Σύμφωνα με τη διαταγή του Μεγάλου...

★

Ήταν άληθινά όσα διηγήθηκε ο Μπελ- λάο. Όστόσο είχε κωλύει περικές σπου- δαίες λεπτομέρειες, προτιμώντας να κρα- τήση το μυστικό για τον έαυτό του, και να το μεταχειρισθί άνογότερα για τη νίκη.

Ἰεροεξεταστοὶ οἱ δῆμιοι ὑπέβαλαν τὸν Μπελλάρο στὰ μεγαλύτερα Βασανιστήρια, γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπᾶσαν θετικές ἀποδείξεις τῆς συμμετοχῆς τοῦ προέδρου τῆς Γαλλίας στὴν δολοφονία τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐκεῖνος ὅμως τὰ ὑπέμεινε ὅλα μὲ θάρρος καὶ ἀντοχή. Ὅταν ἐνοιώδε νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν οἱ δυνάμεις τοῦ ἐπρωτοπειοῦ ὅτι ὑποχωροῦσε, ὅτι ἀποφασίζε νὰ μιλήσῃ.

— Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα! φώναζε. Σταματήστε!...

Ὁ Μένας Ἰεροεξεταστής, πού ἦταν παρὼν διαρκῶς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχῃ ἐπὶ τέλους τὴν ἐκμυστήρυνση πού ἐπιδίωκε, ἔδινε τότε διαταγὴ τοῦς δῆμιους νὰ διακόψουν τὰ βασανιστήρια καὶ ἔπεισαν τὸν ἱππότη στὸ νοσηλεῖο τοῦ. Ἐκεῖ, τὸν ὑπέβαλε σὲ ἀνάκριση, κάνοντάς του διάφορες ὑποθέσεις-ἐρωτήσεις. Αὐτὸς, προετοιμασμένος ἤδη, ἀνέκρινε ν' ἀσπασίαν λεπτομέρειες φανταστικές. Ἐπειτὰ, κατ'ορθὴν νὰ σαστῇ τὴν τελευτῇ τὸν Ἰεροεξεταστή, νὰ τὸν κἀνὴ νὰ μὴ καταλαβαίνει πιά τίποτε καὶ νὰ ἀναθέτῃ τοῦς ἀνθρώπους του νὰ ἐξακριβώσουν ὅσα τοῦ εἶχε ἐκμυστηροῦν ὁ Μπελλάρος...

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐκράτησε μιά βδομάδα. Ἐπὶ τέλους, ὁ Ἰεροεξεταστής ἐπέστηκε ὅτι δὲν θὰ μάθαινε τίποτε ἀληθινὸ ἀπ' τὰ γέλια τοῦ Μπελλάρου. Κατὰλαβε δὲ τὰ μυστήρια δὲν μπορούσαν νὰ λυσιγίνουν τὴν ἀστρούχη ψυχῇ του. Καὶ διέταξε τὴ θανάτωσίν του.

Ὁ Μπελλάρος κατάλαβε ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε πιά καμιά ἐλπίδα. Εἶνε ἐλπίσει πάντα σὲ κάποια διπλωματικὴ ἐπέμβασι, πού θὰ τὸν ἐσώζε. Ἀλλὰ ὁ πρέσβης τῆς Γαλλίας, καρφωμένος στὸ κρεβάτι ἀπὸ τὴν μολυσμένη πλὴνὴ του, δὲν εἶχε ὑπορέσει νὰ κατορθώσῃ τίποτε. Μάταια εἶχε προσπαθῆσαι νὰ σπώδῃ τοὺς πρεσβευτὰς τῶν ἄλλων κρατῶν νὰ ζητήσουν τὴν ἀποφυλάκισιν πού νομιματώσε του. Στὶς ἀνάμυαλες ἐκείνες στιγμὲς, κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀνακατεῖτο στὶς ἐνέργειες τῆς κυβερνήσεως. Ἀλλωστε, ὁ ποιγκνὺ Πέκτοου ἐπηρέαζε τοὺς ἄλλους πρεσβευτὰς ἐναντίον κάθε ἐπεμβάσεως. Σ' αὐτὸ τὸν βοηθοῦσε καὶ ἡ γενικὴ ἔχθρα κατὰ τῆς Γαλλίας γιὰ τὶς φιλελεύθερες μεταρρυθμιστικὰς ἰδέες τῆς.

Ἐτσι, ὁ Μπελλάρος δὲν βοήθησε ἀπὸ πούθεν.

Δυὸ καλὸνγεροὶ ἐμπήκον στὸ κελλί του, τὴν μοιραία νύερα γιὰ νὰ τὸν ἐξουλογοῦν καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἀφεσιν ἀμαρτιῶν. Ἐπειτὰ ἔφτασε ὁ δῆμιος, μὲ τὸ σακκὶ καὶ τὰ σχοινιά, πού θὰ χρησιμοποιεῖν γιὰ τὴ βασαντικὴ ἐκτέλεσι. Τὸν συγκόδεσαν δυὸ βοηθοὶ του. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πλησίασε πρῶτος τὸν κατάδικον καὶ ἀνέκραγε νὰ τοῦ ἐκμυστηρῇ τὰ ροῦχα. Σὲ μιά στιγμὴ πού δὲν τοὺς πρόσεχε κανεὶς, τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴν:

— Κάποιος φίλος σὰς στέλνει αὐτὸ ἔδω! Πῆτε το ἀμέσως, πρὶν σὰς δέσουν τὰ κέρια. Ἴσως νὰ σωθῆτε!...

Καὶ τοῦ ἔβαλε στὸ γόδο ἕνα μπουκαλάκι. Ἐκεῖνος δίστασε μιά στιγμὴ... Σκέφθηκε ὅτι θὰ ἦταν ἴσως δηλητήριο, πού τοῦ ἔστελνε κάποια εὐσπλαχνικὴ ψυχὴ γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἀρνὸ καὶ μαρτυρικὸ θάνατον... Μὰ γιατί ὁ βοηθὸς τοῦ δῆμιου τοῦ εἶχε μιλήσῃ γιὰ σωτηρία; Τί σήμαιναν τὰ λόγια του;...

Ὅπως δὴποτε, ἀφοῦ ἦταν πάντως καταδικασμένος, δὲν εἶχε νὰ γάσῃ τίποτε! Δὲν μπορούσε νὰ χειροτερέσῃ ἡ θέσις του... Ἐφωσε γρήγορα στὰ γέλια του τὸ μπουκαλάκι καὶ τὸ ἀδίστασε.

Ἐνοίωσε νὰ τὸν κυριεύῃ τότε μιά νόση. Τὰ μάτια του θόλωσαν, τ' αὐτιά του ἀνέσαν νὰ βουίζουν τὰ νόνατά του λυγισαν. Ἀκούμπησε κάπου, γιὰ νὰ μὴν τέσῃ...

Ὁ δῆμιος, πού εἶχε τελειώσει πιά τὶς προετοιμασίες του τὸν ἐκλείσε στὸ σακκί. Βλέποντας τὴν κατάστασιν του νύλασε εἰρωνικὰ καὶ εἶπε:

— Κοῦρα πού φαίνεται νενηαῖος, ὁ ὠμοφρονός! Τώρα κοντεύει νὰ τὰ τινάξῃ!

— Αὐτὰ κάνει ὁ φόβος! πρόσθεσε ὁ ἕνας βοηθὸς του.

— Εἶνε τυχερός, γιατί στὰ γέλια πού εἶχε, δὲν θὰ πολυνοιώσῃ τὸ μαρτύριον πού

τὸν περιμένει μέσα στὸ σακκί, βουτηγμένο στὸ νερό!

Πραγματικὰ, ὁ τρόπος ἐκεῖνος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τῶν ποδοτῶν, ἦταν ἀγνός καὶ φοιτικός. Τὸ νερὸ δὲν εἰσχωροῦσε διόλου μέσα στὸ ἀδιάρρηκτο σακκί. Ὁ κατάδικος δὲν πνιγόταν, ἀλλὰ πέθαινε σιγά-σιγά, στὸ σκοτάδι καὶ τὴν παγωνιά, ἀπὸ ἀσφυξία.

Ἀφοῦ ὁ δῆμιος ἔδωσε σφιχτὰ τὸ στόμιον τοῦ σακκίου, ἔκαμε ἕνα νόημα τοῦς βοηθοῦς του νὰ τὸ σπῶσουν καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν ὡς τὸ πνιγνὸν τοῦ θανάτου. Ἐπειτὰ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸ πετάξουν μέσα.

Ἀκούσθηκε ὁ παφλασμὸς τοῦ νεοῦ, καὶ κατόπιν τίποτε πιά...

— Ἐν τάξει! εἶπε ὁ δῆμιος. Σὲ μισὴ ὥρα, πρέπει νὰ πάμε νὰ βοῦμε τὸ πτώμα καὶ νὰ τὸ κουβαλήσουμε στὸ νεκροταφεῖο...

— Ὁ Μένας Ἰεροεξεταστής ἀνέθεσε σ' ἐμένα αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀπάντησε ὁ ἕνας βοηθός — ἐκεῖνος πού εἶχε δώσει τὸ μπουκαλάκι στὸν Μπελλάρο. — Θὰ παρενορεθῇ καὶ ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του.

— Ἀ, θὰ πᾶς ἐσύ, Μπουριάν; Ἐγὼ εἰς ἐτοιμὰς δὲν χοιρίζεται!... Τόσο τὸ καλὺτερό! Μὲ βγάξω ἀπὸ τὴ σκοτοῦρα... Φρόντισε, μόνον νὰ μὴ καθοῦν τὸ σακκί καὶ τὸ σχοινί. Θὰ μὰς ξαναχοιραιοῦν γρήγορα! Ἐγὼ μὲ τὴν δουλειά, αὐτὲς τίς ἡμέρες!...

Ὁ δῆμιος καὶ οἱ βοηθοὶ τοῦ ἀπομακρύν-

θηκαν ἀπ' τὸ μακάριο πνιγνὸν. Ὁ Μπουριάν ἐπῆγε κατ' εὐθείαν στὸ νοσηλεῖο τοῦ Μεγάλου Ἰεροεξεταστοῦ.

— Τελειώσε. Ἐξοχώτατε! τοῦ ἀνῆλνε.

— Σὰς ἔφερε διόλου ἀντίστασι: ὡτῆσε ἐκεῖνος.

— Καθόλου! Ἦταν μισοπεθαμένος πιά, ὅταν τὸν κλείσαμε στὸ σακκί.

— Ἐτσι εἶνε ὅλοι: θαρσύνειλοι καὶ φαναρόνοι. Ἐμπρός στὸ θάνατον ὅμως, καταντοῦν κουέλια!... Πήναινε τώρα νὰ ἐτοιμάσῃς τὴ βάρκα, κοντὰ στὸ στόμιον τοῦ καναλιῦ κάτω ἀπ' τὸ πνιγνὸν. Θάρσῃ καὶ ἐνὸς γρήγορα.

Ὁ Μπουριάν ὑποκλίθηκε βαθύ, καὶ βγήκε, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ.

Μισὴ ὥρα μετὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι, ὁ Μένας Ἰεροεξεταστής κατέβηκε ἀπὸ μιά μικρὴ σκαλίτσα, ἐμπῆκε στὴ βάρκα καὶ ἔδωσε διαταγὴν τὸν Μπουριάν νὰ ταρβήξῃ κουπὶ πρὸς τὴν εἰσοδὸν ἑνὸς σκοτεινοῦ καναλιῦ, πού εἰσχωροῦσε κάτω ἀπ' τὸ κτίριο τῶν φυλακῶν.

Προχώρησαν μέσα σ' αὐτὸ καὶ σταμάτησαν κάτω ἀπ' τὸ πνιγνὸν τοῦ θανάτου.

— Φτάσαμε. Ἐξοχώτατε, δήλωσε ὁ Μπουριάν.

— Ψάξε μὲ τὸ κουπὶ σου, τὸν διέταξε ὁ Ἰεροεξεταστής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΣΤΗΡ



Αἰς
Ἡ Κἀλτσα
τῆς ἐμπιστοδύνης σας

Ἡ ἔρετα βέβαια τὸ τραγούδι, τῆς Ἀολεζιάνας, τὸ σκετικὸ μὲ τοὺς τοεῖς Μάγους: «Ποῦ πρῶτ' συνάντησα τὸ τοαῖον τῶν τοιῶν μενάλων Βασιλείων πού πεῦναν γιὰ ταξίδι...».

Ἀπ' τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὄνειρεύμουν νὰ ταξιδεύω μ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες τοαῖον. Ἦθελα νὰ γνωρίσω αὐτὰ τὰ πρόσωπα πού μαζί μὲ τὴν ποιητικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς Φάντης εἶχαν ὅλη τὴ γλιθὴ τῶν Χιλιῶν καὶ Μιάς Νυκτῶν.

Ταξίδεψα λοιπόν, καὶ ἔμαθα μὲ κατάπληξι πὺς οἱ τοεῖς Μάγοι:

ΔΕΝ ΉΞΑΝ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ!
ΔΕΝ ΉΞΑΝ ΤΡΕΙΣ!
ΔΕΝ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΝ ΒΑΛΤΑΣΑΡ,
ΜΕΛΧΙΟΡ ΚΑΙ ΓΚΑΣΠΑΡ!

Κι' ἀκόμη:

ΠΩΣ ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ ΠΟΙΑ ΕΠΟΧΗ ΕΚΑΝΑΝ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥΣ, Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΑΣ ΧΟΡΑΣ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΚΑΤΑΓΟΝΤΑΝ ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΠΡΟΣΕΦΕΡΑΝ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΧΡΙΣΤΟ.

ΠΩΣ ΦΟΡΟΥΣΑΝ ΠΙΘΑΝΟΝ ΕΝΑ ΣΚΟΥΦΟ ΦΥΓΙΚΟ....

Γιὰ νὰ φέρω σὲ πέρας τὴν ἐρευνά μου γιὰ τοὺς «Τρεῖς Μάγους» πού ἔχσαν ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια περίπου, κλείστηκα πολλὰ ὥρες σὲ μιά ἀπ' τὶς καλλίτερες βιβλιοθήκες — στὴ βιβλιοθήκην ἑνὸς μοναστηρίου. Σιγά-σιγὰ ἀνάμεσα ἀπὸ δεκάδες ὀγκωδῶν τόμων, ὑπέρασα νὰ βρῶ τὴν ἱστορίαν τῶν μάγων — τίποτα δὲν θὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ πῶ τῶν «Βασιλείων μάγων» — ἐλαφρομένη ἀπ' τὰ θηλυκὰ στολίδια τῶν αἰώνων.

Τί ἀκριβῶς ἔρευνῃ γι' αὐτοὺς τοὺς μυθικοὺς ἐπισκέπτες τῆς Φάντης; Τίποτα ἔξω ἀπ' ὅσα ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος πού μιλεῖ γιὰ τοὺς μάγους τῆς Βηθλεέμ, δίχως νὰ δῇ καμιά συμπληρωματικὴ πληροφορία γιὰ τὴν ἱστορίαν τους. Γιὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ ἡ λέξις «μάγος» ἔφτανε γιὰ νὰ πληροφωρήσῃ τοὺς συγχρόνους του.

Ἐνας μάγος γι' αὐτοὺς θύμιζε ἕνα πρόσωπον πού ἦταν ταυτόχρονα λίγο-πολύ μάγος, ἱερεὺς, γιατρός, μάντις καὶ ἀστρονόμος. Καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Μήδειαν (περιοχὴ πού ἀντιστοιχεῖ στὸ σημερινὸ Ἀζερμπαϊτζάν) οἱ μάγοι ἀποτελοῦσαν μιά ἰδιαίτερη κοινωνικὴ τάξι. Ζούσαν μιά ζωὴ αὐστηρή, δὲν τρώγανε κρέας καὶ εἶχαν δικὰ τους ἥθη καὶ ἔθιμα. Τοὺς κατηγοροῦσαν ὅτι παντρεύονταν μὲ πολὺ στενὲς συγγενεῖς τους, ἀλλὰ ὡστόσο ὁ λαὸς τοὺς σεβόταν καὶ ἀπ' αὐτοὺς οἱ χώρες τῆς Ἀνατολῆς ἐξέλεγον τοὺς μάντις καὶ τοὺς ἱερεῖς τῶν.

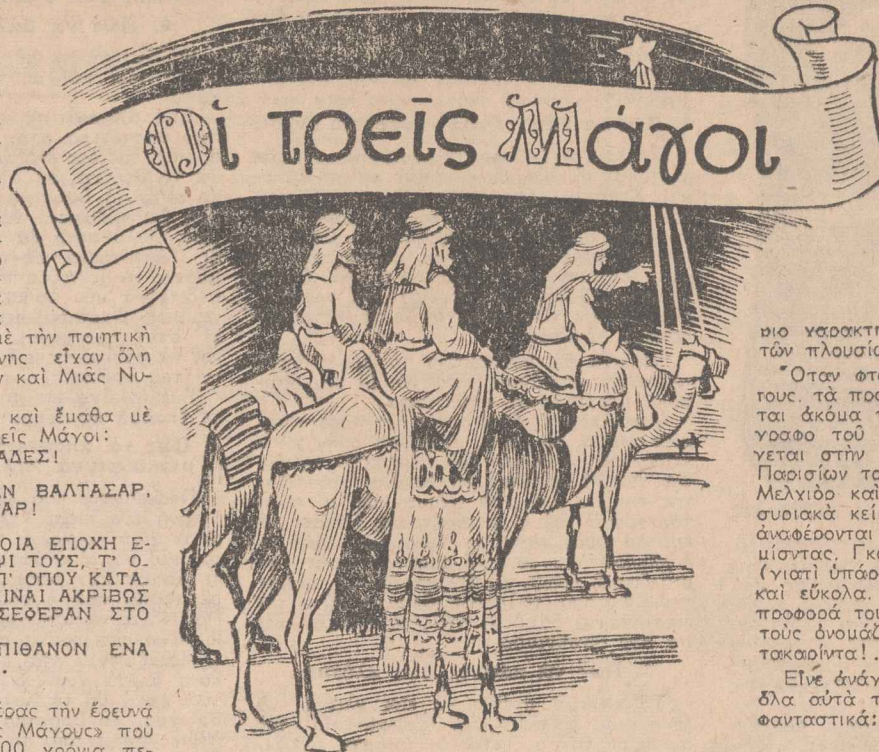
Ἡ θρησκεία τους ἦταν ἐκείνη πού ἱδρύνε ὁ Ζωροάστρης. Σεβόνταν τοὺς σκύλους ὅπως καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ παρατοῦσαν τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν στὸ ὑπαιθρὸν γιὰ νὰ μὴ μολύνουν «οὔτε τὴ γῆ οὔτε τὴ φωτιά, οὔτε τὸ νερό». Ἀσχολοῦντο ἀκόμη μὲ τὴν ἀστρονομίαν καὶ θεωροῦσαν τὰ ἄστρα ὡς θεοτίτες.

Νὰ λοιπόν πού οἱ τοεῖς ταξιδιῶτες μας ἔφτασαν μιά μέρα στὴ Βηθλεέμ. Πὺς τοὺς ἔχρισαν Βασιλεῖς: Ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρει στὸν 52ο ψαλμὸ πὺς «οἱ Βασιλεῖς τῆς Ταρσοῦ καὶ τῶν νήσων θὰ πληρώσουν φόρους, οἱ Βασιλεῖς τοῦ Σαβὰ θὰ προσφέρουν δῶρα καὶ ὅλοι θὰ γονατίζουν ἐμπρός του». Ἐμπρὸς τὸν Μεσσία ἐκλήθη.

Ἐτσι ἡ σύγκυσις μετὰ τῶν μάγων καὶ Βασιλέων δὲν ἀνοήσε νὰ ἐπέλθῃ. Ἐπίσης ὁ ἀοιθμὸς τῶν μάγων προσδιορίστηκε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος γράφει τὴ λέξι στὸν πληθυντικόν. Βγήκε λοιπόν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦσαν δύο, μὴ ἀν' ὑπολογίζουμε τὰ δῶρα — τὸν νοῦν, τὴν σμύρναν καὶ τὸν λίβανον — ἕνα νὰ τὸν καθ' ἕνα — θὰ δοῦν μὲ ὅτι ἦσαν τρεῖς.

Πρὸ ὅλ' αὐτὰ ἡ



Δὲν ἦταν οὔτε τρεῖς, οὔτε βασιλεῖς...

Βαλτάσαρ, πού τὸ δνομά του εἶνε χαλδαϊκόν, ἦταν ὁ ἀπόγονος τοῦ Σῆμ, δηλαδὴ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς σημιτικῆς φυλῆς. Ὁ Μελχιζο (πού σημαίνει Βασιλεὺς τοῦ φωτός) ἦταν ἀπόγονος τοῦ Χάμ, ἱδρυτοῦ τῆς φυλῆς τῶν Αἰγυπτίων (δηλαδὴ τῆς αὐτῆς φυλῆς). Ὅσο γιὰ τὸν Γκασπαρ, αὐτὸς θὰ καταγόταν ἀπ' τὴν Κασπία θάλασσα καὶ ὁ ἀπόγονος του φαίνεται πὺς ἦταν ὁ Ἰάφεθ, ὁ ἱδρυτὴς τῆς λευκῆς φυλῆς.

Στὴν πραγματικότητι, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μὰς κἀνὴ νὰ πιστέψουμε πὺς οἱ μάγοι δὲν προέρχονταν ἀπ' τὴν ἴδια χώρα.

Πότε ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ:

«Δέκα τρεῖς μέρες μετὰ τὴ γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ» λένε μερικοί. «Τρεῖς μῆνες, δέκα χρόνια ἀργότερα» ὑποστηρίζουν ἄλλοι. Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τοὺς τίς τοιχογραφίες πού ὑπάρχουν στὶς κατακόμβες καὶ πού παριστάνουν τὸν Ἰησοῦ νὰ ὑποδέχεται τοὺς μάγους μὲ τὰ δῶρα τους καθισμένους στὰ νόνατα τῆς Παναγίας, ἔσχηον δὲ ὅτι ἡ χρονολογία τῶν δύο περιπτῶν εἶνε ἀκριβὴς ἀφοῦ οἱ μάγοι ἀναγκάστηκαν νὰ διαλύσουν 2.000 περίπου γιλιόμετρα καὶ ἀφοῦ ἕνα τέτοιο ταξίδι ἀπαιτεῖ μῆνες καὶ μῆνες.

Οἱ ἀντίπαλοι τῶν πάλι καταρρίπτουν ὅλα αὐτὰ τὰ δεδομένα καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἀστρον φάνηκε στὸν οὐρανὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι μόνον αὐτὸ τοῦ ἐδηγόρησε στὸ ταξίδι τους, πού ἦταν σύντομον.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκην τοῦ μοναστηρίου, σκέφθηκα πὺς δὲν ἔχει καμιά σημασία ἀν' μιά ἱστορία εἶνε ἀληθινή ἢ πλαστὴ. Φτάνει νὰ τὴν λαμπρύνῃ ὁ θόλος τῶν αἰώνων.

Κι' ἀλήθεια ὁ θόλος τῶν τοιῶν Μάγων εἶνε ἀπὸ τοὺς πρῶτους ποιητικοὺς.

Εἶνε ἕνας θόλος πού μιλεῖ βαθεῖα στὶς ἀνθρώπινες ψυχὰς γιὰ τὸ θαῦμα τῆς γεννήσεως καὶ τὸ φῶτισμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἐξέκω, ἐξιδωλοκρατῶν τοῦ διεσχισαν τερόστιες ἀποστάσεις γιὰ νὰ δοῦν, νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ προσφέρουν τὰ δῶρα τους στὸ θεῖο Βρέφος, στὸ Βασιλεῖα τοῦ Κόσμου.

Ἀς πιστεύουμε λοιπόν στὸν θόλον, ὅπως πιστέψαν τόπος γενεῆς πρὶν ἀπὸ μὰς. Εἶνε τόσο ὠραῖος!...

ΖΑΝ ΠΑΛΑΙΖΕΛ

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.

«Ἡ «Προσκύνησις τῶν Μάγων», πίναξ τοῦ Μάννι.